

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TANRILAR UYANIYOR

THEMIS DOSYALARI – 2

S Y L V Δ I N
N E U V E L

TANRILAR UYANIYOR

Pegasus Yayınları: 2658

Tanrılar Uyanıyor

Sylvain Neuvel

Özgün Adı: Waking Gods

Editör: Pelin Zorbay

Düzeltili: Mustafa Erdoğan

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3 A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2024

ISBN: 978 625 410 379 7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2024

Copyright © Sylvain Neuvel, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

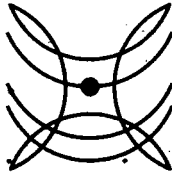
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

✉ pegasusyayinevi f pegasusyayinlari pegasusyayinlari ▶ pegasusyayinlari_resmi

SYLVAIN NEUVEL

TANRILAR UYANIYOR

THEMİS DOSYALARI 2

İngilizceden çeviren:
Semih Süren

PEGASUS YAYINLARI

Barbara ve Han Solo'ya.

Bak, Barbara, sen benim dayanağım, her şeyimsin,
ama Han öldü! Paylaşmamda sakınca yok, değil mi?

GİRİŞ

GÜNLÜK KAYDI – EVA REYES

Melissa bugün okulda benimle dalga geçti. Artık sadece oğlanlarla ilgileniyor. Enzo ve arkadaşları bana yine *La Evita Loca* demeye başladılar, bu defa Melissa da onlara katıldı. Melissa dedi ki: “Şuna bakın! Deli Eva ağlayacak şimdi!” Ondan nefret ediyorum.

Yakın olduğum son arkadaşım oydu. Angie, Baldwin’e gidiyor, bir daha onunla görüşemeyiz. Essie, Bayamón’a taşındı. Okul dışında görüştüğüm sadece onlar vardı. Annem hep dışarı çıkmamı istiyor ama dışarıda benimle oynayacak arkadaşım kalmadı. Eskiden ne güzel Rio Piedras civarında taş toplardık. Essie taşları çok sever, özellikle de mavi olanları. O taşlara kiyanit deniyor galiba. Önceki gün tek başıma gittim, o taşlardan tonlarca buldum. Essie’ye onu ziyaret ettiğimde taşlardan getireceğimi söylemiştim ama annem gitmeme ne zaman izin verir bilmiyorum. Önce iyileşmem gerektiğini söylüyor.

Bu akşam yine o psikiyatrı görüşeceğim. O da herkes gibi deli olduğumu düşünüyor. Kâbus görmenin normal olduğunu söyleyip duruyorlar. Ama ben gördüklerimin düş olmadığını biliyorum. Artık onları uyanıkken de görüyorum. Mesela bugün okuldayken gördüm, çılglık atmaya başladım. Aylardır gördüğümün aynısı. Herkes ölmüş. Sokaklarda hareketsiz yatan

binlerce ölü var, tüm şehir cesetlerle dolmuş. Annemle babamın evimizde kanlar içinde olduklarını görüyorum. Bu kısımdan onlara bahsetmedim. Bugün yeni bir şey daha vardı. Themis gibi bir robot gördüm, koskoca metal bir kadın bulutların arasından yere iniyordu.

BİRİNCİ KISIM

KONU KOMŞU

1398 NUMARALI DOSYA

HABER RAPORU – JACOB LAWSON, BBC LONDRA

Yer: Regent's Parkı, Londra, İngiltere

Bu sabah Regent's Parkı'nın ortasında yirmi katlı bina büyüklüğünde metalik bir figür belirdi. Figürü gece saat 04:00 sularında ilk fark edenler Londra Hayvanat Bahçesi'nin bakıcıları oldu. Parkın kuzey sınırındaki futbol sahalarının birinde dikilen robotu andıran figür, boyut ve şekil itibarıyla Themis olarak bildiğimiz Birleşmiş Milletler robotuna benziyor. Ancak bu yeni dev, bir erkek, daha doğru tabirle, erkek suretinde. Londra'yı bir sene önce ziyaret eden zarif ve ince yapılı feminen robottan daha kaslı ve belki daha uzun. Rengi de değişik, Birleşmiş Milletler robotundan daha açık gri bir tonda ve turkuaz damarlı Themis'in aksine sarı ışıltıya sahip.

İlk görgü tanıklarının ifadelerine göre robot parkın ortasında birdenbire belirmiş. Hayvanat bahçesi bakıcılarından biri, "Bir saniye önce orada hiçbir şey yoktu, derken birden robot görüldü," dedi. Şans eseri, robotun belirdiği saatte futbol sahasında kimse yokmuş, bu sebeple tek bir cana bile zarar gelmedi. Robotun o saatte belirmesinin kasıtlı olup olmadığı, robotun nereden geldiği ve onu kimlerin gönderdiği bilinmiyor. Eğer bu figür de Themis gibi bir robotsa ve Themis ile aynı şekilde kullanıyorsa, içinde pilotlar olmalı. İçinde pilotlar varsa,

bu pilotlar Rus mu, Japon mu, Çinli mi? Yoksa tamamen başka bir yerden mi geliyorlar? Şu noktada yalnızca spekülasyonda bulunabiliriz. Devasa yapının içinde kimse olmayabilir de. Dört saattir aynı noktada dikiliyor ve bir santim bile kıpırdamadı.

Dünya Savunma Teşkilatı henüz resmî bir açıklama yapmadı. Dünya Savunma Teşkilatı Bilim Bölümü Başkanı Dr. Rose Franklin'e Cenova'da ulaşma şansımız oldu. İkinci robotun kökeni hakkında bir spekülasyonda bulunmadı ancak bizleri bu yeni robotun Birleşmiş Milletler gezegen savunma programının bir parçası olmadığı hususunda teskin etti. Eğer bu doğruysa, Dünya'da ikinci bir robotun keşfedilip bizlerden gizlenmiş olduğu veya ikinci robotun başka bir gezegenden geldiği anlamına gelir. Dünya Savunma Teşkilatı, Londra saatiyle öğleden sonra 03:00'te New York'ta basın konferansı düzenleyeceğini açıkladı.

Themis robotunun Amerika tarafından keşfinin ardından Birleşmiş Milletler tarafından kurulan Dünya Savunma Teşkilatı, gezegenimizi dünya dışı tehditlerden korumak maksadıyla, uzaylı eseri olan robottan insanlık namına yeni teknolojiler edinmekle görevli. Böyle bir tehditle karşı karşıya olup olmadığımızı ancak zaman gösterecek.

Majesteleri'nin Hükümeti'nden henüz bir açıklama yayımlanmadı ancak kaynaklarımızdan aldığımız bilgiye göre Başbakan bir saat içinde ulusa sesleniş konuşması gerçekleştirecek. Böylelikle İngiliz halkı dünyanın geri kalanından önce bilgilenmiş olacak. Muhalefet hükümetten daha erken davranarak, sabahın erken saatlerinde, Başbakan'dan kamuoyuna teskin edici açıklamalar yapmasını talep etti. Muhalefet lideri Amanda Webb bir saat önce canlı yayına çıkarak şunları aktardı: "Londra'nın orta yerinde, potansiyel olarak yıkıcı güce sahip dünya dışı bir aygıt dikiliyor ve Başbakan'ın aldığı tek tedbir şehrin parkla-

rından yalnızca birini girişe kapatmak oluyor. Büyük Londra Bölgesi'nde yaşayan on üç milyon insana güvende olduklarını söyleyebilir mi? Eğer bunu yapabiliyorsa, İngiliz halkına bir açıklama borçlu kendisi, eğer yapamıyorsa, tahliye planlarından hâlâ neden söz etmediğimizi bizzat öğrenmek istiyorum.” Eski Dışişleri Bakanı öncelikle Merkez Londra'nın tahliye edilmesini teklif etti, hesaplamalarına göre bunun kırk sekiz saat içinde nizami şekilde tamamlanabileceğini beyan etti.

Öte yandan Londralılar hiçbir şekilde telaşlı veya bir yere gideceklermiş gibi görünmüyorlar. Halkın kayıtsızlığı belki de robotun birden belirmesi kadar şaşırtıcı bir şey. Kule gibi uzun robot Londra'nın hemen her yerinden görüldüğü için halkta huzursuzluk yaratacağı, insanların yığınlar halinde şehri terk etmeye başlayacağı öngörülebilirdi fakat Londralıların çoğu normal bir günmüş gibi işlerinin başına geçtiler; hatta bazıları, robottan uzak durmak yerine, bu yeni Titan'a yakından bakmak için Regent's Parkı'na yöneldiler. Polis ekiplerinin A41 ve Albany Caddesi arasında kalan Prince Albert'in güney ve A501'in kuzey kısımlarını kapatmasına karşın bazı vatandaşlar polisleri atlatarak parka girmeyi başardı. Polis ekipleri, istilacı robotun devasa metalik ayaklarının birkaç metre ilerisinde piknik yapmaya hazırlanan bir aileyi de parktan çıkarmak zorunda kaldı.

Londralıların Themis'e benzeyen bir robota aynı dostane duyguları hissetmesini tuhaf karşılamamak gerek. Zira kamuoyuna, uzaylı bir ırkın bu robotları bizi korumaları için bıraktıkları söylendi. Themis'in metal yüzü ve terse bükük bacakları neredeyse her gün televizyon ekranlarında belirdi,

---

* Greater London. İngiltere'nin bölgeleri ve kontluklarından biridir. Bölge, Londra'nın idari sınırlarını oluşturmaktadır. Büyük Londra, 32 semt ve Londra Şehri olmak üzere 33 yerel yönetim bölgesine ayrılmaktadır. (ç. n.)

bulvar gazetelerinin ön sayfalarını süsledi. Londra'nın her köşesinde Themis baskılı tişörtler satılıyor, küçük Londralılar Themis oyuncaklarıyla oynayarak büyüyor. Themis bir star. Themis bir yıl önce Londra'nın bir başka kraliyet parkında boy gösterdiğinde, halk o etkinliği dünya dışı bir şeyle ilk temas olarak değil, bir nevi rock konseri olarak deneyimlemişti.

Bugün Dünya Savunma Teşkilatı'nın rüşdünü ispat edeceği gündür. Oldukça kırılğan bir koalisyonun meyvesi olan bu teşkilat aleyhtarları tarafından paravan bir halkla ilişkiler organizasyonu olarak adlandırılmıştı. Aleyhtarların pek çoğu, ne kadar güçlü olursa olsun, tek bir robotun dünyayı uzaylı istilasına karşı savunamayacağı görüşündeydi. Dünya Savunma Teşkilatı, cephanesine ikinci bir robotu katarak ve başka bir uzaylı ırkla müttefik olarak, kendisini eleştirenlerin sesini kesebilir.

1399 NUMARALI DOSYA

GÜNLÜK KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI BİLİM BÖLÜMÜ BAŞKANI DR. ROSE FRANKLIN

Eskiden bir kedim vardı. Nedenini bilmiyorum, bir kedim olduğunu kimse hatırlamıyor. Onu mutfağın zemininde kıvrılıp top olmuş, açlıktan midesi kazınarak eve dönmemi sabırsızlıkla beklerken hayal ediyorum. Rose Franklin'in o akşam eve döndüğünü ve onun –yani diğer benim– kediyi terk etmediğini unutuyorum hep. Kedim açlık çekmediği için memnunum ama bir yanım kedim kapının dibinde hep beni beklesin istiyor. Onu özlüyorum. Kedimin minik varlığı olmadan yaşadığım daire, içimde inanılmaz bir boşluk hissi yaratıyor.

Belki de ölmüştür kedim. Gerçi öyle yaşlı bir kedi değildi. Belki işim fazla talepkâr olduğunda kedimi sahiplendirmişimdir. Belki o akşam eve gelip benmişim gibi yapan o yabancıya kanmayıp kaçmıştır. Keşke öyle olsaydı. Kedim hâlâ hayatımda olsaydı muhtemelen benden korkardı. Eğer bir yerlerde “gerçek” bir Rose Franklin varsa, korkarım o kişi ben değilim.

On üç sene önce işe giderken trafik kazası geçirdim. Dört sene sonra, İrlanda'da, beni arabadan yabancılar çıkardı, bir yol kenarında kendime geldim. O gün bugündür tek bir gün bile yaşlanmadım.

Bu nasıl mümkün olabiliyor? Geleceğe mi seyahat ettim? Yoksa... o dört sene boyunca dondurulmuş, yani kriyojenize mi edilmişim? Bunun cevabını muhtemelen asla öğrenemeyeceğim. Ama bu gerçeği bilerek hayatımı sürdürebilirim. Başa çıkmakta asıl zorlandığım mesele şu ki o dört sene boyunca ortadan yok olmamışım. Ben –veya bana benzer biri– benim hayatımı yaşamış. Rose Franklin ertesi gün işe gitmiş. Bu dört sene boyunca bir sürü iş yapmış. Çocukken avucuna düştüğüm o devasa metal üzerinde çalışma fırsatı bulmuş. Bir yerlerde daha başka devasa gövde parçaları olduğu kanısındaymış ve o parçaları gün yüzüne çıkarmak için bir metot geliştirmiş. Themis adı verilen devasa uzaylı robotunu bir araya getirmiş. Sonra ölmüş.

Yani oldukça meşgul geçirilmiş bir dört yıl olmuş.

Tabii ben bu süreci hiç hatırlamıyorum. Ben yaşamadım o yılları. O şeyleri yapan kişi öldü. Bildiğim tek şey o şeyleri yapan ve sonra da ölen kişinin *bildiğim* ben olmadığı. Robot elini inceleyen ekibin başına geçirildiğinde Rose Franklin yirmi sekiz yaşındaymış. Otuz yaşında ölmüş. Bir yıl sonra beni buldular. Bulduğumda yirmi yedi yaşındaydım.

Themis nihayetinde Birleşmiş Milletler'e vakfedilmiş. Robotun demirbaşı olduğu bir organizasyon kurulmuş, adına da Dünya Savunma Teşkilatı denilmiş. O süreçte de yoktum ben. İki benden biri ölmüştü. Diğer ben ise henüz bulunmamıştı. Tekrar ortaya çıktığımda beni Dünya Savunma Teşkilatı'nın araştırma ekibinin başına getirdiler. Diğer Rose takdire şayan işler ortaya koymuş olmalı çünkü ben böyle bir görev için belki de en donanımsız kişiyim. Themis'i hiç görmemiştim bile. Bildiğim kadarıyla, robotun bir parçasını en son gördüğümde on birinci doğum günümdü. Bu gerçekleri umursamadılar. Ben de umursamadım açıkçası. Bu işi istiyordum. Dokuz yıldır işin başındayım. Dokuz koca yıl. Dokuz yıl deyince belki yaşadığım

şeyi atlatmış olduğumu düşünebilir insan. Ama öyle bir şey yok. Oturduğum koltuğa layık olduğumu hissedebilmek için ilk dört yıl kendimi bilgilenmeye adadım, sonrasında zihnimi bir şekilde hep meşgul tuttum. Ama bir çeşit rutine bağlandıktan, yeni işim ve yeni hayatımda daha fazla rahat edebildikten sonra, işte o zaman, kim olduğum ve ne olduğum üzerine giderek daha da saplantılı bir merak duymaya başladım.

Fark ettim ki eğer zamanda yolculuk yapmış olsaydım, muhtemelen bunu tamamıyla anlayacak bir idrake sahip olmazdım ama benden de iki tane olmaması gerekirdi. Bir nesneyi A noktasından B noktasına hareket ettirerseniz, mantıken A noktasında o nesneyi tekrar bulamazsınız. Ben bir klon muyum? Suret miyim? Başıma geleni bilmeden hayatımı idame ettirebilirim ama şunu bilmek zorundayım... Ben ben miyim? İnsanın bundan şüphe etmesi korkunç bir şey.

Buraya, bu zamana ait olmadığımı biliyorum. Nasıl anlatsam... şu anki yaşamla senkronize değilmiş gibiyim. Şimdi düşününce, bu his nasıl da tanıdık geliyor. Arada sırada –yılda iki üç defa– bana bu minvalde bir çeşit panik atak geliyor. Böyle hissettiğim zamanlar genellikle ya çok yorgun olurum, belki çok fazla kahve içmiş olurum, derken bir his gelir... Ya, nasıl tarif edeyim ki... Geçen her saniye beni kara tahta üzerinde gıcırdatılan tırnakların sesi gibi uyuz eder. Genellikle bir iki dakika sürer bu durum ama kendimi tüm evrenle olan senkronizasyonum birazcık –yarım saniye falan– kaymış gibi hissedirim. Hislerimi gerçekten tarif edebilmemin imkânı yok, bu yüzden bunu yalnızca ben mi hissediyorum bilemem. Umarım bu eziyeti tek çeken ben değilimdir ama şu sıralar her günün her dakikası böyle hissediyorum, dahası o yarım saniyelik senkronizasyon bozuklukları giderek daha da uzuyor.

Gerçek arkadaşım yok hiç, gerçek bir ilişki içinde olduğum insan yok. İçinde bulunduğum ilişkiler paylaşmadığım

deneyimlere dayanıyorlar, kaybettiğim arkadaşlıklar ise yine benim yaşamadığım olayların açtığı tahribatlar yüzünden oldu. Annem hâlâ birer gün arayla akşamları arıyor beni. Geri döndüğümde bir yılı aşkın süredir konuşmamış olduğumuz gerçeğini kavrayamıyor. Nasıl kavrasın ki zaten? O diğer Rose ile konuşuyordu, o Rose ki babasının kaybıyla bile yaralanmamış başka biriydi, herkes tarafından sevilen başka bir Rose'du o. O Rose öldü. Eski okul arkadaşlarımla, çocukluk arkadaşlarımla konuşmadım hiç. Benim cenazemde bulunmuşlardı. Bir ilişkiyi sonlandırmak için kusursuz bir durumdu cenazem ve bu durumu onlar için bozmak istemem.

Kara ve Vincent arkadaş diyebileceğim şeye en yakın olan insanlar ama dokuz yılın ardından hâlâ, nasıl desem... bu arkadaşlık bana utanç veriyor. Sahtekârlık benimkisi. Bana duydukları yakınlık hissi bir yalana dayanıyor. Diğer Rose ile yaşadıklarını anlattılar bana, o Rose'un yerinde ben olsaydım da aynı deneyimleri yaşırdık diyerek kendimizi buna inandırıyoruz. Benim ben olmayan o diğer kişi olduğuma kendimizi inandırıyor, rol yapıyoruz ve beni ben olduğum için değil, o gibiymişim gibi yaptığım için seviyorlar.

Ne olduğumu bilmiyorum ama ne olmadığımı biliyorum... o Rose değilim ben. O Rose olmaya çalışıyorum. Ümitsizce kıvranıyorum bunun için. Eğer o olabilirsem her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Ama o Rose'u tanımıyorum. Rose'un notları üzerinden belki binlerce kez geçmişimdir ama hayatı hâlâ onun gözleriyle göremiyorum. Günlüğündeki bazı sayfalarda kendimi görür gibi oluyorum ama o kısacık, uçucu tanınırlık anları bizi yakınlaştırıp birleştirmeye yetmiyor işte. Rose akıllı bir kadındı; eğer bugün devasa robot parçaları arıyor olsaydı, onun zamanında yaptıklarını yapabileceğimden emin değilim. Bilgi sahibi olmadığım bir araştırmaya denk gelmiş olmalı,

muhtemelen “ben yokken” yayımlanan bir araştırmaya. Belki de ben kusurlu bir suretimdir. Belki de o benden daha zekidir.

Benden daha iyimser biri olduğu kesin. Rose, Themis’in müşfik bir baba figürü tarafından, o dönemde henüz çocuk olan bizlere, büyüdüğümüzde elimize geçecek bir tür ergenlik hediyesi olarak bırakıldığına inanıyordu; hatta bundan emindi. Öyle ama, robotun parçalarını dünyanın dört yanına gömmüşlerdi, birbirinden en uzak yerlere, hatta buzulun içine. Durumu define avcılığıymış gibi ele alınca bende bir çeşit heyecan uyandırabilirdi diye düşünüyorum ama onca zahmete girmeye değer bir şey göremiyorum açıkçası. İçimden bir ses bana o şeyleri saklamış olduklarını söylüyor... Aynen öyle. Saklamışlar onları. Bulunmasınlar diye.

Her şeyden öte de şu soru aklımı kurcalıyor: Ne kadar gelişmiş bir ırk olurlarsa olsunlar, anatomik açıdan kullanamayacağımız bir robotu bize neden bıraksınlar? Böyle bir robotu inşa edecek ve onu bilmem kaç ışık yılı uzaklıktan buraya getirecek teknolojik yeterlikte birileri robotun kontrol panelini bizim anatomimize göre dizayn ederdi. Sonuçta o robot buraya gelmişse, içinde mekaniğinden sorumlu mürettebatlar ile gelmişti, bu kişiler robotun dizaynını değiştirebilir, anatomik sorunlarını kolaylıkla giderebilirlerdi. Kendi tornavida versiyonlarıyla robotun diz bükümünü tam tersine çevirmeleri yeterli olurdu. Sırf bu robotu kontrol edebilelim diye kendimizi amputasyona maruz bırakmamızı beklemezlerdi muhakkak.

Ben bir bilim insanıyım, bu yazdıklarıma ilişkin bir kanıtım yok ama benim kuruntularımın tam tersi, tozpembe bir senaryoya inanan Rose’un da kanıtı yoktu. Kanıt yokken, Occam’ın usturası bile beni Rose’un kendini inandırdığı şeylere yönlendiremez.

İşin ironik yanı ise, Birleşmiş Milletler’in tüm programı benim bulgularıma dayanarak yapmış olması. Eğer onlara ro-

botun başımıza açacağı işlerden nasıl korktuğumu söylemiş olsaydım, şu an özgürce yaptığım şeyleri yapmama asla müsaade etmezlerdi. Şu hayatta yalnızca laboratuvarımda huzur buluyorum ve bunun için müteşekkirim. Themis'e de müteşekkirim, her günümü onunla birlikte geçirmekten memnunum. Kendimi ona yakın hissediyorum. Çünkü o da benim gibi bu dünyaya ait değil. Ben ne kadar kopuksam, o da benzer bir kopukluk içinde. Ne bu yere ne bu zamana aitiz, Themis hakkında ne kadar fazla şey öğrenirsem, başıma gelenleri anlamaya o nispette yakın hissediyorum kendimi.

Herkesin benim için endişelendiğinin farkındayım. Annem benim için hep dua ettiğini söylüyor. İşinde harikalar yaratan, hayatı tıkırında olan biri için dua etmezsiniz. Annemi üzmem istemediğimden duaları için teşekkür ediyorum. İnancı güçlü biri olmadım hiç ama bir yerlerde gerçekten bir tanrı varsa, bana yardım elini uzatmayacağını biliyorum. Yaptığım şeyin kefareti yok. Ölü olmam lazım. Öldüm çünkü. Şahsi kanaatimce, ileri teknoloji sayesinde geri getirildim ama başkası isterse buna büyücülük de diyebilir. Birkaç asır öncesi olsaydı Kilise benim gibi birini diri diri yakardı.

Belki de Tanrı'ya inanıyorumdur ama onunla savaştayım. Ben bilim insanıyım, sorulara cevap arıyorum, her adımda bir soruya, dolayısıyla Tanrı'nın benim sorularıma yanıt olabilmemesinin ihtimali giderek azalıyor. Bayrağımı santim santim ilerleterek Tanrı'nın krallığını ele geçiriyorum. Bunları daha önce bu gözle görmemiş olmam ne tuhaf. Bilim ve din arasında gerçek bir çatışmaya daha önce hiç şahit olmamıştım. Şimdi gayet net görüyorum, gün gibi ortada.

Hiçbir insanın geçmemesi gereken sınırı geçtim. Öldüm. Ama hâlâ buradayım. Ölümü kandırdım. Tanrı'nın gücünü elinden aldım.

Tanrı'yı öldürdüm ve içimin bomboş olduğunu hissediyorum.

1408 NUMARALI DOSYA
DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI TUĞGENERALİ
EUGENE GOVENDER İLE GÖRÜŞME

Yer: Waldorf Astoria Oteli, New York

- **Acele etsenize Eugene.**
- **Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz?**
- **Eylülde on dört sene olacak.**
- **On dört sene. Peki bunca sene boyunca, bir kere olsun, size bana adımla hitap etme izni verdim mi ben?**
- **Yaşadığımız onca şeyden sonra size hâlâ "General" diye hitap etmek uygun gelmiyor.**
- **Uygun gelmiyor mu? Bir de beni düşünün, size hitap ederken kullanabileceğim hiçbir şey yok elimde.**
- **Anonim kişiliğim hakkındaki sayıklamalarınızı dinlemek gerçekten hoşuma gidiyor ama hatırlatayım, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda konuşma yapmanıza bir saat bile kalmadı. Konuşma yapmaktan ne kadar nefret ettiğinizi biliyorum, bu yüzden, dilerseniz yardımlarıma başvurabilirsiniz şu an.**
- **O zaman konuşmayı neden siz yapmıyorsunuz? Beni bu keşmekeşin içine en başta siz soktunuz.**

- **Giriş cümlelerinizi duyabilir miyim?**
- Nerede bu lanet notlar? Hah, tamam, buradaymış. Gözlüğümü görebiliyor musunuz?
- **Komodinin üstünde.**
- Teşekkür ederim. Şöyle başlıyor: “Çoğunuzun korktuğunu biliyorum. Sorularınıza cevap istediğinizi biliyorum.”
- **Ben giriş cümlelerinizi duymak istemiştim.**
- Lanet olası giriş cümlelerim bunlar zaten.
- **Eugene, akademide sınıf arkadaşlarınızın huzurunda konuşmayacaksınız. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu kürsüsünde olacaksınız. Protokol olacak önünüzde. Normalde onların adlarını anarak başlamanız lazım. Sayın Başkan, Sayın Genel Sekreter, Genel Kurul üyeleri, baylar ve bayanlar...**
- İyi, tamam. Önce bunları söylerim, sonra, “Çoğunuzun korktuğunu biliyorum. Sorularınıza cevap istediğinizi biliyorum,” diye devam ederim.
- **Hayır, öncelikle, meselenin özünü kavrayan, umut verici bir şeyler söylemeniz gerekiyor.**
- Umut verici mi? Tanrı aşkına, Londra’nın ortasında devasa bir robot duruyor. Herkes onları bu robottan kurtarmamı istiyor. Meselenin özü ortada zaten.
- **O hâlde, yine meselenin özüne ilişkin ama tamamen alakasız bir giriş yapın. Şahsi olarak, en son dinlediğim demeci veren kişi Amerika Birleşik Devletleri Başkanı’ydı. Şöyle bir şey söyledi: “Bizi ya savaşa ya barışa, ya kargaşaya ya uzlaşıya, ya korkuya ya umuda götürecek bir dönüm noktasında bulunuyoruz.”**

- Tamam, anladım. Şöyle diyorum o zaman: Sayın Başkan, Sayın Genel Sekreter, Genel Kurul üyeleri, baylar ve bayanlar. Beni tanıyanlar, doğrudan sadede gelen biri olduğumu bilirler. Beni tanıyanlar, ayrıca, konuşma yapmaktan hazzetmediğimi de bilirler. Bu sebeple, izninizle, konuşmamın girişini Amerika Birleşik Devletleri eski başkanlarından birinin cümlelerini alıntılayarak yapacağım. Şöyle demiştir kendisi: “Bizi ya savaşa ya barışa, ya kargaşaya ya uzlaşıya, ya korkuya ya umuda götürecek bir dönüm noktasında bulunuyoruz.”

- Şaka mı bu?

- Şaka. Kelimelerle arası iyi olan başka bir arkadaştan da alıntı var, yani konuşmamı güzel götürebilirim. Sonrasında araya kendi cümlelerimi sokuşturup işi bitiririm. Arkadaşın adı Thomas Henry Huxley. Modern biyolojinin emekleme dönemlerinde yaşamış ünlü bir bilim insanıydı. Şöyle demiş: “Bilinenler sonlu, bilinmezler sonsuzdur; bizler entelektüel açıdan sınırsız bir açıklanamazlık okyanusunun üstündeki sislerle dolu bir adanın üzerinde duruyoruz.” Neredeyse on yıl önce, Themis dünya sahnesine çıktığında, okyanusun sandığımızdan çok daha büyük olduğunu fark ettik, bugün Londra’da پیدا olan şey ise belirsizlik adamızı öylesine küçük kıldı ki adada bizim için yer olup olmadığından bile tereddüt eder hâle geldik.

Bunların ardından kendi girişimi kullanabilir miyim?

- Çoğunuzun korktuğunu biliyorum.

- Benimle dalga geçmeyin. Şöyle devam ediyorum:

Çoğunuzun korktuğunu biliyorum. Sorularınıza cevap istediğinizi biliyorum. İzninizle sözümü sakınmadan konuşacağım, aradığınız cevaplar bende değil. Bugün cevap veremem size. Ayrıca bir itirafım olacak. Ben... ben de korkuyorum. Korkuyorum çünkü o şeyin ne olduğunu, ne istediğini bilmi-

yorum. Başkaları da gelecek mi bilmiyorum, gelirlerse onlarla başa çıkabilir miyiz, hiç bilmiyorum. Bilmediğimiz çok şey var. Fikrimi sorarsanız, şu noktada bir nebze korku yalnızca lehimize olacaktır.

- **Oldukça teskin edici. Şimdiden rahatladım.**

- Korkunun yapmamız gereken şeyi yapmaktan bizi alıkoymasına müsaade edemeyiz. Korkunun eylemlerimizi etkilemesine izin veremeyiz. Sabrımızı ön plana almak zorundayız. Çünkü karşımızda...

- **Ne demek istiyorsunuz?**

- Saçma sapan bir şey yapmadan önce beklememiz gerektiğini.

- **Ne gibi?**

- Biliyorsunuz, İngiltere'deki bazıları güç gösterisi yapmak istiyor. NATO'nun da askerî harekât değerlendirmesi yaptığını biliyorum. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'ndan buna mâni olmak için ellerinden gelen her şeyi yapmalarını istiyorum.

- **Neden?**

- Nedenini biliyorsunuz! Bu ikinci robot muhtemelen Themis'ten çok daha güçlü. Britanya Kara Kuvvetleri'nin robotun üzerine küçük bir çizik bile atabileceği şüpheli. Ayrıca Londra'dayız. Şehir merkezi burası, dolayısıyla bir kara saldırısına yetecek ateş gücü oluşturmanın imkânı yok. Topyekûn hava saldırısının şansı daha yüksek fakat en büyük hava güçlerimizin müşterek hareket etmesi lazım. Böyle olunca da nihayetinde Londra yerle bir edilmiş olacak. Robotu yine yıkamazsak, bu defa elimizdeki en iyi koz ve aynı zamanda son çare yüksek verimli bir nükleer bomba olacak ki bu aynı zamanda İngiltere nüfusunun adadan tahliyesi de demektir. Yeterince açıklayabildim mi nedenini?

- İnsanların böyle anlamasını istiyorsanız, tam bu olarak bu cümleleri kullanmanız gerekir. Saldırıya uğrarsak "en iyi senaryo" diye bir şey olmadığını, "blöf" yaparak kurtulmanın mümkün olmadığını anlamalarını sağlamamız gerekir.

- Ama bu sizce biraz sert olmaz mı? Meselenin özüne değinen, ilham verici bir şey olsun demiştiniz.

- Zaten konuşmayı meselenin özüne değinen, ilham verici birkaç sözle açmış olacaksınız, böylelikle bundan yirmi sene sonra insanlar sizin konuşmanızdan alıntı yaparak akşam yemeklerinde masadaki arkadaşlarına ne kadar zeki olduklarını kanıtlama fırsatı bulacaklar. Ama insanların hemen bugün kavramasını istediğiniz bir şeyler varsa, bunu sanki torunlarınızla konuşuyormuşsunuz gibi söylemeniz gerekir. Meclis salonundaki insanların yarısı sizi tercüman aracılığıyla dinleyecek ve çoğunun dikkat aralığı beş yaşındaki çocuklarınkı kadar. Toplantı sona erdiğinde bu insanlar memleketlerini arayacaklar. Muhtemelen savunma bakanlarıyla, en kıdemli generalleriyle, kurmay başkanlarıyla görüşecekler ki o kişiler de zaten ellerinde bulunan askerî gücü kullanmak için fırsat bekleyen tipler olacak. Siz onlardan kendi askerî danışmalarından evvel bir grup bilim insanına güvenmelerini istiyorsunuz. Bunun sebebini açıklarken tercüme kazasına uğramayacağınızdan emin olun.

- Konuşmamın sağduyuya davet edici bir paragrafı daha var.

- Buyurun, okuyun.

- Karşımızdaki sorun bir Londra sorunu değil. İngiliz, hatta Avrupa sorunu değil. Ve kesinlikle bir NATO sorunu da değil. Bir dünya sorunuyla karşı karşıyayız. Bu odada bulunan tüm ulusları, hepimizi ilgilendiren bir sorun bu ve bu soruna birlikte çözüm bulmalıyız. Bu enstitü insanlık tarihindeki en

yıkıcı savaşın sonucunda kuruldu, gayesi ise uluslar arasındaki anlaşmazlıkların savaş meydanlarında değil bu odada çözülmesini teşvik etmektir. Birleşmiş Milletler'in kuruluşundaki bir başka gaye ise kendi başımıza erişmemizin hayal olacağı olağanüstü şeylere bir olarak, bir bilgi havuzu oluşturarak, kaynaklarımızı birleştirerek erişme olanağıdır. Bugün her ikisini birden yapma şansına eriştik: daha önce hiç hayal etmediğimiz seviyede bir savaşı önlemek ve insanlığı yepyeni bir hududa taşımak. Birleşmiş Milletler'in sahneye çıkacağı gösterişli bir zaman varsa, o zaman bugündür. Dünya Savunma Teşkilatı sahneye çıkacaksa, fırsat bu fırsattır.

- Burayı en sona, dikkatlerinin dağılacağı zamana koyun. Başlarda askerî kariyerinizden bahsedin ki sizinle kendilerini bağdaştırabilsinler.

- Bununla ilgili birkaç cümlem vardı... Buldum... Pek çoğunuzun şüphesi olduğunu da biliyorum. Dünya Savunma Teşkilatı'nın kurulması müşterek bir karar değildi. Kendi ordunuz yerine Dünya Savunma Teşkilatı'na neden güvenesiniz? Bugünlük cevabını verebileceğim tek soru muhtemelen budur. Ben bir askerim, kırk yılı aşkın süredir askerim. Sizi şunu söyleyebilirim: Askerler istihbarata ihtiyaç duyar...

- Bundan daha fazlasını söylemeniz gerekir. Kaç savaşa katıldınız, kaç insan öldürdünüz. Akan kanı görmelerini sağlayın. Sizi ilk fırsatta Londra'nın ortasına bomba atabilecek tiyette bir savaş çığırtkanı olarak görmelerini sağlayın. İşte o zaman yapmamaları gereken şeyi söylediğinizde size kulak vereceklerdir.

- Ne söyleyebilirim? Güney Afrika Ordusu Tuğgeneralı'yım, Birleşmiş Milletler Askerî Kuvvetleri Komutanı'yım. Güney Afrika'da Zırhlı Ordu Filosu'nun başındaydım, bir sürü tanktan

sorumluydum demenin ağdalı hâli yani. Sınır Savaşları'nda ayrılmış bir birlikte çatıştım, Sudan'da barışı koruma harekâtının bir parçasıydım, Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde Birleşmiş Milletler Aracı Birlik Güçleri'ne komuta ettim. Yetişkin hayatım boyunca bir ordudan diğerine dâhil oldum...

- Kusursuz.

- Ve size şunu söyleyebilirim: Benim gibiler, askerler, bir iş yarayacaksa, ihtiyaçları olan şey istihbarattır. Neler olup bittiğini bilmemiz gerekir. Şu sözlerimi kulağınıza küpe edin, istihbarat olmaksızın, kaderinizi ordunun ellerine teslim etmek istemezsiniz. Biz askerler doğaçlama davranmayız. Porselen dükkânındaki bir fil gibiyizdir, bizi kendi başımıza bırakırsanız bütün dükkânı paramparça ediveririz.

Ben ayrıca teknik olarak başka bir askerî kuvvet olan ve yalnızca tek bir devasa silahı bulunan Dünya Savunma Teşkilatı Komutanı'yım. Komutamda iki asker var. Aslına bakılırsa biri asker. Diğeri teknik olarak Kanadalı bir danışman. Öte yandan, emrimde çalışan altmış sekiz bilim insanı var. Bilim insanlarından hazzetmediğimi bildiklerinden bana komutanlık teklif ederken tam olarak bu tabiri kullanmadılar tabii ki. Bilim insanları çocuklara benzer: Her şeyi bilmek isterler, sürekli soru sorup dururlar ve emirleri asla harfiyen yerine getirmezler.

İşte Dünya Savunma Teşkilatı bu insanlardan oluşuyor. Bir koca robot, bir asker, bir dil bilimci ve laf dinlemez bir sürü çocuk. Bugün ihtiyacımız olan, tüm dünyanın ihtiyaç duyduğu şey onlardır, benim itaatsiz çocuklarımdır. Uzaylı teknolojisi hakkında bugün dünyada en çok bilgiye sahip olanlar onlardır ve her gün yeni şeyler öğrenerek bilgi dağarcıklarını genişletiyorlar. İşte onların yaptığı budur, bir şeyler öğrenmek ve bunu sürekli yapmak. Ufacık bilgi adamızda toprak istiyorlar ki onların sayesinde bizlerin de adada yaşama imkânı olsun.

- **Dokunaklı.**

- Bu işe beni ısındırmaya çalıştığınız zaman yaptığınız o ilk konuşmanızı hatırlıyorum.

- **Hayır demiştiniz.**

- Demiştim ama konuşma iyiydi. Neyse, sonrasında bildiklerimiz, daha çok da bilmediklerimiz üzerinde duran birkaç paragrafım var.

- **Ne biliyoruz?**

- Pek bir şey değil. Yazdıklarımı okuyayım.

Elde olan verileri değerlendirmek için sadece dört saatlik bir vaktimiz oldu, ayrıca ekibimiz henüz robotun yanına gitmedi, dolayısıyla bildiklerimiz bu kadarla sınırlı. Londra'daki robot Themis'ten kabaca üç metre daha uzun ve Themis'e nazaran kütlesi yaklaşık yüzde on daha fazla. Ona şimdilik Kronos diyoruz. Bu kadar işte. Gerisi varsayım.

Büyük metal adamın içinde pilot bile olmayabilir. Uzaktan kumanda ediliyor olabilir, hatta bu figür bir robot bile olmaya-bilir; peyda oluşundan bu yana hiç kıpırdamadı. Bu bize muhtemel değilmiş gibi geliyor ama körü körüne eleyebileceğimiz bir ihtimal de değil. İçinde insan pilot olabilir. Bu da bu ikinci robotun da bir yerlerde gömülü olduğu ve bugün bu salonda temsil edilen uluslardan birinin robotu keşfettiği anlamına gelir. Bu da muhtemel değilmiş gibi görünüyor ama imkânsız da değil.

Themis hakkında bildiklerimizden hareketle, Londra'daki robot da Themis'e çok benzediğinden, mevcut varsayımımız bu robotun da aynı ırk tarafından inşa edildiği ve içinde ona komuta eden iki veya daha fazla uzaylı pilot olduğu yönünde. Tabii bu, Themis'i inşa edenlerle temas kuracağımız anlamına gelmiyor. Bizim gezegenimize devasa bir robotu gömdüler, mantıken başka bir gezegene de robot gömmüş olabilirler ve bizi

şu an o diğer gezegenin halkı ziyaret ediyor olabilir. Dedğim gibi, şu noktada pek bir şey bilmiyoruz.

Uzaylılarla temas ettiğimiz varsayımından ilerlersek, bu varlıklar dost canlısı olabilirler. Ateşli silahlarla bize saldırmadılar ki bu genelde iyi bir göstergedir, öte yandan Themis hakkındaki mevcut teorimiz robotun bizlere kendimizi savunmak için emanet bırakıldığı yönünde. Tabii, bu ırkın niyeti düşmanca da olabilir. Bize, karşı koymaya hazırlanmak için bu denli vakit tanımaları tuhaf kaçsa da bu yeni robot, peşinden gelecek topyekûn bir saldırının öncüsü de olabilir. Bir diğer akla gayet yatkın açıklama ise –ki bunu benimsemeye daha yakınız– onların da hakkımızda istihbarat toplamaya çalıştığıdır. Bizden onlara bir zarar gelip gelmeyeceğini veya onlara karşı nasıl bir tepki vereceğimizi önceden kestirmelerinin imkânı yok.

Bu kadar spekülasyon yeter. Size şu an sunabileceğim tek şey “eğer”ler ve “belki”lerden ibaret. Buraya, bir tavsiye vermek üzere çağırıldım. Şimdilik verebileceğim tavsiye oldukça basit bir şey: Themis’i İngiltere’ye yollayın, yedi sekiz gün sürecektir. Çocuklarıma müsaade edin, işlerini yapsınlar, bu da bir hafta daha alacaktır, sonrasında durum değerlendirmesi için yeniden toplanırız. Bu arada, kendinizi dizginlemenizi ve sürecin nasıl işleyeceğini belli etmesini beklemenizi rica edeceğim. Buna karşı koymak her ne kadar güç olsa da fevri hareketler yapmanın zamanı değil.

Bu kadar. Konuşmam bu. Yeterince uzun mu?

- İş görecektir.

- Tabii, Rose kafayı yediği için, gazetecilere hitaben yeni bir konuşma daha yazmam gerekti.

- Ne yaptı Rose?

- Haberiniz yok mu? Televizyona çıkıp tüm dünyaya bizim bu sürece hiç karışmamamız gerektiğini söyledi.

- Sız derken?

- Dünya Savunma Teşkilatı. Rose, Themis'i göndermenin büyük hata olacağını söyledi. Ondan hoşlandığınızı biliyorum ama doğru düzgün düşünemiyor, siz de farkındasınızdır. Akıl sağlığı iyi değil yani.

- Bazı... rahatsız edici olaylar yaşadı.

- Orasını anlıyorum. Anlamadığım, neden ona sorumluluk verdiğiniz. Şovun yönetiminde olmadan da ekibe dâhil olabildi. Kötü askeri temsil ediyorum onun için, bu yüzden beni sevmiyor ama yaptığı şey işleri daha da zora sokuyor. Themis'i oraya yollamak birazcık zaman kazanmamın tek çaresi. Bu olmazsa, sabaha kalmadan Regent's Parkı'na bir sürü birlik dolacak ve sonrasında olacakları tahmin ediyorsunuzdur.

- Sizden duymak isterim.

- Neyi?

- Gazeteciler için hazırladığınız konuşmayı.

- Peki. Bilim Bölümü Başkanımız Dr. Rose Franklin'in bu sabah medyaya verdiği demeci duymuş olabilirsiniz. Dr. Franklin çok şey söyledi, özetle, hiçbir şey yapmamamız, kimseyi, Dünya Savunma Teşkilatı'nı bile göndermememiz gerektiğine ve robotun nihayetinde kendiliğinden gideceğine inanıyor. Dr. Franklin parlak bir bilim insanı, demecini Dünya Savunma Teşkilatı adına yapmamış olsa da kendi fikrini beyan etmeye hakkı vardır. Bildiğiniz üzere, Dr. Franklin Colorado'da gerçekleşen ve Themis'in dâhil olduğu bir kazadan kıl payı kurtuldu, kanımca bu kaza neticesinde Dr. Franklin gereksiz bir tedbir arzusuna kapılıyor. Beyanına tamamen katılmasam da Dr. Franklin "Dünya Savunma Teşkilatı'nı göndermememiz

lazım” demekten fazlasını söylemiştir. Bu sabahki demecinde önem teşkil eden noktalara da dokunmuştur.

Uzaylı bir türle ilk teması sağlıyoruz. İşler nasıl seyrederse seyretsin, insanlık tarihi için bir dönüm noktası olacak. Sizi bir dakikalığına olsun durup düşünmeye, yaşanan bu olayların ne kadar kayda değer ve geniş tesirli olduğunu idrak etmeye davet ediyorum.

Dr. Franklin, bu niyetle, silahlı bir birliğin ve birkaç bin silahlı askeri göndermenin iyi bir ilk intiba yaratmayacağına parmak basmıştır. Bu fikre aleyhtarlık etmekte şahsen zorlanıyorum.

Dr. Franklin, Themis’i göndermenin askerî birlik göndermekten çok daha büyük bir hata olacağını söylemektedir. Tanklar ve piyadeler bir saldırı nişanesi olarak görülebilir fakat eğer o robot da bizim robotumuz gibiyse, bu silahlı birliklerin robota karşı herhangi bir tehdit teşkil etmeyeceği açıktır. Öte yandan Themis, karşımızda bulunan her kimse onlara dişe dokunur bir karşılaşma sunacaktır. Uzaylılara, kendi anlayacakları dilden, tanıdık bir figürle karşılama yapmak diyalog başlatmak için güzel bir yol olabilir, tabii, bir karşı argüman olarak da misafirimizi dünyada ona zarar verebilecek tek silahla karşılamak kötü bir fikir olabilir.

- Kısa ve öz. Aldatıcı ama cesaretlendirici. Sevdim. Ceketinizi alın, çıkıyoruz.

- Bu görevi bana ikinci kez kabul ettirmeye çalışırken söylediklerinizi hatırlıyor musunuz?

- Hatırlıyorum.

- Dediniz ki: “Size bir daha kimsenin canını almak zorunda kalmayacağınız askerî bir konum ayarladım.”

- Biliyorum. Bu sözümü tutmak niyetindeyim hâlâ.

1416 NUMARALI DOSYA
DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI KOMUTANI
KARA RESNIK İLE GÖRÜŞME

Yer: Atlantik'te bir konum

- **Günaydın Bayan Resnik. Umarım sizi uyandırmamışımdır.**
- **Alakası yok! Uyandırmadınız! Şimdi duştan çıkmıştım. Üst güvertedeki laptopları çalıştırıyordum. Neden sizinle son konuştuğumuzdan bu yana on yıl falan geçmiş gibi hissediyorum acaba?**
- **Son konuşmamızdan bu yana sekiz yıl geçti. Şu an konuşabilir misiniz?**
- **Biri duyar diye mi endişe ediyorsunuz? Sanmam, Vincent hâlâ ranzasında, uyuyor.**
- **Hayır, meşgul müsünüz, müsait misiniz?**
- **Bunu özlemişim.**
- **Neyi?**
- **Bunu!**
- **...**
- **Hayır, meşgul değilim. Müsaitim.**

- **Neredesiniz?**

- Atlantik'in ortasındaım, bunu zaten biliyorsunuz.

- **Gemide nerede olduğunuzu kastetmiştim.**

- Bizim yatakhaneğeyim. Gerçi yatakhane demeye bin şahit ister... Aşırı küçük bir kamara. Bir kanepa, bir televizyon, küçük bir mutfak, o kadar.

- **Rahatınızın yerinde olduğunu duyduğuma sevindim. Geminizi Birleşmiş Milletler devraldığında onlardan rahatınızı sağlamarları için ricacı olmuşum. Önceki gemideki şartlarınızdan ne kadar nefret ettiğinizi hatırlıyorum.**

- Gece ve gündüz kadar farklılar. Önceki gemi tahıl taşıyordu, orada kaçak yolcu gibiydik. Bu gemi ise sadece bize göre düzenlenmiş. Başka işi yok. Gerçi hâlâ ranzada yatıyoruz, neden bilmem. Siz nasılsınız? Hayatınızda biz yokken sıkılmışsınızdır kesin.

- **İster inanın ister inanmayın, dünyada sizinle hiç alakası olmayan pek çok şey gerçekleşiyor. Sayıları fazla değil ama gene de beni meşgul tutuyorlar.**

- Sağlığınızi sıhhatinizi sormuştum. Sekiz senedir konuşmamışız!

- **Şahsi hayatımı mı soruyorsunuz?**

- Ah, Tanrım, özlemişim sizi! Neden bu kadar ara verdik? Dr. Franklin ile defalarca görüştüğünüzü biliyorum.

- **Siz ve Bay Couture iyi idare ediyordunuz. Gerek duymadım.**

- Bir "merhaba" demek için arardı insan.

- Havadan sudan konuşmak diyalog ister ki ben bunu yapamıyorum. Dediğim gibi, geminizi Birleşmiş Milletler devraldığında onlardan rahatınızı sağlamaları için ricacı oldum.

- Yani bir kerecik aklınıza geldim. O da yıllar önce.

- **Aynen. Porto Riko'da beni neye benzetmiştiniz? İçimin püre gibi yumuşak olduğunu mu söylemiştiniz? Dr. Franklin nasıl?**

- Bildiğiniz şeyi soruyorsunuz, onunla görüşüyorsunuz zaten. Eskiden olduğundan daha karamsar. Karamsarlığı bir süre sonra geçer sanmıştım ama neredeyse on sene oldu, sanırım onun yeni hâli bu artık. Hâlâ güzel anlaşıyoruz. Vincent'ı da seviyor. Diğer insanlarla pek anlaştığını söyleyemem.

- **Travma geçirdi. Böyle olması bekleniyordu.**

- Travma mı? Öldü kadın, öldü. Gözlerimle şahit oldum. Ben öldürdüm onu. Sonra dört yaş gençleşmiş olarak döndü. Nasıl geri döndüğünü hiç anlatmadı bana. Kendi biliyor mu acaba?

- **Bilmiyor.**

- Siz biliyor musunuz?

- **Bilmiyorum.**

- Bilseydiniz de bana söylemezsiniz.

- **Muhtemelen söylemezdim ama gerçekten bilmiyorum. Yanlışınızı düzeltmem gerekirse, hayatının yalnızca üç yılını yitirdi. Dördüncü yıl ölüydü.**

- Umarım içimi rahatlatmam gerektiğinde size muhtaç kalmam. Travmasını atlatamamasına şaşırmamalı. Ölüp geri gelen ben olmamama karşın düşününce ben bile çıldırıyorum. Çünkü Vincent'la ikimiz, ölmeden önce onunla her gün saatlerce vakit geçiriyorduk. Onca vakti kiminle geçirdik biz?

- Dr. Rose Franklin ile.

- O Dr. Franklin öldü. Şimdi vakit geçirdiğimiz Rose Franklin ise o günleri hiç hatırlamıyor.

- Durumun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunun farkındayım. Ben de sizin kadar afallamış durumdayım. Cevapları öğrendiğimde size de aktaracağım. Bay Couture ile olan ilişkinizin mahiyetini sorabilir miyim?

- Son birkaç yıldır bizi izliyor muydunuz?

- Bildiğim kadarıyla ne siz ne de Bay Couture izleniyorsunuz.

- Ne hoş. Televizyonu kastediyordum. Neler yaptığımızdan haberiniz var mı? İşimizin çoğunluğunu resmî törenler ve fotoğraf çekimlerinin oluşturacağını söylerken haklıydınız. Laboratuvara kapanıp Themis hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak için iki saat ancak bulabiliyoruz. Haftada on, en fazla on beş saat ediyor, bu da eğer New York'taysak. Tura çıktığımızda araştırmalarımızı sürdürmemizin yolu kalmıyor. Tüm zaman, dediğiniz şeylere gidiyor. Resmî törenler sık olmuyor; işin lojistiği oldukça güç, Themis bastığı her şeyi, yolları bile mahvediyor. Törenlerin masrafları ve güvenliğiyle uğraşmak isteyen şehirlerin sayısı az. Ama bol bol fotoğraf çektiriyoruz. Biz de ilgi odağı oluyoruz. Okulları, hastaneleri ziyaret ediyoruz; çocuk hastaneleri en iyileri. Vincent çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Dizlerini ters bükebilmesi de onu çocukların gözünde havalı kılıyor tabii ama çocuklarla arası gerçekten iyi. Sirk ucubeleri gibiyiz.

- Her dakikasından nefret ediyor olmalısınız.

- Öyle sanıyorsunuz, değil mi? Hayır, etmiyorum. Hoş bir rutin. İyi yemekler yiyoruz, kaldığımız otel odaları güzel oluyor. Jenny bize iyi bakıyor.

- Jenny kim?

- Tur menajerimiz. Rezervasyonlarla, özel isteklerle o ilgileniyor. Dediğim gibi, gezen bir sirk gibiyiz. İlk başladığımızda bir ay dayanamam sanmıştım ama şimdi eğleniyor gibiyim. Gerçi elime yüzüme bulaştırıyorum hâlâ. Röportajlarımı önceden kaydetmeleri veya canlı yayın yapılacaksa ben ağzımı bozmadan lafı ağzımdan alacak birilerini ayarlamaları gerekiyor. Şimdilerde de daha çok Vincent konuşuyor. Benim çocuklarla aram da iyi değil. Çocukların ironi anlayışları olmuyor. Bir defasında hasta bir çocuğu ağlattım. Sanırım lösemiye, ağlattım zavallıyı.

- Bunların nesini eğlenceli bulduğunuzu anlayamıyorum.

- Halkla ilişkiler kısmı berbat. İş sadece bundan ibaret olsaydı o zaman... Ama işin getirdiği güzellikler var işte. Günde sadece birkaç saat çalışıyoruz. Jenny bizi fazla yorduğunu bile düşünüyor ama Denver'da on altı saatlik vardiyaların altından kalktığımızı bilmiyor. Nasıl anlatsam... Birlikte seyahat ediyoruz. Kendimize ayırabileceğimiz çok vaktimiz kalıyor. Henüz birbirimizi öldürmeye kalkmadık falan. Ne bileyim. His olarak...

- Normal?

- Aynen, normal insanlar gibiyiz.

- Bunca zaman boyunca Bay Vincent'ın size evlilik teklif etmesine mâni olmayı başardınız mı?

- Sanırım başardım. Açıkçası son birkaç yıldır bunun için uğraş vermedim.

- Fikrinizi değiştiren ne oldu?

- Yok, fikrim değişmedi. Artık tetikte olmama gerek kalmadı. Sanırım benden umudu kesti.

- Bu canınızı sıkıyor mu?

- Belki biraz. Sanırım bir yanımla fikrimin değişeceğini umut ediyordum. Bunun Vincent için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Onun gibi, çocuk sahibi olmak isteyen biriyle hayatını birleştirmeli. O kişinin ben olmadığımı sonunda anladı galiba. Neyse, artık fark etmiyor.

- Fark etmiyor derken?

- Bilmiyorum işte. Yakında uzaylı bir robotla karşı karşıya geleceğiz. İşimizin başına döndük. Ben kafa olarak döndüm yani. Bu aralar işime odaklandım. Böyle hissettiğim için berbat biri miyim sizce?

- Sizden güçlü bir düşman karşısında muhtemelen hızlı bir ölümle yüzleşeceksiniz ve bu her nasılsa sizi mutlu ediyor. Akla gelen ilk sıfat berbat olmuyor hâliyle.

- Mutlu değil belki, daha çok... hayat dolu. Demek istediğim, uzun zamandan sonra ilk kez kendimi kendimmişim gibi hissediyorum. Belki de normal olan bana uygun değildir. Belki de olmadığım biri olmaya çalışıyordum.

- Kendinizi keşfetme yolculuğunuza gölge düşürmek istemem ama kendiniz olmanız için küresel çapta bir krizden çok daha basit araçlar olduğuna eminim. Aile kurma olasılığından korkuyor olma ihtimalinizi hesaba kattınız mı hiç?

- Hımm. Düşüneyim... Hayır. Bunu hesaba katmamıştım. Ama benden bahsettiğimiz yeter. Hadi şimdi topu size atalım... Hadi bakalım! Büyük uzaylı dostumuz hakkında bana söyleyebileceğiniz yeni bir şeyler var mı? Dr. Franklin o robotun bizim kızıdan daha iri olduğunu söyledi, şimdilik bildiklerimiz bu kadar.

- Biraz önce Dünya Savunma Teşkilatı brifinginden çıktım. Dr. Franklin ve ekibi hâlâ veri topluyorlar. Rapor edebileceğim yeni bir bilgi yok.

- Hareket etti mi?

- Etmedi. Işıkları da durağan. Sinyal alıp veriyor gibi görünmüyor.

- Ne yapmamız lazım yani? Yanına gidip koca eliyle tokalaşacak mıyız?

- Bu kadar kolay da olabilir. Şimdilik London Gateway Limanı'na yanaşacak, limanın arkasındaki arazide robotu birleştireceksiniz. Sonra talimat bekleyeceksiniz. Umarım o zamana kadar elimizde daha fazla bilgi olur. Karamsar bir intiba uyandırmak istemiyorum ancak bir çatışma ihtimaline karşı yakın dövüşe ne kadar hazır olduğunu bilmek istiyorum. Dr. Franklin enerji salınımını tetiklemeyi ve bu enerjiyi odaklamayı keşfettiğinizi söylemişti.

- Evet, enerji salınımını tetikleyebileceğimizi biliyorduk. Denver'daki laboratuvarı bu şekilde yok etmiştik. Tek yapmamız gereken Vincent'ın üzerine devrilerle bastığı tuş kombinasyonlarını bulmaktı. Gerisini de kazara bulduk. Eğer elde kılıç varken salınım yaptırırsak, enerji kılıç vasıtasıyla odaklanabiliyormuş. Kılıç ne kadar uzunsa ışın da o denli odaklı oluyor. New York'ta New Rochelle yakınlarındaki kıyılarda antrenman yaptık, suya ateş ettik. Patlama suda koskoca bir şehir bloku kadar oyuk meydana getiriyor, tabii su hemen onu dolduruyor. İzlemesi çok havalı. Katı hedefler de denedik, oldukça büyük bir kaya kütesini tuzla buz ettik. Silahımız o uzaylı robot üzerinde işe yarar mı bilemem ama bizim dünyadaki herhangi bir hedefi anında imha edebiliyor.

Dr. Franklin Londra'ya gitmemizin kötü bir fikir olduğunu düşünüyor, biliyorsunuz değil mi?

- **Biliyorum.**

- Bana şimdiye kadar duyduğum en mantıklı şey gibi geldi. Robotları yapan uygarlığın Themis'i keşfetmemizi istediklerini varsayıyorduk ama gerçek bu olmayabilir. Themis'i geri almaya, onu yok etmeye falan gelmiş olabilirler. Dahası bu yeni robotun karşısına, bizim robottan başka, onu tehdit edebilecek hiçbir şey çıkaramazsınız. Uzaylı bir türle ilk temasımızı, elimizdeki tek kozla –ki o koz da bize ait değil– yapmamızı ve bizi düşman olarak yaftalama ihtimalini göze almamızı istiyor musunuz gerçekten? Sadece soruyorum. Ben askerim, bana yeni robotun arkasına geçip Themis ile ona sağlam bir tekme atmamı emrederlerse, bu emre riayet ederim. Ama Vincent'ı ve beni ölüme göndermekten başka bir olasılık varsa, umarım bunu kullanırız.

- **Sizi anlayabiliyorum. Ama sizin anlamanız gereken şey şu ki nüfuzlu kimseler İngiltere'nin en kalabalık şehirlerinden birinde dikilen uzaylı bir robot varken, elleri kolları bağlı durmayacaklardır. Bir noktada, insani hisler devreye girecek ve robotun karşısına ona meydan okuması için bir şey gönderilecek. Bu şey eğer Themis olmayacaksa –ki yeni robota benzeyen dünyadaki tek şey Themis– Majesteleri'nin Silahlı Kuvvetleri olacak. İkisi arasında tercih hakkım olsaydı, ben sizi seçerdim.**

- Silahsız bir şey gönderme şansımız yok mu? Ne bileyim sevimli, yumuş yumuş bir şey. Barney ya da kedi yavruları falan gönderilsin. *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* filmini izlemiş miydiniz? Robota piyano dinletebiliriz, ışık gösterileri yapabiliriz, uzaylı dostlarımıza işaret dili öğretebiliriz.

- İngiliz Hükümeti sizden erken davrandı ama aklınıza gelen fikirler hemen hemen aynı. İlk temas protokolü dedikleri bir şey başlattılar.

- Detayları sorsam mı acaba?

- Parkın içine ekranlar yerleştirdiler, tarihî anıtları, hayvan türlerini, şehirleri ve eski filmlerden kesitleri gösteriyorlar. Ho-parlörlerden ellilerin altmışların hitlerini çalıyorlar.

- Niye eski şarkıları? Yeni parçaların nesi varmış?

- Bence bu seçimin arkasında, Dünya'dan başlayıp uzaylı ırklara kadar uzanan sinyallerin çok önceden yayılmış olması gerektiği mantığı yatıyor.

- Yani onlara Elvis'in sesi ulaşmış olabilir ve onun için gelmiş olabilirler mi diyorsunuz? Eğer öyleyse hayal kırıklığına uğramayacaklar yani?

- Gaye gerçekten de bir çeşit tanınırlık yaratmak. Doğaçlama bir fikirden doğmuş gibi geliyor kulağa ama daha düne kadar uzaylı varlıkları bulmanın mikroplardan ve radyo sinyallerinden geçtiğine inanıyorlardı. Bu çabanın ne kadar beyhude görüldüğünün farkındayım ama en azından bir çaba var ortada, hükümet küçük de olsa bir şeyler yapıyor.

- Peki en iyi senaryo ne? Uzaylılar İngilizlerin ışık gösterilerinden hoşlanacaklar, robotun içinden çıkacaklar, beraber akşam yemeği yenilecek falan mı?

- Bence gizli ya da açık olarak, herkes robotun geldiği gibi gitmesini istiyor. Eğer gitmezlerse, o hâlde diyalogu onların başlatmasını ve müşterek keşfin kurallarını onların belirlemesini umuyoruz. Bariz teknolojik üstünlükleri göz önüne alındığında, mantığa en yakın ve en güvenilir eylem planı bu olurdu.

- Amaçları birkaç gün kalıp dönmekse neden onca yolu aşıp buraya gelmiş olsunlar ki?

- Tuhaftır, muhtemelen biz de böyle yapardık. En azından elli sene öncekilerin planı bu yöndeymiş. Gerçi şehir efsanesi de olabilir ama ellilerde Amerikan Ordusu'nun olur da duyarlı uzaylı türlerle karşılaşsak ne yapacağımız konusu üzerine kafa yormaya başladığını duymuştum. Uzaktan gözlemle başlayan yedi adımlık bir prosedür oluşturmuşlar. Yeterli gözlemin ardından uzaylı dünyasını gizlice ziyaret edecek, silahlarımızın ve teknolojimizin onlardan üstün olduğu kanısına varırsak, gezegene bir dizi kısa iniş gerçekleştirerek bitki ve hayvan hayatı üzerine örnekler toplayacak, bu süreçte belki bir iki tane de uzaylı kaçıracaktık. Sonrasında kendimizi olabildiğince çok uzaylıya gösterecek, verdikleri tepkiden hoşlanırsak temas kuracaktık.

- Peki uzaylıların bizden üstün olduğu kanısına varırsak? O zaman plan neydi?

- Bizi yiyecek olarak görmemeleri için dua etmek.

1422 NUMARALI DOSYA
GÜNLÜK KAYDI – DÜNYA SAVUNMA
TEŞKİLATI BİLİM BÖLÜMÜ BAŞKANI
DR. ROSE FRANKLIN

Ben de bundan korkuyordum. İşte bu yüzden Themis'i... keşke hiç bulmasaymışız diyordum. Geldiler. Themis'in ailesi burada artık. Belki de onu evlerine götürmek için geldiler. Umarım götürürler. Umarım beni de yanlarında götürürler. Dünya o zaman olması gerektiği gibi bir yer olur. Beni götürmeseler de umarım geldikleri gibi öylece çekip giderler çünkü eğer bir şey yapmaya karar verirlerse, onları durdurmak elimizden gelmez.

Kronos adını verdiğimiz robot, Themis'ten altı bin yıl daha gelişmiş olabilir. İnsan toplumlarının da benzer evrimsel yollar izlediklerini hesaba katarsak, misafirlerimizin teknolojik kapasiteleri de aynı şekilde katlanarak artmış olabilir. Son yüz yılda, önceki bin yılda icat ettiklerimizden daha fazlasını icat ettik ve muhtemelen önümüzdeki on yılda daha fazla icat yapacağız. Teknolojik gelişme bir noktada yatay seyre geçebilir, gelişimi yavaşlayabilir ama böylesine gelişmiş bir tür için altı bin yıllık teknolojik ilerlemenin ne anlama gelebileceğini hayal bile edemiyorum. Gerçekten söylüyorum: Hayal edemiyorum. Themis onların güncel teknolojileri karşısında antika kalmış

olabilir. Londra'daki robotun yanında tahtadan bir robottan hâllice olabilir. Themis'in Londra'ya gitmesini elimden geldiğince geciktireceğim. Ama maalesef uzun sürmeyecektir. Herhangi bir eylemde bulunmadan önce Londra'nın o bölgesinin tahliye edilmesini ve altı ay beklenmesini önerdim. Uzaylılar temas sağlamak istiyorlarsa, ilk adımın onlardan gelmesine müsaade etmeliyiz. Daha da önemlisi, amaçları bu değilse, onları kışkırtmamalıyız. Eugene –kendisinden ilk ismiyle söz ettiğimi duysa beni öldürür– İngiliz Hükümeti'nin o türden bir sabra sahip olmadığı hususunda beni ikna etti. Eugene'i severim. Kendini beğenmiş, altmış yaşında bir general en fazla ne kadar açık görüşlü olabilirse o kadar açık görüşlüdür. Neyse ki Eugene savaştan nefret ediyor. Birkaç insan ömrüne yetecek kadar fazla ölüm görmüş, bu yüzden doğru şeyi yapacağına inanıyorum.

Bu doğru şey, eğer alternatifi orduyu göndermekse robotun karşısına gerçekten de Themis'i çıkartmak olabilir. Uzaylı misafirlerimiz bizimle aynı dili konuşmuyor olabilirler ancak eminim ki eli silahlı on bin adamın ne anlama geldiğini bileceklerdir. İlettiğimiz raporun, keşke daha net bir biçimde ifade etseydik diye hayıflandığım tek yanı savunma kapasitesi hakkındaki bölüm. Koskoca raporda bir nebze emin bir tonla vurgulayabildiğimiz belki de tek şey bizim silahlarımızın o robot üzerinde çok az, belki de sıfır tesir yaratabileceğiyken, robotun üzerine askerî birlik göndermeyi hâlâ nasıl düşünebildiklerini aklım almıyor. Söz konusu robot en az Themis kadar güçlü olduğu için, herhangi bir orduyu saniyeler içerisinde yok edebilir. Bu şartlar altında kim neden bu robota meydan okumak ister ki? En iyi ihtimalle robot böyle bir tehdidi yok sayacak, kötü ihtimal ise saldıracak birlik öylesine manasız bir ölüm tadacak ki başlarına ne geldiğini bile anlamayacaklar.

Öte yandan bu robotun Londra'ya nasıl geldiğini merak ediyorum. Görgü tanıkları robotun hiç ses çıkarmadığını söylemişler. Birdenbire peyda oluvermiş. Yıllardır Themis'in düzenğinde tahrik sistemi keşfetmeye çalışıyorum çünkü Alyssa mantıken bir tahrik sistemi olması gerektiğini düşünüyordu. En başından beri bir tahrik sisteminin varlığını varsaydık, Themis'in uçarken kullandığı bir çeşit jet haznesi bulacaktık. Hiçbir şey bulamayınca, en azından robotun ayaklarının altından alevler püskürtecek bir kumanda aradık. Ama ya Themis tahrik sistemi kullanmıyorsa? Eğer Themis gerçekten uzun mesafeler katedebiliyorsa bunu Londra'ya gelen robotun yaptığı şekilde yapıyor olması gerek. Kendini istediği yere "ışınlayabiliyorsa" kumanda paneli aradığımızdan başka bir şekilde olmalıydı. Koordinatların girilmesinden sonra tek tuşla harekete geçen basit bir panel bile olabilir. Bu tarz bir koordinat sisteminin nasıl çalışacağı hakkında benim zerre kadar fikrim yok elbette ama eminim böyle bir şans olursa Vincent denemek için can atardı.

Kara ve Vincent'in yeni robot karşısında pek şansları olduğunu düşünmüyorum, zaten Themis yok edilirse, bu muhakkak hepimiz için de sonun başlangıcı olacaktır.

Yanılmayı çok isterim. Umarım robotun bir yerinden bir kapak açılır ve çarpık bacaklı, mutlu uzaylılar iner içinden ve önlerine gelene dostane biçimde sarılıp dururlar. Dünya Savunma Teşkilatı'ndaki herkes ilk teması yapmak için aşırı heyecanlı, bu yüzden karamsarlığımı saklamak için kendimi zorluyorum. Zaten daha şimdiden depresyonun eşiğinde olduğumu düşünüyorlar; gerçekten neler hissettiğimi söylersem beni anında ilaç tedavisine başlatırlar.

Ama pek yakında korkunç bir şeyler olacağı hissini içimden atamıyorum.

Kim bilir, belki de ben yanılıyorumdur ve onlar haklıdır. İlaç tedavisine ihtiyaç duyuyor olabilirim. Akli başında olan tek insanın kendisi olduğunu düşünmek sağlıklı bir aklın belirtisi değildir, dediler bana. Travma sonrası stres bozukluğu belirtilerinin olup olmadığını gözlemelisin, dediler. Keşke durum bundan ibaret olsaydı. O zaman derdimin bir devası olurdu. Ama korkarım benim derdimin yalnızca tek bir çaresi var.

1427 NUMARALI DOSYA
BİRLEŞİK KRALLIK AVAM KAMARASI
MÜZAKERELERİ

6 Aralık, Çarşamba
Kabine on bir buçukta toplanmıştır

DUALAR

[Avam Kamarası Başkanı koltuğunda]

Gündem Konuları

6 Aralık: 1325. Fıkra

Daniel Stewart (Rutland & Melton) (Lord): Sayın Başkan, gündem konusunu açıyorum. Pazartesi günü, Regent's Parkı uzaylı istilasası akabinde ne tarz bir mahalli tepki verileceğine ilişkin Başbakan'ın sorularına istinaden, Londralı bir meslektaşım hakkında son derece uygunsuz ve niyetimi aşan suçlamalarda bulundum. Bahsi geçen meslektaşım ve saygıdeğer dostum, Ealing, Southall Lordu Sir Charles Duncan ve bölgesinde ikamet etmekte olan sakinler, geri çekilmeye yönelik taleplerini hararetli bir üslupla beyan etmişlerdir. Gergin ve endişeli hâletiruhiyemi gizleme çabalarım neticesinde, elimde olmayarak, uygunsuz ve yakışıksız bir üslupla karşılık vermiş bulundum. Herkesin huzurunda kendilerinden alenen özür diler ve sözlerimi geri aldığımı beyan ederim.

Başkan: Saygıdeğer Lordlar Kamarası azamıza gösterdiği nezaketten ötürü teşekkür ederim. Kabine memnundur.

Sir Charles Duncan (Ealing, Southall) (İşçi Partisi): Gündem konusuna ekleme yapmak isterim Sayın Başkan. Rutland & Melton azası Daniel Stewart’a sözlerini geri aldığı için müteşekkirim.

Başkan: Fıkra kapanmıştır.

6 Aralık: 1326. Fıkra

Sir Robert Johnson (North East Hertfordshire) (Muhafazakâr Parti): Gündem konusunu açıyorum Sayın Başkan. Sizden bana bir hususta yön göstermenizi rica edeceğim. Dün, Hansard’da 654. Fıkra’da, Savunma Bakanı Alex Dunne’in sözünü keserek ona Londra’daki vaziyet için NATO’nun tutumunu sormuştum. Sayın Bakan bizlere NATO’nun müdahale etmeme politikamızı desteklediğini söylemişti. Ancak aynı günün ilerleyen saatlerinde, Paris’te, Fransız mevkidaşı Bakan Poupart şunları söyledi:

“Si Londres ne tient pas tête à cet envahisseur, la France, l’OTAN, ou le monde devra s’en charger.”

Kabaca çevirisi: “Londra bu istilacıya müdahale için hiçbir şey yapmazsa, Fransa, NATO veya tüm dünya yapacaktır.” Kabine kayıtlarına NATO’nun gerçek tutumunun geçmesi için Savunma Bakanı verdiği önceki yanıtı düzeltmek ister mi?

Başkan: Çeviri için beyefendiye müteşekkirim, ayrıca Molière’in ana dilindeki ustalığından da etkilendiğimi belirtmeliyim. Beyefendinin ülkemizin çıkarlarını her şeyden önde tuttuğuna kuşku yok fakat bana Savunma Bakanı’nın Fransız Bakan’ın demeçleri üzerine kendi demecinde düzeltmeye gitmek isteyip istemeyeceği soruldu. Bakan yerine benim yanıt vermem kendini bilmezlik olacaktır ancak şunu katıyetle söyleyebilirim ki Bakan Poupart, Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü’nün sözcüsü

değildir, söylerken daha emin olacağım diğer gerçek ise, kendisinin Dünya gezegeninin temsilcisi olarak herhangi resmî bir hüviyeti yoktur. Fransa Başbakanı bu sabah, Bakan Poupert'in demecinin, bakanın şahsi endişelerini yansıtan bir tür mecaz olduğunu ve Fransız Hükümeti'nin Birleşik Krallık'ın millî egemenliğine saygı duyduğunu söyledi. Benim cümlelerimle durum kayıtlara kusursuzca geçtiği için Savunma Bakanı'nın kendi cevabını düzeltmesine ihtiyaç kalmamıştır. Asıl meselemize dönelim.

12.14

Kamara Toplantısı (Bugün)

6 Aralık: 1327. Fıkra

Londra'nın Tahliyesi ve Güvenlik

Yasa tasarısı teklifi (23 No.lu Dâhilî Nizamname)

Deborah Horsbrugh (Lewisham Deptford) (Muhafazakâr Parti):

İzninizle, Savunma Bakanı'ndan elimizdeki yasa teklifini yürürlüğe koyarak Regent's Parkı civarının tahliyesini gerçekleştirip kraliyet süvari alayını harekete geçirmesini talep edeceğim.

Yarın Japonların Pearl Harbor'a yaptıkları saldırının yıl dönümü. Kışkırtma olmaksızın ve ikaz verilmeksizin kalkışılan bu saldırının tarihini, 7 Aralık'ı Başkan Roosevelt "utanç verici bir tarih olarak kalacak" diye nitelendirmiştir.

İkaz verilmeksizin. Taarruz eden taraf düşmanını gafil avlamak gayesi güttüğünden saldırılar çoğunlukla ikaz verilmeksizin gerçekleştirilir.

Londra'da bizi bekleyen saldırı şaşırtıcı olmayacaktır. Bugün karşı karşıya olduğumuz, bulunduğumuz bu odadan yalnızca üç kilometre ötede duran istilacı bize gölgelere gizlenerek ateş açmamıştır. Gecenin bir yarısı yakınımıza sokulmamıştır. Günün

ilk ışıklarıyla şehrimizin göbeğinde peyda olmuştur ve aynı konumda hareketsiz, kibirli bir biçimde dikilmektedir. Eğer yarın Londra'ya saldıracak olursa, bu saldırı insanlık tarihinin en iyi belgelenmiş ve en bariz biçimde ikazı önceden verilmiş saldırısı olur. Fakat bizler yine de başımıza gelecek olanlara tamamen hazırlıksız durumdayız. Eli kulağında bir saldırı karşısında şu ana değin kesinlikle hiçbir şekilde hazırlanmadık. İstilacının birkaç sokak ötesinde yaşayan Londralılar tamamen korunmasız hâlde, hâlâ evlerinde kalıyorlar. İçinde bulunduğumuz bu yapı, yaklaşık bin yıllık süreçte kraliyet rezidansı olmaktan modern demokrasiye yuva olmaya uzanan bu saray da savunmasızdır. Yarın bir saldırının mağdurları hâline gelirse, 7 Aralık tarihi bundan böyle ahmaklıkla anılacaktır zira olabilecek her türden ikaz hâlihazırda tarafımıza iletilmiştir.

6 Aralık: 1328. Fıkra

Londralıların çoğunluğu yapmaları gereken şeyi yapmadılar, kaçmadılar. Evlerinde kalmaları kısmen aldırmazlıktan kaynaklansa da bu ihtiyatsızlığın ardındaki ana sebep, koruması gereken insanların güvenliğinden ziyade kendi varlığını gerekçelendirmeye önem veren Dünya Savunma Teşkilatı'nın on senedir beyinleri yıkaması, insanları barışçıl yaratıklarla dolu, güvenli ve huzur dolu bir evrende yaşadığımızı inandırmasıdır. Bu hükümet, bu propaganda karşısında gözlerini yummaktan da ha fazlasını yapmıştır; propagandanın yaygınlaşmasında aktif rol oynamış, propaganda politikasında suç ortaklığında buluşmuştur.

Bu yasa tasarısını hükümet doğru şeyi yapabilsin diye gündeme getirdim. Bu doğru şey Londra Merkezi'nin tahliyesidir. Kraliyet Süvari Alayı'nı istilacının karşısına dikin ki Londralılar, Birleşik Krallık'ın iyi yürekli vatandaşları, tüm dünya ve muhteşem şehrimizin ortasında duran uzaylılar egemenliğimizin

dokunulmazlığınıza güvenerek çiğnenecek bir şey olmadığını görsünler. Hâlâ büyük, onurlu bir ulus olduğumuzu gösterin herkese. Hiçbir şey yapmamamız yakışık almaz.

12:37

Philip Davies (Shiple) (İşçi Partisi):

Pek Saygıdeğer Deborah Horsbrugh takdimini birtakım yanlışları temel olarak oluşturduğu için itiraz hakkımı kullanmak üzere söz alıyorum. Öncelikle, ne içinde bulunduğumuz bu yapı ne de Londra şehri savunmasızdır. Sokaklarda devriye gezen yaklaşık altı bin güvenlik memuru vardır. Herkesin bildiği üzere Combermere Kışlası kırk kilometreden daha yakın bir mesafede konuşlanmıştır. Kraliyet Süvari Alayı hâlihazırda tetiktedir ve azami kırk dakika uzaklıkta emir beklemektedir. İkinci husus, evlerini terk etmedikleri için Londralılara aldırışsız denmesini kabul edemem. Bildiğim kadarıyla Saygıdeğer Deborah Horsbrugh da Londra'dan ayrılmış değildir, şimdi bu gerçek kendisini de aldırışsız mı kılar, yoksa bir ikiye bölünmüş mü... Ben şahsım olarak... [Konuşmacının sözü kesilmiştir.]

Başkan: Karar. [Konuşmacının sözü kesilmiştir.] Kararı açıklayacağım.

Aralık: 1328. Fıkra

Savunma Bakanı Alex Dunne:

Sayın Başkan, kıymetli meslektaşımın sözleri üzerine birkaç kelam eklemem mümkünse, oldukça gülünç kaçan Pearl Harbor analojisine dönmek isterim. Pearl Harbor saldırısı kışkırtma olmaksızın ve ikaz verilmeksizin gerçekleşmişti. Saygıdeğer Deborah Horsbrugh keşke kendi sözlerine kulak verseydi. *Kışkırtma olmaksızın* tabiri bu cümlede kilit önem taşıyor. Saldırıdan önceki gün eğer Pasifik Donanması Tokyo Körfezi'ne yığılmış olsaydı, bugün o Japon saldırısına başka

gözle bakıyor olurduk. Ben kesinlikle harekete geçmemeliyiz demiyorum, benim çekincem, sırf gövde gösterisi yapmak için hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimiz varlıkları kışkırtmaktır. Askerlerimizin karşı koyamayacakları bir düşmana karşı operasyona geçirilmelerine karşıyım. Savaşın tarafımızca başlatılmasına karşıyım. İlk taşı atmanın İngilizlik ruhuna yakışmayacağı kanaatindeyim.

Yasa tasarısı teklifi (23 No.lu Dâhilî Nizamname) Kamaraya sunulmuş ve kabul olunmuştur.

Karar:

Deborah Horsbrugh ve Harry Gilbert yasa tasarısını sunmuştur.

Deborah Horsbrugh yasa tasarısını nizama uygun hâliyle okumuştur.

Yasa tasarısının ilk okunması gerçekleşmiştir; ikinci okunması 12 Aralık'ta gerçekleşecek, 116 No.lu yasa tasarısı olarak Resmî Gazete'de yayımlanacaktır.

Başbakan'a sorulan sorulara verilen sözlü yanıtlar...

6 Aralık: 1329. Fıkra

Daniel Stewart (Ruthland & Melton) (Lord):

The Sunday Telegraph ülke çapında yaptığı anket, İngiliz halkının %62'sinin İngiliz hükümetini mevcut kriz karşısında yetersiz bulduğunu göstermiştir. Başbakan halkın korkularını bertaraf etmek için neler yapmayı planladığını açıklayacak mı? Yoksa kamarada boy gösterip İngiliz nüfusunun üçte ikisini yok saydığını mı beyan edecek?

Başbakan (Frederick Canning):

Burada popülerlik yarışı yapmıyoruz. Zaman doğru şeyi yapma zamanı ve bazen doğru şey sabırlı olmaktır. Durumun gerçekliğiyle yüzleşmek zorundayız. Karşımızdaki gerçekliğin

bir kısmı, Birleşik Krallık'ın Birleşmiş Milletler olarak bilinen uluslararası organizasyonun bir parçası olduğudur. Bu organizasyonun bünyesinde tek varoluş amacı tam da içinde bulunduğumuz tarzda durumları yönetmek olan bir bölüm var. Tüm gezegeni tehlikeye atacak aceleci kararlar almamak hususunda tüm milletlere karşı bir sorumluluğumuz var. Lütfen bu hususta yanılmayınız, içinde bulunduğumuz durum yalnızca Londra halkını değil, tüm dünyayı ilgilendiriyor. Burada atacağımız her türden adım Dünya'mızın başka bir medeniyetle ilişkilerinin seyrini belirleyecektir. Bu gerçeği hafife almam, kamuoyu baskısına boyun eğerek Dünya nüfusunu riske atmam mümkün değildir.

Daniel Stewart (Rutland & Melton) (Lord):

Başbakan'a bu hükümetin Liberal Demokratların oylarıyla var olduğunu hatırlatmak isterim. Eğer yönetimde kalmak istiyorsa, bir azınlık hükümeti başbakanının bizim endişelerimizi hiçe sayması basiretsizlik olacaktır. Başbakan İngiliz halkını bir sonraki seçime kadar göz ardı edebileceğini düşünüyor fakat *bizi* göz ardı edemez, ederse o seçim, sandığından çok daha erken bir tarihte gerçekleşir. Liberal Demokratları susturmazsınız. Gelecek hafta oyu vermeden evvel bu meseleler üzerinde şahsen tefekküre dalacağım.

1429 NUMARALI DOSYA
BAY BURNS İLE GÖRÜŞME
MESLEĞİ BİLİNMIYOR

**Yer: New Dynasty Çin Restoranı, Dupont Meydanı,
Washington**

- **Selam Bay Burns. Sizin yerinize sipariş verdim.**
- **Endonezya pilavı söylediniz mi?**
- **Kung Pao usulü tavuk söyledim. Ne de olsa görüşmeyeli dokuz sene oldu.**
- **Ya ben dün de buraya geldiysem? İnsanlar siz yokken de yemek yiyebilir.**
- **Bağışlayın beni. Küstahlık etmek istememiştim. Size neredeyse on yıldır ulaşamadığımız için gittiğinizi düşünmüştüm. Ayrıca bu restoranı izletiyordum, son buluşmamızdan bu yana burada yemediğinizi biliyorum.**
- **Dokuz yıldır? Koltuklarım kabarsa yeridir.**
- **Yalnızca mesai saatlerinde.**
- **Anladım. Benim için fazla mesai yapılmasına gönlüm razı olmazdı. Bu defa keskin nişancı yok mu?**

- Hayır, bu defa yok.
- Ah, duygulandım. Nasılsınız görüşmeyeli?
- **Meşgulüm. Neden ortadan kaybolduğunuzu söyleyebilir misiniz?**
- Kaybolmadım. Ben de... meşguldüm. Şimdi geri döndüm!
- **Devasa bir robot Londra'nın ortasında peyda olunca döndünüz. Sanki biraz... tesadüften de öte olmuş.**
- Farkındayım! Biliyor musunuz, az kalsın robotun gelişini kaçıracaktım?!
- **Bunlar Themis'i yapanlar mı?**
- Ta kendileri.
- **Bize niyetlerini söyleyebilir misiniz?**
- Bilmiyorum. Şu an için...
- **Robot şu an için hareket etmiyor.**
- Hareket etmiyor olabilir ama bir şey yapıyor. Şu an etrafındaki her şeyi ve herkesi gözlüyor.
- **Ne maksatla?**
- Belki meraktan.
- **Ne yapmalıyız?**
- Şu an mı? Yemeğimizi yemeliyiz!
- **Yapmayın ama. Tarihimizde yeni bir keşif çağının sinyali de olabilecek, bizi toptan yok da edebilecek bir dönüm noktasındayız. Sizi bize yardım etmekten alıkoyan şahsi kanaatleriniz dünyamızın yok olma ihtimaline bile razı olmanızı sağlıyor galiba.**

- Saçma sapan ilkeler yüzünden sizden bir şeyler sakladığımı sanıyorsanız beni hiç dinlememişsiniz demektir. O robot buraya bir şey yapmak için geldi, artık her ne haltsa. Bu hususta yapabileceğiniz bir şey yok. Şimdilik sizi gözlüyor, bırakın gözlesin.

- **Themis yüzünden mi geldi buraya?**

- Olabilir. Ne fark eder ki? Gelmiş sonuçta.

- **Benim uzay seyahati bilgim kısıtlı ama kendi gezegenlerinden buraya gelmeleri yıllar veya on yıllar sürüyorsa, yakın tarihte yaşananlardan, gömdükleri robotu bulduğumuzdan bihaber olabilirler. Bu söylediğim size belki aptalca geliyordur...**

- Hayır! Hiç de değil. Tahmininizde biraz yanıldınız sadece. Oradan buraya gelmek yaklaşık on gün sürüyor. Ama kesinlikle haklısınız, bu zaman zarfında yaşananlardan muhtemelen haberleri yoktur. Geçen hafta gerçekten kötü bir şey yaptıysanız yanınıza kâr kalabilir yani.

- **Cehaletimle dalga geçmeniz size sorular yöneltmeme engel olmayacak. Ben bir savaş çıkmasını önlemeye çalışıyorum. Bu işin barışçıl şekilde nihayete erme ihtimalini artıracak bir bilgi vardır sizde muhakkak.**

- Sincapları sever misiniz?

- **Ben sizden apokaliptik ölçüde bir çatışmayı önlemek için yardım istiyorum ve siz bana "Sincapları sever misiniz?" diye karşılık veriyorsunuz.**

- Evet, çünkü sıkı bir sincap hikâyesi anlatmak istiyorum size.

- **Tabii, anlatın, buyurun.**

- Sincaplar her yıl binlerce meşe palamudu biriktirebilir. Sincaplar...

- **Hangi tür sincaplar?**

- Fark eder mi?

- **Birkaç sincap türü var. Bazıları meşe palamutlarını ayrı yerlere teker teker gömüp saklarken diğerleri ağaç kovuklarına yığabiliyor.**

- Benim hikâyemdeki sincapların türünü bilmiyorum. Fırça gibi kuyrukları olan gri sincaplar. Hani parklarda gördüğümüz. Sonbaharda binlerce meşe palamudu saklıyorlar, kış gelip acıttıklarında bu meşe palamutlarıyla besleniyorlar. Gerçi sincapların ufacık beyinleri oluyor. Bazen sakladıkları meşe palamutlarının yerini unutabiliyorlar, bu yüzden...

- **Araştırmalar sincapların sakladıkları meşe palamutlarının dörtte birine ulaşabildiklerini söylüyor ama...**

- Ben de öyle dedim işte. Aç aç gezinip etrafı koklarken diğer sincaplar tarafından saklanmış bir sürü meşe palamudu buluyorlar.

- **Ben zulalarının yerlerini kayda değer oranla hatırladıklarını söyleyecektim. Kontrol altındaki bir çevrede gözlendiklerinde kendi zulalarındaki meşe palamutlarına dört ila on iki gün aralığında süreler geçtikten sonra bile üçte iki oranında ulaşabiliyorlar.**

- Sözümlü kesmeseniz mi acaba? Hikâye anlatıyorum burada. Hikâyemizde bir de peri var. Siz sormadan söyleyeyim, perinin türünü bilmiyorum.

- **Kusuruma bakmayın.**

- ...

- **Lütfen, devam edin.**

- Çok geç artık. Merakımı celbettiniz. Sincaplar hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsunuz?

- İşimden dolayı. Sincaplar meşe palamutlarını saklayıp yalnızca aç olduklarında onları kullanmıyorlar, talana uğramadıklarından emin olmak için zulalarını kontrol ediyorlar ve sıklıkla... stoklarını yeniden düzenliyor, meşe palamutlarını farklı yerlere gömüyorlar. Sincabın biri kendi zulasının bulunduğu bölgeyi gözetlerken karnı aç olup yiyecek arayan başka bir sincapla karşılaştığında, -zulanın olmadığı yerlerde gezinerek veya başka bir yere bir şey gömüyormuş gibi yaparak- istilacıyı yanıltıp değerli meşe palamudu zulasının yerinin bulunmasının önüne geçiyor. Sincapların bu aldatıcı davranış özelliklerini robotlara ve otomatik *drone*'lara uygulamayı amaçlayan bir araştırma projesini gözlemlemiştim. Örneğin, askerî teçhizatı savunması için tasarlanmış bir robot yaklaşan bir düşman fark ettiğinde, korumaya çalıştığı yeri açık etmemek için rutini olan devriye güzergâhını değiştirebiliyordu.

- Askerî sincap uygulamaları yani.

- Aynen. Lütfen şimdi hikâyenize devam edin.

- Nerede kalmıştım? Hatırladım, tamam, en son, sincaplar sakladıkları meşe palamutlarının çoğunun yerini unutuyorlardı. Günün birinde, şehrin birindeki bir parkta bir peri belirmiş ve bu peri beyhude bir çabayla kar örtüsünün bir orasını bir burasını kazan bir sincap görmüş -zavallı sincap açlıktan bir deri bir kemik, diğer sincaplarla dövüşmekten bitap hâldeymiş- sincabı gören perinin kalbi paramparça olmuş. Sincabın üzerine birazcık peri tozu serpmiş ve yüzünde gülümsemeyle uzaklaşıp gitmiş.

Sincap küçük burnunun üzerindeki tozu içine çekmiş. Toz sayesinde zihni çalışınca yakınlardaki bir ağacın altına

gömdüğü zulasını hatırlamış. Sonra başka bir zulasını daha hatırlamış! Sonra bir zulasını daha! Bir tane daha! Peri, sincaba sonbaharda binbir çabayla gömdüğü yiyeceklerini bulabilmesi için fotoğrafik hafıza vermiş.

Bahar geldiğinde, yaptığı iyilikle hâlâ gururlanan peri, yardım ettiği sincabın semirdiğini görme umuduyla parkı tekrar ziyaret etmiş. Parktaki bankın üzerinde genç bir sincap görmüş, sincabın kuyruğunda yara izi varmış. Bir başka sincabı da ağaca tırmanırken görmüş ama bu sincap da aradığı sincap değilmiş. Peri o gün kendi sincabını gördüğünü sanarak yüz kere falan umutlanmış ve o sincabı pembe renge ve onu binlerce diğer sincaptan ayırabileceği özel bir şeye çevirmemiş olduğu için kendine kızmış. Akşam olduğunda peri yorulmuş ve endişelenmiş. Peri tozunu çıkarmış, gördüğü ilk sincabı konuşan bir sincap hâline getirmiş.

“Merhaba, küçük sincap,” demiş. Sincap, “Merha... Vay canına! Konuşabiliyorum!” demiş. Peri, genç, aç bir kemirgene kusursuz hafıza verdiğini, onu bulmak istediğini açıklamış. Sincap canı sıkkın bir tavırla, “Larry’yi kastediyor olmalısın,” demiş. “Öldü o.”

Açlıktan bitap düşmüş sincabı kurtarmaya gönüllü peri, parktaki fırça kuyruklu diğer oburları hesaba katmamıştı. Onlar da normal sincaplardı, meşe palamutlarını gömdükten yirmi dakika sonra zulalarının yerini unutuyorlardı. Açlık baş gösterdiğinde yiyecek bir lokma bulabilmek için parkın her yerini kazdılar. Kendi meşe palamutlarının bir kısmını buldular ama zulaların yerini çoğunlukla yanlış hatırlıyorlardı ve Küçük Larry’ninki de dâhil olmak üzere diğer sincapların meşe palamutlarını yediler.

Keskinleşmiş hafızası sayesinde Larry zulalarını bulmakta hataya düşmüyordu. Kızıl meşe palamutlarını sakladığı her ağacı, her kayayı, çalıyı, toprak kabartısını, çöp tenekesini,

elektrik direğini hatırlıyordu. Larry'nin şanssızlığı, diğer sincapların parkın her yanını kazmış ve bilerek veya bilmeyerek Larry'nin zulasının da çoğunu çalmış olmalarıydı. Eğer Larry de diğer sincaplar kadar yarım akıllı olsaydı, o da bu esnada diğerlerinin zulalarına denk gelmiş olurdu ama Larry bilgiliydi, meşe palamutlarını gömdüğü 3.683 yeri nokta atışı biliyordu ve buraları teker teker gezdi ancak kurtarabildiği meşe palamutları açlığını gidermeye yetmedi. Larry birkaç hafta sonra öldü.

Duydukları periyi mahvetti, ardında konuşan bir sincap bırakarak hüznle uçup gitti. Parktaki konuşan tek sincap olan o sincap ise diğer herkesi korkuttuğu için berbat bir hayat yaşadı.

- Hikâyenin sonu bu mu?

- Evet! Ne düşünüyorsunuz?

- Şey... Sincap hikâyelerini severim, sizinki de çok eğlenceliydi. Küçük Larry'nin ümitsizliğini çok güzel tasvir ettiniz, hayatını kaybedişi beni çok üzdü. Umarım kavrayış kıtlığım için beni yargılamazsınız ama bu sincap hikâyesinin Londra'daki uzaylılarla ne türden bir alakası var?

- Onlarla hiçbir alakası yok; bu sizinle alakalı bir hikâyeydi.

- Hikâyedeki sincap ben miyim?

- Evet, Küçük Larry sizsiniz. Demem o ki size bir sürü şey anlatabilir, aradığınız “en iyi eylem planını” oluşturmanız için size bilgi sağlayabilirdim. Fakat ne yazık ki uzaylılar sizi ziyaret etmeye gelmediler buraya. Size değil, insanlığa merak duyuyorlar. Eğer sizi bilgilendirirsem, durumu kontrol altına almak için varınızı yoğunuzu ortaya koyacaksınız ama bunu beceremeyeceksiniz. Nihayetinde kaçınılmaz olarak başarısız olacaksınız çünkü parktaki tek sincap siz değilsiniz. NATO’yu

veya Londra'yı birkaç gün oyalayabilirsiniz belki ama çabalarınız uzun sürmeyecektir. İnsanlar eninde sonunda yapacağını yapacaktır ve sonunda üzülen siz olacaksınız çünkü elinizde olmayan bir şey için kendinizi suçlayacaksınız. Sizi severim. Üzülmenizi istemem.

- NATO'nun neler planladığını nasıl bilebiliyorsunuz?

- Kuşlar söyledi diyelim. Her yerde küçük kuşlar var. Demek istediğim, bunu ne kadar isterseniz isteyin gezegendeki her insanı kontrol edemezsiniz.

- Peki ne yapmamı bekliyorsunuz? Hiçbir şey yapmadan öylece oturmamı mı?

- Kontrol hastasısınız siz ciddi! Ne yapıyorsanız onu yapmaya devam edin, diğer herkes de ne yapıyorlarsa onu yapsınlar.

- Sonra ne olacak?

- Ben nereden bileyim? *Que sera, sera**...

- ...

- Cevabım sizi memnun etmedi gibi.

- Etmedi.

- Takım elbisenizi ne kadar beğendiğimi söylemiş miydiniz? Yakıyorsunuz bugün.

- Pekâlâ. Pes ettim. Her neyse, sizden başka bir mesele hakkında yardım rica edeceğim, umarım bu meseleyi tartışmakta da evvelki gibi gönülsüz olmazsınız. Dr. Franklin'in durumu iyi değil. Kendisi olmadığına takmış kafasını. Başına gelenleri

---

* Her şey olacağına varır. (ç. n.)

anlamasına yardım etmek istesem de açıklayamıyorum ve neler yaşadığını tasavvur edemiyorum.

- Kendinde değil derken ne demek istiyorsunuz? Dr. Franklin, Dr. Franklin işte. O değilse başka biridir demektir.

- Klon mu o?

- Klon mu? Tabii ki değil! On yaşında gibi mi görünüyor? Klon olsaydı onu bulduğunuzda bebek olurdu. Yeni doğmuş bir bebeği yol kıyısında bırakacağımı mı sandınız?

- Yetişkin bir klon olup olmadığını sormuştum.

- Ha, siz filmlerdeki klonları kastediyorsunuz. Öylelerinden yapmıyoruz. Klonlar doğuyor. Fırından yetişkin insan çıkarıyorsunuz yani.

- Yani Dr. Franklin'in bir şekilde zamanda yolculuk yaptığı sonucu çıkıyor bundan. Bu da bana aynı derecede mantıksız geliyor. Açıkçası, bilim kurgu kategorisine girmeyen bir açıklama bulmakta zorlanıyorum.

- Zaman yolculuğu! Aynen, onu bir Delorean'a bindirdim ve saatte yüz kırk kilometre hızla gidip gidemeyeceğini sordum.

- İstedığınız kadar alay edin benimle ama Dr. Franklin'e bir şeyler oldu. Eğer ona zaman yolculuğu yaptırmadıysanız ne yaptınız söyleyin?

- Üzgünüm. Yapmamalıydım. Bu arada, zaman yolculuğunun mümkün olduğu söylendi bana. Ama fiziki nesneleri hareket ettiremiyorsunuz zamanda, ancak nesneler ve insanlar hakkındaki bilgiye zaman yolculuğu yaptırabiliyor ve bu bilgileri yeni zaman diliminde yeniden inşa ediyorsunuz. Zaman kısmını halledebilecek teknolojimiz yok, biz Dr. Franklin'i aldık ve onu baştan yaptık.

- Neden dört yıl genç olarak?

- Dr. Franklin tekrar ortaya çıkmadan dört yıl önce evden işe giderken araba kazası geçirdi. Bir kamyonete arkadan çarptı. Kamyonetin içinde çok güçlü bir aygıt vardı... Nesneleri taşıyabilen bir aygıt. Taşımak istediğiniz şey hakkında olağanüstü fazlalıkta bilgiyi kaydediyor ve bilgileri başka bir yerde yeniden inşa ediyor. Dr. Franklin bilinçsizken iş arkadaşlarım onu kamyonetin içine alıp taramışlar. Ama Dr. Franklin'i herhangi bir yere taşımadılar, eğer Dr. Franklin'in başına bir şey gelirse diye verilerini depoladılar ki başına bir şey geldi sonradan. Bilgisayarınızın yedeğini almak gibi. Kullandığımızda Dr. Franklin'in yedeği dört yıllıktı.

- Neden onu takip ediyordunuz?

- Kamyonete arkadan çarpan oydu. Yani teknik olarak, o *bizi* takip ediyordu.

- Lütfen sorumu yanıtlayın.

- Yanıtladım ya! Başına bir şey gelirse diye verilerini depolamak istedik.

- Peki neden bir başkasının değil de onun datası?

- Neden sizinkini depolamadık diye mi soruyorsunuz? Belki de Dr. Franklin bu kadar çok soru sormadığı için. Ne diyebilirim ki? Seviyoruz onu. Dr. Franklin... özel biri.

- Yani bu sabah görüştüğüm kişi bir kopyaydı?

- Kimse kim. Aynı kişi, ne eksik ne fazla.

- Yedek verilerini kullanarak onu tekrar yaratmışsınız. Bu da onu bir kopya yapar.

- Bu tartışmaya burada bir nokta koymalıyız, devam edersek huzursuz olacaksınız.

- İtiraf etmeliyim ki daha fazlasını bilmek isteyip istemediğimden emin değilim. Öte yandan, Dr. Franklin'in bunları bilmeye ihtiyacı olduğu kanaatindeyim.

- O zaman tavşan deliğine atlayalım. Evrene Giriş. Evrendeki her şey ama her şey, aynı tür bir yapışkan maddeden yapılmıştır. Daha kolay kavramanız için soyut bir şey düşünebilirsiniz. Atomlar mesela. Atomlardan meydana geldiğinizi kabul ediyor musunuz?

- Liseye gittim.

- Onu kastetmiyorum. Atomlardan, yalnızca atomlardan oluştuğunuz kanısında mısınız? Sadece atomlar değil, artı olarak, sizi evrendeki her şeyden daha önemli kılacak ek bir fantastik güç falan?

- Vücudumun atomlardan meydana geldiğini biliyorum.

- Hayır, bilmiyorsunuz. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz. Kastettiğim şey, sizi siz yapan şeyler, mesela komşunuzun kedisi hakkındaki hatıralarınız, kahvaltıda yumurtanızı nasıl tercih ettiğiniz, ebeveynlerinizle asla paylaşmadığınız şeyler gibi. Sizi siz yapan sizce nedir?

- Cevap A harfi ile mi başlıyor?

- Ukalalık etmeyin. Anladığınızı sandığınızı bilmiyorum. Anlamak *istediğinizi* biliyorum. İlk aşkınızı tattığınız gibi, şu anki kendinizden şüphe edişiniz gibi. Tüm bunlar fiziksel olarak tanımlanabilir ancak buna inanmayı reddediyorsunuz çünkü bu fiziki tanımlar yeterince özel kılmıyor sizi, sizse özel olmak istiyorsunuz. Herkes özel olmak istiyor. Ben de istiyorum!

- Bir ruhum olmadığını söylüyorsunuz.

- Kaba olmak istemem ama eğer cennet gerçek olsaydı, orada sizi sokak sokak gezdirip linç ettirirlerdi.

- Yanlış anladınız, dindar biri değilim. Sonsuza kadar var olacağıma inanmıyorum ki böyle bir şeyi istemezdim.

- O zaman bu sizin ruh tanımınıza göre değişkenlik gösterir. Bu konuda pek uzun uzadıya düşünmemiş olduğunuzu görüyorum.

- Ne demek istiyorsunuz?

- Düşündüğünüzde beyninizde neler oluyor, biliyor musunuz?

- Nöronlar elektriksel vurular saçıyor.

- Güzel. Yani zihninizdeki her düşünce fiziksel bir işlem demektir. Bunu gözlemleyebiliyoruz, bilimsel bir gerçektir bu. Duyuların da benzer terimlerle tanımlanabileceğini biliyoruz. Görme, duyma, dokunma, tatma ve koklama duyularınız bariz olarak bedeninize bağlıdır.

- Yani?

- Yani, amaç sonsuz bir hayat değilse siz insanlar neyi umut ediyorsunuz bunu anlamıyorum. Eğer bir ruhunuz, bir grup atomla tanımlanamayan başka bir parçanız olsaydı, bu parçanızın fiziki bir gövdesi olmazdı; duyamaz, koklayamaz, dokunamaz, göremezdi. Düşünce üretmekten de yoksun olurdu. Düşünce olmayınca benlik de olmazdı. Hiçbir şey hissedemezdi. Ruh o zaman bir boşluk, bir manasızlık olurdu. Bu hiç özel değil ki.

- İnanmayı, fiziki parçalarımın dışında bir varlığım olduğuna inanmayı seçersem beni bağışlayın.

- Öylesiniz zaten! Daha da fazlası! Çoğu şey öyledir. Wittgenstein'in dediği gibi, süpürgeden bahsederken yalnızca bir sopa

ve fırçadan söz etmezsiniz. Evren her şeyin onları oluşturan parçalarından fazlası olduğu muhteşem bir yerdir. Evrenin neresinde olursanız olun, iki hidrojen bir oksijeni birleştirin ve PAT! Su! Su yalnızca oksijen ve hidrojen midir? Sanmıyorum. Su sudur! Suyun ruhu olur mu?

- **Benim ruhani kimliğimi bir yana bırakıp Dr. Franklin meselesine dönebilir miyiz?**

- Dönebiliriz. Neden meydana geliyorsunuz?

- ... **Atomlardan.**

- Aferin. Başka şeylerden oluşan parçacıklardan oluşan atomlar. Madde. Sizler maddenin oda sıcaklığında dengede kalan oldukça karmaşık, hayret uyandırıcı bir konfigürasyonunuz.

- **Sözünüzü kesmek istemezdim ama oda sıcaklığı mı?**

- Aşağı yukarı. Evren dengeliliği sever. İşte bu yüzden katrilyonlarca küçük parçaya veya bir balçık birikintisine dönüşmeyip şu anki formunuzu koruyabiliyorsunuz. Ama ancak bu sıcaklıktayken dengedesiniz. Sıcaklığın yüz derece arttırılıp düşürülmesi hâlinde parçalanmaya başlarsınız.

- **Ne dokunaklı iş.**

- Öyle olmalı. Şunu sormama müsaade edin: Sizi oluşturan atomların oturduğunuz sandalyeyi, Güneş'i veya Kung Pao Tavuğu'nu oluşturan atomlardan farklı olduğunu düşünüyor musunuz?

- **Devam edin.**

- Elbette hayır. Sizi oluşturan şeylerin çoğunu yediğiniz yiyeceklerden aldınız. Bünyenizde muz yapı taşı var. Tuzluktan iki

hidrojen atomu alsaydım, bu atomları sizin bünyenizdeki iki atomla değiştirseydim, kendinizde bir değişiklik görür müydünüz?

- Hayır. Özümün değişeceğini düşünmüyorum.

- İkiden fazla değiştirsem? Hepsini değiştirsem? Meseleyi ne-reye götürdüğümü görüyorsunuz. Eğer herhangi bir yerden bir sürü madde toplarsam ve maddeleri sizin bünyenizdeki maddelerle aynı şekilde organize edersem, nihayetinde... size ulaşırım. Sizler, dostum, maddenin oda sıcaklığında dengede kalan oldukça karmaşık, hayret uyandırıcı bir konfigürasyonunuz. Sizin tabirinizle *özünüz* bilgidir. Maddelerin nereden geldiği önem teşkil etmez. Maddelerin *hangi zamandan* geldiği önemli midir peki?

- Sanırım değildir.

- Dolayısıyla, dediğim gibi, Dr. Franklin, Dr. Franklin'dir. Eğer o olmasaydı başka bir şey olurdu.

- Bugün anlattıklarınız bilhassa faydasız oldu. Konuştuklarımızı Dr. Franklin'e harfiyen aktarmak için elimden geleni yapacağım ama açık söylemek gerekirse, Dr. Franklin bu atom ve muz yapı taşı muhabbetinden bir parça bile huzur bulabilirse çok şaşıracağım.

- Eğer içiniz rahat edecekse kendisiyle ben görüşür, ona yaptıklarımızı bizzat anlatırım. Bunu derseniz söylemeniz yeterli.

- Ona ne yaptığınızı bana neden anlatmıyorsunuz? Ben ile-tirdim kendisine.

- Ona benden bahsetmediniz, değil mi?

- Bahsetmedim.

- Kontrol hastalığınız için bir uzmana görünmeniz gerek.

- Yemeğe geçmeden önce bir sorum daha olacak.
- Ciddiyim!
- Ben de. Bir sorum olacak.
- Ümitsiz, tamamen, son derece ümitsiz durumdasınız... Ne bilmek istiyorsunuz?
- Neden onu başka yere değil de İrlanda'ya götürdünüz?
- Aygıt o civardaydı. Dediğim gibi, aygıt nesneleri taşımak için tasarlandı, nesneyi aygıtı ne kadar yakın bir konuma taşırsanız, yeni nesnenin belireceği yeri o denli kolay kontrol edersiniz. Dr. Franklin'ın bir gölün veya işlek bir otobanın ortasında yeniden bedenlenmesini istemedik. Bu iş öyle görüldüğü kadar kolay olmuyor.
- Akla hayale sığmaz ve uçuk görünüyor ama, kolay görünmüyor.
- O zaman görüldüğü kadar zor değil, daha da zor, diyelim.
- Belki bunu sorduğuma sonradan pişman olacağım ama sorayım yine de, yaptığınız bu şeyin zamanda yolculuk etmekten ne farkı var?
- Haklısınız. Dr. Franklin için anında gerçekleşmiş gibi görürüz, yani onun bakış açısıyla, arada geçen zaman hiç de farklı değildir. Ama bizim baktığımız yerden, sanırım buna bir çeşit aşırı ağır zaman yolculuğu diyebiliriz.
- Anlamadım.
- Bilgiyi zamanda bir yerden başka yere gönderemememizin sebebi, sizin de söylediğiniz üzere, bilginin hangi lokasyona varacağını önceden kestiremememiz. Nasıl anlatsam? Nesneler hızlı hareket eder. Çok hızlı, aşırı hızlı! Dünya kendi etrafında

saatte bin altı yüz yetmiş kilometre hızla döner. Güneş etrafındaki dönme hızı ise saatte yaklaşık yüz altı bin kilometredir. Bu esnada Güneş de galaksi etrafında saatte sekiz yüz bin kilometre hızla döner. Tabii, öte yandan, Samanyolu da içinde bulunduğumuz, ayrıca hızlı, çok çok hızlı hareket eden galaksi kümesi içinde hareket eder. Tüm bunlar sürekli genişleyen bir evrenin içinde cereyan eder. Dört yıl kilometre hız hesabını yapabilmek için çok uzun bir süre. Eminim anlamanızı kolaylaştıracak bir kurşun analojisi vardır ama şu an için işime yarayacak olan bir tanesi aklıma gelmiyor. Meselenin aslı şu ki dediğinizi yapmak elimizden gelmez.

Ancak Dr. Franklin'in bilgisi zaman içinde hareket etti. Dört yıl boyunca bir çekmecedeki bekliyordu bilgileri. Dört yıl geleceğe hareket etmesi dört yıl sürdü.

- Yani, ölümüyle tekrar belirmesi arasındaki süreçte Dr. Franklin'in kendisi yoktu, ona ait bilgi vardı ve bu bilgi bir yerlerde, bir çekmecedeydi.

- Bu konuşmanın kötü bir fikir olacağını söylemiştim size. Oh, Tanrı'ya şükür! Yemeklerimiz geldi.

1433 NUMARALI DOSYA

GÜVENLİK TARAMASI KAYDI – 3 NUMARALI İŞ İSTASYONU

**Yer: Dünya Savunma Teşkilatı Genel Merkezi,
New York**

- [01:01] Londra saatiyle 06:00. 3 numaralı iş istasyonundayım. Jamie MacKinnon. Regent's Parkı'ndaki güvenlik kameralarının başındayım, parkın güneydoğusundaki 1 ila 5 numaralı kameralardan gözetleme yapıyorum.
- [01:03] 1 numaralı kamerayı seçiyorum. Saat 05:00'teki görüntüyü kameranın görüntüsü üstüne yerleştiriyorum. Kusursuz eşleşme. Hareket yok.
- [01:08] Görüş modlarını değiştiriyorum. Kızılötesi görünüme geçiyorum. Termal okumalarda değişiklik yok. Isı izi bir örnek. Londra'da hava sıcaklığı 8°C. Robotun yüzey sıcaklığı 10°C, hava sıcaklığından iki derece daha sıcak.
- [01:21] Normal kameraya dönüyorum. Lea, EM okumalarını kontrol eden oldu mu?
[Hareket yok. O şey kaya gibi sabit hâlâ.]
Anlaşıldı.
- [01:31] 2 numaralı kameraya geçiyorum. Biz yine niye gece vardiyasına düştük?
[Kıdem.]

Ne alakası var! İkimiz de Nathan'dan daha kıdemliyiz ama gece vardiyasını gene bize kakaladılar. Bence Dr. Kıyamet bizden nefret ediyor.

[*Hiişt! Duyacak seni!*]

Orada mı hâlâ? Uyumuyor mu bu kadın?

[*İşine bak.*]

[01:43] N'oluyo be? Lea, bir saniye buraya gelsene. Bak bakayım sen de görüyor musun?..

[*Robotun içine kuş girmiştir. Oluyor arada.*]

Bence kuş değildi, dur bakayım yaklaştıracam görüntüyü. Şimdi bak bakalım.

[*Oha!*]

Çabuk Dr. Franklin'i çağır hatta!

[01:49] [*Hayırdır, Jamie?*]

Merhaba Dr. Franklin. Bu saatte rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın ama bunu görmelisiniz. Bu görüntü 2 numaralı kameranın kaydı, on dakika öncesine ait.

[*Kuş o.*]

Bekleyin. Geri sarayım. Yakınlaştırayım.

[*Kuş bir şeye çarpmış gibi görünüyor.*]

Evet.

[*Ne ki bu şimdi? Metalin hemen önünde. Optik yanlış olmalı. Aynı görüntüyü 4 numaralı kameradan görebiliyor muyuz?*]

Tabii ki. 06... 42'ye sarıyorum. Bir iki saniye içinde görmemiz lazım.

[*Durdur! İşte. Kahretsin! Tekrar oynatsana...*]

General'i uyandırsak mı?

[*Onu uyandırmak için kuştan dahası lazım... Dur, düşüneyim bir saniye.*]

Yağmur.

[Ne?]

Dün gece yağmur yağmıştı.

[Doğru. İyi fikir Jamie. Erişebiliyor musun buradan?]

Evet. Bir saniye bekleyin. Zaman dizini... Saat üçü deneyelim... Üçte yağmıyormuş...

[Daha erkendi. Bir buçuğu dene.]

Tamam. Yağıyor.

[Hiçbir şey göremiyoruz. Kızılötesine geç.]

Aman Tanrım!

[Yağmur robota dokunmuyor, hiçbir yerine bir damla bile değmiyor. İyi akıl ettin Jamie!]

Bunu nasıl gözden kaçırabilmişiz?

[Bir değişiklik tespit etmediğimiz için kendi gözlerimizle bakmayı unuttuk. Robotun etrafındaki alanı ölçümleyebilir misin?]

Hemen... 28 cm. General'i şimdi arayalım mı?

[Önce Kara'yı aramam lazım. Kendilerini savunamayacaklar. Mezbahaya gönderilen kuzu gibi olacaklar.]

1439 NUMARALI DOSYA
DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI DANIŞMANI
VINCENT COUTURE İLE GÖRÜŞME

Yer: Atlantik'te bir yer

- **Varış yerine ne kadar kaldı Bay Couture?**
- Sabah olmadan orada olacağız. Az kalması iyi bir şey, deniz tutmaya başlamıştı. Son birkaç gündür deniz yolculuğu zor oluyordu.
- **Çok iyi anlıyorum sizi. Beni de deniz tutar.**
- Aradığınıza memnun oldum. Kara da şimdi Dr. Franklin ile konuştu. Şu enerji alanı meselesi neymiş? Robotun etrafında hiçbir şey tespit edemediğimizi söylemişlerdi.
- **Edemedik. Hâlâ bir şey tespit edemiyoruz. Video kayıtları gördüm, inanın bana, robotun yanına hiçbir şey yirmi sekiz santimetreden fazla yaklaşmıyor. Dr. Franklin robotla savaşmanız durumunda enerji silahınızın uzaylı robota erişemeyeceğini, diğer normal maddeleri buharlaştırdığı gibi onu buharlaştıramayacağını düşünüyor.**
- Ben de aynı sonuca varmıştım.
- **Nasıl?**

- Mantıken. Kılıç vasıtasıyla ateşlediğimiz enerji silahı, enerji uygunluğuna ulaştığında Themis'in aynı anda her yöne hedefsiz olarak saldığı patlamanın odaklanmış bir versiyonu. Bu enerji Themis için zararlı olsaydı Denver Havaalanı'nı mahvettiğimizde kendimizi de yok etmiş olurduk. O robota ateş edersek onu yok edemeyeceğimizi biliyorum yani ama silahımızın ona karşı herhangi bir tesiri olur mu bilmiyorum.

- Silahınız tamamen etkisiz olmayabilir. Dr. Franklin'in görüşüne göre, uzaylı robot üzerinde, tabii ona ulaşabilirse, itme veya sarsıntı gibi bir etkisi olabilirmiş. Ama muhtemelen etkili bir hasar veremeyecek.

- İtme mi? Bu silahla talim yaparak vaktimizi boşa harcadığımızı mı söylüyorsunuz? Oysa Kara silah kullanımında bayağı maharetli hâle gelmişti.

- Suya ateş ediyordunuz.

- Bir defasında kayanın birini tuzla buz ettik.

- Kaya hareket ediyor, o da size ateşle karşılık veriyor muydu?

- Hayır ama çok büyük bir kayaydı. Kılıç ve kalkan peki? Bunların muhakkak bir etkisi olmalı. Dün antrenman yaparken kalkan yanlışıyla çarpınca Themis'in sol ayağında göçük oluştu. Kalkanın o robotun enerji alanından geçme ihtimali yok mu?

- Bilmiyoruz. Ama bilsek bile, General Govender sizin yakın dövüşte antrenmansız sayılacağınızı, gerçek bir rakibe karşı hiç dövüşmemiş olduğunuzu hatırlattı.

- Etrafta altmış metre boyunda birileri yok ki dövüşelim. Arkadaşınız ne diyor? Yardım edebilecek miymiş?

- Kimden bahsettiğinizi anlamadım.

- Kim olduğunu biliyorsunuz. Size Themis'ten, adından, Titanlardan, uzaylılardan bahseden kişi. Şu malum arkadaşınız.

- Ben...

- Tüm bunları kimsenin yardımını olmadan öğrendiğinizi beni inandırmanın ve bunu saçmalamadan yapmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorsunuz. Haklı mıyım?

- Yaklaştınız diyelim. Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki böyle bir "arkadaş" var olsaydı bile...

- Kusura bakmayın ama varsayımsal konuşma eşiğini geçeli çok olmadı mı?

- Yorucu bir gün oluyor bugün benim için. Dediğim gibi, böyle bir arkadaşım olsaydı bile ne yazık ki yardımını alamazdım.

- O zaman daha iyi arkadaşlar edinmelisiniz. Neden yardım edemezmiş? Hepimizin ölmesini istemiyordur herhâlde?

- Belki de nasıl yardım edeceğini bilmiyordur. Bu karşılaşmanın neticesinin önceden belli ve kaçınılmaz olduğunu düşünüyor da olabilir. Yardım etmeye isteksizliğini tamamen anlamasam da öyle ya da böyle, niyetinin iyi olduğunu düşünüyorum.

- Varsayımsal olarak... Bana sanki sizden önemli bir şeyi saklıyormuş gibi geliyor. Ama ben nereden bileyim? Adamla tanışmadım hiç.

- Sizinle tamamen zıt kanıda olduğumu söyleyemem.

- Bakalım doğru anlamış mıyım? Kimse bize yardım etmeyecek. Uzun menzilli silahımız işe yaramayacak. Kılıç da muhtemelen bir şey yapamayacak, kaldı ki kılıç işe yarıyor olsa bile, onu layığıyla kullanacak seviyede değiliz. Yüreğimize su serpecek bir şeyler söyleyebilir misiniz?

- Durumun vahametini gayet iyi özetlediniz. O robotun sizin varlığını taarruz olarak görmemesini umuyoruz ancak.

- Umuyorsunuz? Karamsar olmak istemem ama ya bizi gördüğüne sevinmezse? Eğer ona dokunamayacaksak bu şeyle nasıl savaşağız?

- Savaşmayacaksınız. Kendinizi takdim etme anını olabildiğince geciktirmeniz ihtiyatlılık olacaktır.

- Bu sizin düşünceniz mi Dünya Savunma Teşkilatı'nın mı?

- Benim.

- Ben de öyle düşünmüştüm. Peki bunu nasıl yapmamızı önerirsiniz? On iki saat içinde Londra'da olacağız ve Themis'in parçaları birleştirilmiş olacak. Bizi vazifeye göndermeden önce çok bekleteceklerini sanmıyorum.

- O hâlde varışınızı geciktirmenizi önereceğim.

- Gemi kaptanının beni dinleyeceğinden emin değilim.

- Muhtemelen dinlemeyecektir.

- Ee, ne diyorsunuz yani! Gemiye kaçırarak hâlimiz yok. Güvertede bir ton asker var. Kara sıkı bir kız ama onca askerle tek başına baş edemez.

- Kendinizi hafife almayın Bay Couture. Geçmişte gayet yeterli bir asker olduğunuzu kanıtladınız. Aklımda silahlı bir saldırı planı yok. Bulduğumuz şartlar altında başkaldırıda bulunmanız hoş karşılanmayacaktır. Ben daha çok on dokuzuncu yüzyıl Avrupa işçi hareketi tarzı bir şey düşünmüştüm.

- Anladım. Birlik olmalıyız. O zaman yola gelecekler.

- 1800'lerin sonunda Fransız anarşist Émile Pouget Fransa'daki bir işçi kongresinde, daha evvel İngiltere'de başarıya ulaşmış olan iş yavaşlatma eylemini öne sürmüştü. İngiliz birlikçiler Fransızcaya doğrudan çevrilmeyen Ca'Canny tabiriyle iş yavaşlatma eylemine atıf yapmışlardı. Ancak Fransızların hâlihazırda tahta terlikler, sabot'lar giyen bir işçinin ağırkanlı ve beceriksiz işlerine atıf yapan bir deyimleri vardı, böylece Pouget, kaleme aldığı raporda, sabot'lardan hareketle sabotaj tabirini lügate geçirdi.

- Tekneyi bozmamı mı istiyorsunuz?

- Düzgün şekilde becerebilerseniz hem varışınız gecikir hem de akla yatkın bir mazeretiniz olmuş olur. Bu arada, özrümü kabul edin.

- Ne için?

- Sizin gibi Fransızca konuşan bir dil bilimciye Fransızca dersi vermeye cüret ettiğim için.

- Verdiğiniz bilgiyi bilmiyordum. Fransızca etimolojisi çalışmamıştım.

- Biliyorum ama yine de herhangi bir kişiye kendi uzmanlık alanıyla ilgili ders vermeyi kabalık sayarım.

- Yeri gelmişken bana biraz da makine bilgisi verebilirsiniz. Makine dairesi dedikleri bir yer var gemide, muhtemelen makineyi –makineleri mi demeliyim?– orada bulacağım ama gemi makineleri şöyle dursun, genel olarak makineler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bir makine nasıl “bozulur”, kesinlikle bilmediğime emin olabilirsiniz yani.

---

* (Fr.) Takunya. (ç. n.)

- İhtiyacınız olan tüm bilgiyi sağlayacağım size. Yapamayacağınızı düşünürseniz Bayan Resnik'ten rica edebilirim.

- Yapabilirim. Şimdi düşününce... Neden ilk başta Kara'dan istemediniz bunu?

- Bu operasyonun olabildiğince gizlilikle yürütülmesini istiyorum. Bayan Resnik size nazaran daha fevri kararlar almaya eğilimli.

- Hımm. Pek emin değilim bundan. Kara... son birkaç yıldır epeyi olgunlaştı. Onu tanıyamayabileceğiniz kadar.

- Peki siz? Siz tanıyabiliyor musunuz onu?

- Evet. Değişti ama eski Kara hâlâ içinde bir yerlerde. Zaman zaman onu görebiliyorum. Aslında bu yeni uysal hâlinden hoşlanmıyor değilim, benim için böyle davranıyor. Yeni davranışları için onu suçlasaydım hödüklük etmiş olurum ama bazen bu yeni Kara daha mı olgun yoksa daha mı yaralı diye merak ediyorum. Ama hiç de mutsuz görünmüyor. Mutlu olduğunu söylüyor, bunu sıklıkla yineliyor, bu yüzden ona inanıyorum.

- Siz onun için ne yaptınız?

- Ne manada?

- Siz de kendi beklentilerinizi herhangi bir biçimde değiştirdiniz mi?

- Neye ilişkin beklentilerimi?

- Hayata, aşka ilişkin. Çift olmaya, aile kurmaya ilişkin. Beni ilgilendirmez ama edindiğim izlenimlere göre, Bayan Resnik sizin beklentilerinize karşılık verebilmek için kendi beklentilerinde ciddi bir değişikliğe gitmiş gibi görünüyor. Belki onunla orta yolda buluşmalısınız. Her hâlükârda son görüşmemize nazaran onu daha keyifli buldum.

- ...

- Gülüyor musunuz siz?

- Gülüyorum. Gerçekten de keyifli. Doğru tabir bu. Onu uzun, çok uzun zamandır bu kadar kıpır kıpır görmemiştim. Elbette yarın ölebiliriz ama böyle hissetmesi için ölümle burun buruna gelmemiz gerekiyorsa varsın olsun. Ben onun değişmesini hiç istemedim değil. Ama bunu kendisinden bizzat istemedim. Belki de hayatta en son isteyeceğim şey Kara'nın... evcilleşmesidir. Bunu ona da söyledim. Hem de yüz defa belki.

- Kendisiyle aile kurma üzerine de konuştunuz.

- Konuştum. Çocuk sahibi olmak istiyorum. İleride bir gün. Ama bu sevdiğim insanın kendinden başka birine dönüşmesini istediğim anlamına gelmiyor.

- Sizin bakış açınızı anlıyorum ama Bayan Resnik anneliği düşünüyorsa onun anneliğe, iyi bir anne olmaya ilişkin kendisine has beklentileri olabilir ve bu beklentiler şu anki kişiliğiyle örtüşmüyor olabilir.

- Kara akıllı bir kadın. İyi bir anne olmanın bir sürü yolu olduğunu bilir.

- Bayan Resnik... Bayan Resnik olmadan önce, bir annesi olan küçük bir kızdı. Hiçbir ilişki kusursuz değildir, zannımca o küçük kız annesinin nasıl bir anne olmasını arzu ettiğini gayet net olarak biliyordu. O küçük kızın arzularının bugünkü kadının içinde hâlâ olanca gücüyle yaşıyor olma olasılığını göz ardı etmeyin derim.

- Kimseye ilişki nasihati verecek konumda olmadığınızı söyledığınızı hatırlıyorum.

- Doğru söylemişim. İlişkiler konusunda deneyimli sayılmam ancak şahsi mevzularımın derinine inmeden şunu söyleyebilirim ki ben de bir anne babanın evladıydım.

- Bizimle ilgilenmeniz ve doğru noktaya parmak basmanız hoşuma gitti. Hatta o kadar doğru bir noktaya parmak bastınız ki kendimi yine de hödük gibi hissettim. Bu konuşmayı... ne bileyim beş sene önce falan yapmış olsaydık harika olurdu. Birkaç dakika sonra brifingimiz var. Ayrıca bu gemiyi bozmam da lazım. Talimatları bu akşam verebilirseniz, gece herkes uyuduğunda şansımı denerim.

- Elimden geleni yapacağım. Geminizin inşası esnasında kullanılan detaylı planlara ulaşabilirim. Sabotaj eyleminizi mekanik bir arıza olarak gösterebilecek bir gemi mühendisi de tanıyorum. Yanılmıyorsam...

- Evet?

- ...

- Alo?

- Söylediğim her şeyi unutun. Kaptana söyleyin hızınızı arttırsın. Robotunuzu Londra'da olabildiğince hızlı biçimde birleştirmeniz lazım.

- Neler oluyor?

- Kendi kamaranızda mısınız şu an?

- Evet.

- Televizyonu açın.

- Hangi kanalı?

- Herhangi bir kanalı.

1440 NUMARALI DOSYA

HABER RAPORU – JACOB LAWSON,

BBC LONDRA

Yer: Regent's Parkı, Londra, İngiltere

Sokaklarımızda tanklar var. Kraliyet Süvari Alayı'ndan Scimitar muharebe aracı ve Swanton Morley'den Light Dragoon süvari birliği çağrıldı. Gece boyunca Tidworth üzerinden Kraliyet Zırhlı Kolordusu'na bağlı elli dört adet Challenger 2 tipi tank da getirildi. Tank ve süvari birlikleri sayısız ulaşım aracı ve yarısı ihtiyat personeli olan on sekiz bin askerle birleşerek dört yüz bini aşkın Londralının tahliyesi için vazifelendirildi.

Sivillerin korunması için tarihte ilk defa böylesine muazzam bir askerî kuvvet harekete geçirildi. Geçtiğimiz yıllarda gerçekleşen terör saldırıları Batı şehirlerinin sokaklarında devriye gezen birliklere aşina olmamızı sağlamıştı ancak Londralıların bu sabah uyandıklarında karşılaştıkları manzara karşısında herkesin nutku tutuldu. Tarihi boyunca askerîleşmekten korkan bir ülkede bu sahne, kalabalık kontrolü ve güvenlik çabasından ziyade, Alman birliklerinin Paris'i ele geçirmesini anımsatıyor.

Üç zırhlı tugay ve piyade birlikleri saat dört sularında Park Royal sanayi bölgesinde toplandı ve Londra merkezini dakikalar içinde kontrol altına alarak Westway boyunca doğuya ilerledi. Sonrasında askerler kapıları tek tek çalmaya, Londra

sakinlerini askerî ulaşım araçlarına bindirmeye başladılar. Bu operasyonun hükümet binalarının ve devlet dairelerinin boş olduğu hafta sonunda gerçekleşmesi bir tesadüf değil. Yine de operasyon oldukça büyük çaplı, bu yüzden askerler muhakkak kimi Londra sakinlerini evlerini terk etmeleri için ikna etmek zorunda kalacaklardır. Sivil özgürlükler askıya alınmış olmadığından, orduya ikna yöntemlerini uygularken ne seviyede güce başvurma yetkisi verildiğini yaşayıp göreceğiz.

Bu krizi kendilerini terörizm ve savunma konularında ılıman bir tavır almakla suçlayanları susturma fırsatı olarak gören Liberal Demokratların desteğini yitirmelerinin ardından Canning hükümeti harekete geçmek için olağanüstü bir baskı altındaydı. Pazartesi günü gerçekleşen ikinci yasa tasarısının okunmasında muhafazakâr hareket Londra'nın tahliyesinden yana tavır koyduğu için, hükümet yasanın yürürlüğe konmasına engel olacak oyları kaybetti. Muhalefet partilerinin desteği olmaksızın yasa geçirme yetkisi bulunmayan hükümet kaçınılmaz olanı geciktirmeme kararı aldı ve belki de bir süredir gündemi meşgul eden güvensizlik oyu söylentilerine son noktayı koymuş oldu. Öte yandan, İngiliz halkı konu üzerinde ikiye bölünmüş bir vaziyette; yakın zamanda gerçekleştirilen anketlere göre nüfusun %46'sı askerî harekât lehine, %42'si aleyhine, %12'lik bir kesim ise çekimser oy kullanmıştı.

Başbakan bu sabah önceden kaydedilmiş kısa bir demeç yayımladı fakat bu sebeple kendisine soru yöneltmek mümkün olmadı. Muhalefet lideri Amanda Webb, Başbakan'ı cesareti için kutladı ve bugünün Birleşik Krallık tarihinde iftiharla anılması gereken bir gün olduğunu söyledi. Liberal Demokratlardan henüz bir ses çıkmadı ancak gün içerisinde sessizliklerini bozmalarını bekliyoruz. Hükümetin eylemsizliğine son vermiş olduklarından hak ettikleri övgüleri kabul etmezlerse bizleri şaşırtmış olurlar.

Atlantik'in öte tarafından gelen tepkiler o kadar olumlu değil. Dünya Savunma Teşkilatı Komutanı General Eugene Goven der İngiliz askerî kuvvetlerinin mevzilenmelerini "tamamen yanlış nedenlerle harekete geçirilen ihtiyatsız bir hamle" olarak niteledi. Sözlerine şöyle devam etti, alıntılıyorum: "Zorbalığa uğratılarak aptalca bir şey yaptırılan zayıf bir çocuğun hareketlerine benzeyen bu şeyin bedelini umarız hepimiz ödemeyiz." Bilim Bölümü Başkanı Dr. Rose Franklin yorum yapmayı reddetti. İngiliz hükümetinin tek taraflı hareketi Dünya Savunma Teşkilatı için sonun başlangıcı anlamına gelebilir.

Dünya Savunma Teşkilatı'nın tepkisine ve diğer dünya liderlerinin yorumlarına daha sonra tekrar değineceğiz. Görünen o ki yeni bir gelişme yaşanıyor.

Zırhlı araçlar şu an Regent's Parkı'nda birleşiyorlar. Helikopterimizden görebildiğimiz kadarıyla özenle yönetilen bir manevraya şahit oluyoruz, Scimitar araçları ve tanklar parkın doğu, batı ve güneyinden yavaşça çemberi daraltıyorlar. Piyade birliklerinin ve parkın kuzeyindeki zırhlı araçların yokluğu kasıtlı olabilir. Şahsi çıkarımım, ordunun uzaylı robota bir kaçış hattı bırakmaya karar vermiş olması. Askeriye istilacının kendini kapana kısılmış hissedip saldırgan bir tepki vermesini kışkırtmak istemiyor da olabilir. Bariz olan tek bir şey var. Bu operasyon net bir mesaj içeriyor: "Londra'daki misafirliğinizi abarttınız. Misafirin erken gideni makbuldür."

İki silahlı konvoy parkın güneyinden yaklaşıyor. Bir başkası A5205 Otobanı'nda doğu yönünden parka yaklaşıyor, dördüncü konvoy ise parkın doğusundan içeri girmek üzere Robert Caddesi'nden şimdi saptı. Zırhlı araçlar saniyeler içerisinde parkın sınırlarından girmiş olacaklar. Helikopterimizin bir süre daha yayında olacağı bilgisini aldım. Parkın güney çıkışındaki konumumuzu koruyacak ve gelişmeler hakkında sizi dakika dakika bilgilendireceğim.

Uzun bir Scimitar konvoyundan oluşan en yakın araç birliği Park Meydanı'na vardı, dış çemberi geçtiler ve parkın güney çıkışına giriyorlar. Bir diğer başka araç grubu güney çıkışından girerek York Köprüsü'nü tutuyor... Parkta bulunan meslektaşlarımız beni Savunma Bakanı'nın biraz önce bir demeç yayımladığı hususunda bilgilendirdiler... Görüntüler birazdan elimizde olur, Sayın Bakan özetle tahliye sırasında gösterdikleri iş birliği dolayısıyla Londra halkına teşekkürlerini iletmiş. Sayın Bakan ayrıca Dünya Savunma Teşkilatı'na yönelik desteğini kamuoyu önünde yineleyerek Birleşmiş Milletler liderlerini ordunun kışkırtma olmaksızın hamle yapmayacağı hususunda teskin etti. Bu hususta şunu eklemem doğru olacaktır, aldığım bilgilere göre, bu operasyonu yöneten General Fitzsimmons uzaylılara geniş bir manevra alanı tanınması ve karşı taraf nezdinde düşmanca tanımlanabilecek herhangi bir eylemden kaçınmasına yönelik kati emir almış.

Tarafımıza çok sayıda bilgi ulaşıyor, birkaç dakika içinde stüdyodaki arkadaşlarım Dana ve Mike sizleri gelişmelere ilişkin bilgilendirecekler. Ama şimdilik, tarihe şahit olduğumuz şu anlarda kameralamızla parkı görüntülemeyi sürdüreceğiz. Parka ilk giriş yapmış olan konvoy hareketini kesmiş, robotik figürden beş yüz metre mesafede, Chester Caddesi dışında mevzilenmiş görünüyor. Diğer muharebe araç grupları da durdular, Scimitar araçları parkın ortasında hizalanıyorlar. Uzaylı robottan henüz bir tepki gelmedi. Robot henüz hareket etmedi.

Şu an Kraliyet Zırhlı Kolordusu'na geldi sıra, Regent's Parkı'na doğu yönünden giriş yapıyorlar. Ziyaretçiyle aralarındaki mesafeyi korumak istiyorlarsa bu elli küsur tankın çok dar bir manevra alanı var. Beklenildiği üzere Challenger 2 tipi tanklar parkın dış çemberinin birkaç metre ötesinde, yürüyüş patikasının hemen dışında duruyorlar. Scimitar araçlarının son grubu parka batı yönünden giriş yapıyorlar. Diğer gruplardan

daha hızlı hareket ediyorlar, iç çemberden geçip güneydoğuya yöneliyor, futbol sahalarından uzaklaşarak...

Robot başını çevirdi.

Londra'da bir hafta önce پیدا olduğundan beridir hareket ettiğini ilk kez görüyoruz. Ayağını hareket ettiriyor, hafifçe sağa dönüyor. Dikkatini parkın batısında hızla hareket eden muharebe araçlarına yöneltmiş görünüyor. Robotun sağ elinden bir ışık çıkıyor. Beyaz ışık. Işık giderek keskinleşiyor. Robot kolunu kaldırıyor. Robotun sağ elinin içinde ışık diski olarak tabir edebileceğim bir şey var ve bu şeyi ilerleyişlerini durduran askerî araçların bulunduğu yere, Regent's Parkı'nın batı çıkışına doğru hedefliyor.

Helikopterimiz uzaklaşıyor ancak yine de tüm parkı net olarak görebili... Ne?.. O da ne... Robotun elinden ince bir ışık duvarı uzanıyor... En azından bir iki kilometre uzunluğunda olmalı. Işık duvarı kâğıt kalınlığında, aşağı yukarı robotla aynı yükseklikte, yani altmış yetmiş metre kadar.

Işık duvarı parkın köşesinde duran Scimitar araçlarından birinin içinden geçiyor! Araca herhangi bir hasar verip vermediğini bilmiyorum. Doğu yönüne doğru uzaklaştığımızdan detayları seçemiyorum. Kameramanımız görüntüyü yaklaştırmaya çalışıyor.

Işık hüzmelerinin iki tarafında, zeminde, elektrik kabloları var. Bunlardan başka... Robot kolunu sola oynatıyor. Robot soluna dönerek Londra merkezini oldukça hızla tarıyor. Koursuza yakın bir yarım çember çizdikten sonra durdu.

...

Yüce Tanrım.

...

Mike, karımı arayabilir misin?

Mike! MIKE!

[Her şey...]

Gördüm. Charlotte'u araman lazım. Evde mi diye kontrol et, dışarıdaysa hemen eve gitsin. Ailemin güvende olması lazım.

...

Gördüklerimi sindirmem için biraz vakte ihtiyacım var. Işık duvarının geçtiği yerlerde ne var ne yoksa kayboldu. Biraz önce şehrin yarısının bulunduğu yerde şu an hilal şekilli bir toprak araziden başka şey kalmadı. Arazinin kenarında kalan Buckingham Sarayı'nı görebiliyorum. Saray ile Londra Hayvanat Bahçesi arasında topraktan başka hiçbir şey yok. Altı mahalle Londra haritasından silindi. Lisson Grove, Maida Vale, Paddington yok artık. Marylebone yok, Mayfair yok, Soho yok. Bloomsbury, Euston, Camden Town'ın bir kısmı... Hepsi kayboldu.

Görünürde ne enkaz ne ateş var. Topraktan oluşan kusursuz bir yarım çember var yalnızca. Hislerimizi...

[Jacob.]

Hislerimizi açıklamaya...

[Jacob! Yayından koptuk. Kendi kendine konuşuyorsun.]

Ne?

[Stüdyo diyorum. Yok olan kısmın tam ortasındaydı. Artık BBC yok.]

...

Karıma ulaşabildin mi?

1443 NUMARALI DOSYA
GÖREV KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI
KOMUTANI KARA RESNIK VE
VINCENT COUTURE

Yer: London Gateway Limanı, İngiltere

- Vincent Couture. Uçuş giysisini kurcalamayı bırakıp bin şuna!
- Kara bir daha bana soyadıyla hitap edersen... Hele bir daha söyle bakalım...
- Beş yaşında falan mısın sen? Lütfen biner misin robota.
- Geliyorum! Ne bu acelen? Bu işin geri dönüşü olmayacak. Farkındasın, değil mi?
- Hayır, değilim. Sen de bilemezsin. Vince binmek istemiyorsun, sorun bu mu?
- Elbette vince binmek istemiyorum. Nefret ediyorum o şeyden. Dayanıksız bir şey. Rüzgârda sallanıyor.
- Yani tüm bir şehri yok eden uzaylı robottan korkmuyorsun. Yükseklik korkun o korkunun önüne mi geçiyor?
- Ondan da korkuyorum. Şu an her şeyden korkuyorum. Aptal bir kafesteyken beni korkutan yükseklik korkum olmuyor, klostrofobi oluyor. Zemine bir parça sunta koysalardı da aşağıyı görmeseydik ne olurdu sanki?

- Vincent, on beş metre yukarı çıkacağız, daha yerden ayrılmadan titremeye başladın. Ya robotu yerde yüzükoyun yatarken değil, ayaktaiken birleştirselerdi ne yapacaktın?

- Bu işi derhâl bırakıp üniversitede eğitmen olurdum.

- Hazırız, Dünya Savunma Teşkilatı. Bizi duyabiliyor musunuz?

[*Gayet net duyabiliyoruz, Kara.*]

Harika. Sepetteyiz.

- Sepet değil bu.

- Sus, Vincent. Adınız neydi?

[*Teğmen Martin Crosby, komutanım.*]

Sepetteyiz, Teğmen Crosby de yanımızda. Ordu mensubusunuz, değil mi?

[*Evet, komutanım.*]

İngiliz Ordusu'ndan Teğmen Crosby de bizimle. Pekâlâ, Teğmen, neredeyse ulaştık. Robotun sırtına indiğimizde dış kapağı açacağım, bu halat merdiveni şu çelik çubuğa tutturacağım. Tavandan kontrol odasına gireceğiz. İkimiz de içeri girdiğimizde size sesleneceğim, merdiveni geri toplayacak, dış kapağı üstümüze kapatacaksınız. Anladınız mı?

[*Anladım komutanım. Söylemek istediğim bir şey var: Umarım o şerefsizleri öldürürsünüz.*]

Bize olan güveninize müteşekkirim Teğmen ama buraya savaş başlatmaya gelmedik.

[*Onlar başlattılar. Hepsini öldürün komutanım.*]

...

Vardık. Kapıyı açın.

- Kara, önden bayanlar.
- Hayır, hayır. Yol büyüğün. [...] İndin mi? Vincent! Aşağıda mısın?
- Evet! Evet!
- Yana çekilir misin ben de ineyim. Teşekkürler. TAMAMDIR TEĞMEN, MERDİVENİ ÇEKİN, KAPIYI KAPATIN VE BURADAN OLABİLDİĞİNCE HIZLA UZAKLAŞIN!
- Ne kadar cana yakın bir herifti.
- Ne bekliyordun ki? Adamın şehrini yok ettiler. Montréal'i kumula çevirselerdi sen de öfkeden deliye dönerdin. Kendini bağlamadan önce benim kayışlarıma yardım eder misin?
- Sanki daha önce yardım etmediğim olmuş gibi hâlâ bunu söylüyorsun... Öfkeli olmasını anlıyorum ama o şeyin karşısında şansımız olmadığını bilmesi lazımdı.
- Nereden bilsin? On senedir herkese Themis'in yenilmez olduğunu söyleyip duruyoruz.
- İyi de biz o robot gibi koskoca şehrin yarısını on saniyede yok edemeyiz. Tamamdır kayışların. Çok sıkmadım.
- Teşekkür ederim. Sen neden hâlâ bağlı değilsin?
- Ha ha çok komik.
- Dünya Savunma Teşkilatı Komutanlığı. Gitmeye neredeyse hazırız. Vincent, hazır mısın? Başını sallıyor, hadi bakalım... Kollarımla gövdeyi itip kaldırıyorum, Vincent dizleri bük ileri. Ve... kalktık! Otobanı takip etmemizi söylemişlerdi. Hangi otobandı?
- Önce A13.

- Şu o zaman. Uzaylının oluşturduğu toprak araziye kadar dümdüz gideceğiz. Otobanın birkaç yerini harap edebiliriz geçerken. İngiliz yol işçileri kusurumuza bakmasın. Dünya Savunma Teşkilatı, hedeften ne kadar uzakta olduğumuzu söyleyebilir misiniz?

[*Yaklaşık elli kilometre.*]

Rose sen misin?

[*Evet, Kara. Yarım saat içinde orada olursunuz.*]

Selam Rose! Umarım Vincent koşar adım gidebilir.

- Yirmi dakikaya oradayız.

- Erkek egosundan daha tahmin edebilir şey yok şu dünyada. Harekete geçiyoruz. Rose, resmî ölü sayısı açıklandı mı?

[*Henüz bilmiyoruz. Çok kişi öldü.*]

Gerçi bilmesek sanırım daha iyi... Peki, o robotun bizi gördüğünde sakinleşeceğine inanan kaldı mı hâlâ? İnananlar el kaldırsın. Burada el kaldıran yok.

[*Yalan söylemeyeceğim, kimsenin umudu yok burada. Ama belki de tanıdık bir şey görünce yelkenleri suya indirir...*]

Rose! Ordu dâhil olmadan önce bile bizi oraya göndermenin aptalca olduğunu düşünüyordun. Hele de robot şimdi Londra'nın yarısını yok etmişken bir şansımız olduğunu sanmıyorum açıkçası.

[*Tankları göndermek kötü bir fikirdi. Kimse inkâr etmiyor artık.*]

İster inkâr etsinler ister etmesinler, umurumda değil. Ne isterdim biliyor musun, o takım elbiseli siyasilerin şu an gelip bizim yerimizi almalarını. Ama şimdi bunu konuşmanın bir anlamı yok. Bir süre konuşmadan yürüyelim böyle. Otuz da-

kika sürececek bir konu bulacağımızı sanmıyorum, o yüzden senin için müzik açalım. Vincent, seyahatimiz için ne tarz müzik ayarladın?

- Kim Mitchell.

- Kim Mitchell da kim?

- “Patio Lanterns” şarkısını bilmiyor musun? Annem Kim Mitchell’a bayılırdı. Eve flörtlerimi davet ettiğimde annem yemekte Kim Mitchell albümü çalardı. Çok uzun zaman önceydi tabii.

- Aman Tanrım. Kız arkadaşlarını annenle tanışmaya mı getiriyordun? Kusura bakma Rose, Quebec’li bir ergenin anısını yâd etmek için seksenler Kanada rock müziğinin berbat şarkılarını dinlemek zorunda kalacaksın. Vincent, o zaman bıyık da bırakıyor muydun, doğru söyle?

- Aşk olsun Kara.

1443 NUMARALI DOSYANIN DEVAMI
GÖREV KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI
KOMUTANI KARA RESNIK VE VINCENT
COUTURE

Yer: Londra, İngiltere

- SİKTİR! Hiçbir şey göremiyorum. Vincent, iyi misin?
- İyiyim. Şey... neye uğradığımı şaşırdım. Sen nasılsın?
- Sanırım omzum çıktı. O neydi öyle?
- Bilmem. Binaların arasından bizi görmüş olmalı.

[*Ne oldu Vincent?*]

Bize ateş etti. Vurulduk. Öyle bir vurulduk ki dürtme gibi değildi, artık neyle vurduysa bizi, resmen olduğumuz yerden otuz metre geriye savrulduk. Bizi gördüğüne memnun olmadı hiç, buna şüphe yok. Sanırım dostane bir şekilde tokalaşma işi yattı.

[*Neredesiniz?*]

Bilmiyorum. Sırtüstü yatıyoruz şu an. Bir sürü uzun bina var. Bir tanesi kornişon turşusuna benziyor. Şehrin yok olan kısmından çok uzak değiliz. Robotla aramızda dört beş kilometre vardır ancak.

[GPS sizi finans merkezlerinin oralarda gösteriyor. Turşuya benzettiğin bina Gherkin olmalı. Robotu sizi neyle vurduğunu görebildiniz mi?]

Hiçbir şey görmedim. Robotu da görmedim, bizi neyle vurduğunu da. Tek görebildiğim önümüzde uzanan geniş bir toprak araziydi. Robot aşırı sinirli. Hâlâ ateş ediyor. Yaklaşık her üç saniyede bir tepemizden ışık hüzmeleri geçiyor.

- Vincent, buradan çıkalım mı, ne dersin?
- Çıkıp nereye gideceğiz? Şu an olduğumuz yerden memnunum ben.
- Londra merkezinin orta yerinde yatıyoruz.
- Aynen. İnsana kaç kere nasip olur bu?
- Vincent!
- Tamam tamam! Kolunu hareket ettirebiliyorsan kalkanı devreye sokacağım.
- Kalkanı tutabilirim. Ayağa kalkmamız daha zor olacak. Hazır mısınız?
- Sen hazırsan.
- AAAAAAAAAHHH! Kalkıyorum! Kalktık! Dön! Dön! Dön! Kalkanı ver hemen!
- Kalkan maksimum seviyede.
- OROSPU ÇOCUĞU! AAAH!

[N'oluyor Kara? Robot ateşe başladığında helikopterler kaçtı. Görüntünüzü kaybettik. Biz uydu görüntüsüne geçene kadar konuşun bizimle.]

Dayak yiyoruz burada! Robotu görüyorum. Bir buçuk iki kilometre uzakta. Biz yerdeyken yaklaşmış olmalı.

[*Ateşle karşılık vermeyi denediniz mi?*]

Henüz değil. Dayak yemekle meşguldük. Vincent kılıcı ver elime... Orta uzunlukta. KAHRETSİN! Hazırım... ATEŞ!.. Vurduk mu?

- Vurduk. Hem de tam...

- Neresinden?

- Bacaklarına isabet etti. Kımıldamadı bile. Rose, bu şekilde savaşılamayız biz.

[*Peki şey yapsanız...*]

Kara, ne oluyor?

[*N'oluyo çocuklar?*]

Kara... diplomasi yoluyla iletişim kuruyor.

[*N'apıyor n'apıyor?*]

El hareketi çekiyor. Çok olgunsun Kara.

[*Ama bu çok...*]

- Koş Vincent, koş! Omzum daha fazla dayanmıyor.

- Teker teker söyle. Ne dedin Kara?

- Koş, dedim, koş!

- Bu şeye sırtımı dönecek değilim. Tek atışta işimizi bitirir.

- Ona doğru koş.

- Manyak mıyım?

[*Bence bu iyi bir fikir değil.*]

- AAAHH! Çok acıyor! Geberteceğim onu.

- Kara, bizim kılıç onun gövdesine işlemez.

- Kılıç umurumda değil!
- Kara...
- Vincent, güven bana. Koş!
- Yandık... Dünya Savunma Teşkilatı Komutanlığı, çok salakça bir hamle yapmak üzereyiz. Sizi tanımak güzeldi.
- Daha hızlı Vincent! Hadi! Hızlı! Devirelim şunu!
- Deniyorum!
- Az kaldı! Kalkanı kapat. AAAAH! Hissettin, değil mi?
- Tamam, devirdik onu. Ee şimdi?
- Artık bize ateş etmiyor işte. Themis'e enerji salımını yaptırmaya hazırlan.
- Çalışmıyor.
- Ne demek çalışmıyor?
- Ben nereden bileyim? Basıyorum tuşa, olmuyor işte! Belki diğer robotun enerji alanı yüzündendir. Onu ne kadar daha yerde tutabilirsin? Kara?
- Uzun sürmez.
- Onun enerji kalkanı bizi besliyor. Eğer onu yeterince yerde tutabilirsen Themis kendiliğinden salınım yapacak.
- Çok güçlü! Tutamıyorum! Kılıcı ver yine. Orta uzunlukta.
- Al!
- Ateş!
- Kara, kılıcın ucunu yere tutuyorsun!
- Kes sesini de ateşle şu lanet şeyi!

- Al! Ayağımızın altına kocaman oyuk açtın! Dev bir kratere diz boyu gömüldük!
- Kılıcı biraz daha uzat. Ateşle! Vincent! Ateşle dedim!
- Ateşliyorum! Ne yapıyorsun bana da söyleyen? Çukuru derinleştiriyorsun. Ana kaya bu. Hareket edemeyeceğiz!
- Tekrar!
- Yeter artık! Boynumuza kadar gömüldük! Sıkıştık! Bacaklarımı hareket ettiremiyorum artık!
- O da bizimle birlikte sıkıştı. Bahse varım o da hareket edemiyordur.
- İyiymiş.
- Vurulup durmaktan iyi, değil mi? Şimdi bakalım, sol kolumu bükebiliyor muyum... Of, çok darmış burası. Hah, oldu. Kalkanı ver! Hemen!
- Ne?
- Kalkan!
- Hangi boyutta?
- Fark etmez! Maksimum boyut!
- Tamam, geliyor... Sanırım olmayacak. Kalkanın açılacağı yer yok!
- Bir şey yapıyor. Etrafındaki enerji alanını görebiliyorum.
- Haklısın. Işığı parlaklaşıyor... Işığı titreşiyor! Ah, Kara, seviyorum seni.
- Götünü kurtarmanın yolunu bulduğum için seviyorsun.
- Öyle değil! İşe yaramayabilir. İşe yaramazsa da seni seveceğim. Bu sayede yüzde elli oranda kendimi düşündüğümü gösterir.

- Ne kadar romantiksin.

- Kara! Dinle!

- Ne?

- Sesi duyuyor musun? Metalin metale sürtüşünün sesi. Robotun enerji alanı çökmüş. Bizim kalkanımız hâlâ aktif mi?

- Aktif. Kolumdaki baskısını hissediyorum.

- Sence metali kesmez mi?

- Bak!

- İŞTE BÖYLEEE!

- Gördün mü gününü! Yanlış kıza çattın. Vincent, şimdi beni seversin ama, değil mi?

[*Neler oluyor? İyi misiniz? Uydudan hiçbir şey göremiyorum.*]

- Selam Rose! İyiyiz, iyiyiz. Gökyüzüne bakıyoruz şu an. Kara delirdi, devasa bir çukurun içine sıkıştık ama iyiyiz. Sıkı paktalandık ama sen bir de diğer herifi görecektin.

[*Hiçbir şey göremiyoruz. Etkisiz hâlde olduğundan emin misiniz?*]

Sanırım. İkiye biçtik onu. Kendimi aşırı iyimserliğe kaptırdığımı düşünebilirsin ama bu savaşı kazandığımıza eminim.

[*Nasıl?*]

Artık kıpırdayamıyor. Biz de kıpırdayamıyoruz. Themis'in kalkanını diğer robotun enerji alanı yok olana kadar yasladık sertçe. Sonrasında kalkan robotun gövdesine iyice girdi.

[*Tebrikler! Ordu mensuplarını kendinize hayran bıraktınız. Kimse böyle bir sonucu beklemiyordu.*]

Biz de beklemiyorduk. Robotun üzerine koşup onu deviren psikopata teşekkür edebilirsin.

[*Sen de kabul ettin ama.*]

Kara'yı reddetmek mümkün mü? Onun yerine düşmanla çarpışmayı yeğledim.

- Burada değilmişim gibi hakkımda konuşmaya son verebilir misiniz? Vincent, bu çukurdan çıkmaya ne dersin artık?

- Tabii ki. Nasıl yapacağımızı söyler misin?

- Denver'daki gibi Themis'in enerji salınımı yapmasını sağlayabiliriz.

[*Hayır, Kara! Yapmayın!*]

Neden?

- Diğer robotu istiyorlar.

- Diğer robotu yok edemeyeceğimizi söylemiştin.

- Muhtemelen yok olmaz ama robotu ikiye bıçtik, içindeki pilotlar yok olabilir.

[*Vincent haklı. Konuşup çözebiliriz belki.*]

- Tamam madem. Buradan nasıl çıkacağız?

- Sağ kolunu oynatabiliyor musun? Etrafa kılıçla ateş edip çukuru genişletebiliriz.

- Olmuyor. Kol yere çakılı kalmış. Başka parlak fikrin var mı?

- Ben...

- Evet?

- Benim...

- Hiçbir fikri yok. Rose bizi buradan çıkaracak birilerini gönderebilir misin?

[Bir ekip yolda. Yeterince derin kazmaları zaman alabilir.]

- Ben de öyle düşünmüştüm.

- Kara...

- Konuşma benimle! Sinirliyim. Buradan çıkmak istiyorum ama sen daha bir dakika önce bize ateş eden herifleri incitmememe peşindesin. Kim bilir bu çukurda böyle ne kadar süre kalmak zorundayım.

- Gülümsüyorsun.

- Olabilir. Ama öfkeliyim.

- Mutlusun.

- Sanırım öyleyim.

- Kara?

- Ne? Neden sırtıyorsun?

- Kara Resnik, beni çok...

- Yo hayır! *Şimdi* mi evlilik teklifi edeceksin?

- Ben...

- Dur. Dur. Aynı şeyleri istemiyoruz. Aile kurma işine falan hazır değilim.

- Biliyorum.

- Çocuk mocuk istemiyorum.

- *Biliyorum.*

- Böyle geçimsiz biriyle yaşlanmak istiyor musun gerçekten?

- Kara, alınma ama bence ikimiz de yaşlılık zamanlarımızı göremeyeceğiz, bilhassa birlikteysek. Asıl sorulması gereken soru şu: Senden başkasıyla genç ölmek istiyor muyum?

İKİNCİ KISIM

AİLE ARASINDA

1521 NUMARALI DOSYA

DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI TUĞGENERALİ EUGENE GOVENDER İLE GÖRÜŞME

Yer: New Dynasty Çin Restoranı, Dupont Meydanı,
Washington

- Otursana Eugene.
- Buranın nesi güzel?
- Kung Pao usulü tavuğu deneyebilirsiniz. Endonezya pilavı da çok güzeldir.
- Siz ne yiyorsanız ondan yiyeceğim. Düğün nasıldı?
- Şaşırtıcı derecede sükseli bir etkinlikti. Bırakın gösterişli bir düğün sonrası partisini, onlara kalsaydı ikisi de geleneksel tören istemezdi.
- Düğünlerin gelin ve damatla alakası yoktur. Evlilik teklifi ederseniz karşı taraf kabul eder çünkü birbirinize âşıksınızdır. Kusursuz bir düğün hayal edersiniz, en yakınınızda olan insanlarla birlikte olacağınız, açık havada küçük, samimi bir tören. Düğün kararınızı açıkladıktan sonra bir hafta geçmeden evlilik teklifinin bu törene ilişkin tamamen size ait olan tek şey olduğunu fark edersiniz. Düğün kiminle mi alakalı?

Annenizle, ikinci dereceden kuzeniniz davet edilmezse gönöl koyacak olan ölüm döşegindeki teyzenizle... Nerede oldu tören?

- **Detroit'te bir otelde. Gözler sizi aradı.**

- Yokluğumun fark edilmediğinden eminim.

- **Törenden sonra sizi televizyonda izlediler. Yokluğunuzun farkında olduklarını buradan anlayabilirsiniz.**

- Zaferlerinin yıl dönümünde evlenmek istemelerini anlıyorum ama Londra'da başka bir tören vardı. Birilerinin de orada olması gerekiyordu. Zaten kim aralıkta düğün yapar ki?

- **Londra'daki anma töreninin saldırının yıl dönümünde olacağını sanmıştım.**

- İyimser neticeye odaklanmak istediler galiba. Bunun için onları suçlamıyorum. Yüz otuz altı bin kişi hayatını kaybetti.

- **Şu söyleyeceğim size duygusuzca gelebilir ama ben sayının daha fazla olduğunu tahmin etmiştim.**

- Yüz otuz altı bin can kaybedildi; babalar, anneler, oğullar ve kızlar. Sizi kalpsizlikle itham ederdim ama ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Sayı bir milyonu bile kolaylıkla bulabilirdi.

- **Şanslıydık.**

- Bu kez.

- **Tekrar geleceklerini mi düşünüyorsunuz?**

- Siz düşünmüyor musunuz? Ne için geldiklerini bile bilmiyoruz. İngiliz Ordusu'yla savaşmak için geldiklerini sanmıyorum. Siz?

- **Ben de. Her an saldırabilirlerdi. İngiliz hükümetinin saldırıyı hızlandırdığını düşünmek mantıklı bir varsayım olur.**

- Öldüler gittiler. Robotları yok edildi. Robotun içine girdiğimizde iki pilot da ölmüştü. Robot ikiye bölündüğünde mi öldüler, yoksa esir alınmamak için intihar mı ettiler bilmiyoruz ama netice değişmiyor. Öldüler. Onları buraya gönderenler bu neticeyi bir noktada muhakkak öğrenecekler. Unutup geçeceklerini düşünmüyorum. Evet, bence tekrar gelecekler. Çok gençlerdi ama. Yazık oldu.

- Kim?

- Pilotlar. Siz de gördünüz onları. Kaç yaşında görünüyorlardı? On sekiz... En fazla yirmi. Bize ne kadar da benziyorlardı. Tamam, bacakları geriye büküktü ama Vincent'ın bacaklarına baka baka bu görüntü biraz normalleşti benim için.

- Otopside yeni bir şeyler öğrenebildik mi?

- Benim gibi bir dinazorun anlayabileceği türden bir şey öğrene-medik. Rose ile konuşmanız lazım. Yalnızca görevlerini yapan çocuklar mıydı, bilmiyorum. Ama geldikleri yerde yaslarını tutacak birileri vardır. Yas tutan insanlar fevri kararlar alırlar. Bence tekrar gelecekler. Bence bu defa kalabalık gelecekler. Ve bu defa bahse varım saldırıya geçmeden önce öyle bir hafta boyunca etrafa bön bön bakmayacaklar.

- Ne kadar karamsar düşünceleriniz var. Robottan ne haber? Robottan bir şeyler öğrenebildik mi?

- İşte buna cevap verebilirim. Robottan o kadar az şey öğrenebildik ki bu defa duyduklarıma aklım erdi. Robot bitmiş. Hiçbir yeri çalışmıyor artık. Themis'in kalkanı robotun kontrol odasını ikiye biçmiş. Küre kırılmış, bükülmüş, içinde uçuşan beyaz şey kaybolmuş. O şey her neyse anında buharlaşıp uçmuş. Robotun gövdesi ikiye ayrılmış. Kaynak yapıp birleştiremedik. Yama yapmak da işe yaramadı. Robotun geri kalanını sorar-

sanız, Themis'in hareket edişini nasıl anlamıyorsam onu da anlamıyorum. Geniş bir yarık var, eskiden kontrol odası olan yer kocaman bir oyuk şeklinde, geri kalanı ise koskoca bir katı metal yığınının ibaret. Aklıma gelen olumlu tek şey, o robotun kontrol panelinin de bizim robotunkine benzemesi, belki bizim robotun kontrol panelini bozarsak onunkinin parçalarını yedek parça olarak kullanabiliriz. Pilotlarımızın maharetini göz önünde bulundurursak bunu olası görüyorum. Bilim ekibi pazartesi günü aşırı mutlu olacak.

- Neden pazartesi?

- Mühendisleri evlerine yolluyorum. Artık robotu gerçek inekler gönülleriince kurcalayabilirler.

- Daha önce kurcalayamıyorlar mıydı?

- İnceleyebiliyorlardı ama hâlihazırda hasarlı olan robotu daha fazla hırpalamalarına müsaade etmiyordum.

- Neden?

- Neden sanıyorsunuz? Bir robot daha istiyordum. Ama... resmî olarak hurdaya çıkmış hâlde şu an. Ona istediklerini yapabilirler. Yedek parçalar ve mutlu bilim insanları. 136.000 cana karşılık aldığımız bu.

- Londra olaylarının tek olumlu neticesi bu olamaz. Durumun neticesinin herkesten önce size huzur vereceğini düşünmüştüm.

- Herkesten önce bana mı?

- Bundan böyle kimsenin Dünya Savunma Teşkilatı'nın varlığını sorgulayacağını sanmıyorum. Biz yaşadığımız süre boyunca yaşananlar unutulmayacaktır. Themis tam olarak söylediğimiz ve başarmasını umduğumuz şeyi yaptı. Dünya Savunma Teşkilatı Londra'yı, belki de tüm dünyayı kurtardı. Şu an dünya

üzerinde size fon sağlamayı reddedecek tek bir ülke yok. İhtiyacınız olan tüm kaynaklara, dilediğiniz müddetçe sahip olacaksınız. Daha şahsi bir ölçekte konuşursak, bundan böyle liderliğinizi kimse sorgulamayacak. Birçok kişi eğer İngiliz hükümeti sizin dediğinizi yapsaydı onca insanın hayatına mal olan trajedinin yaşanmamış olacağı hususunda hemfikir. İnsanlık tarihinde dünya çapında kredisi en yüksek kişi belki de sizsiniz. Tüm dünya bundan böyle ağzınızın içine bakacak, sözleriniz herkese, her yere ulaşacak.

- Hele bir yıl daha bekleyin. Şu an insanlar için eğlenceyiz. İnsanlar başkalarıyla kendilerini özdeşleştirmeyi severler. Böylelikle kendi hayatlarına ilişkin daha iyi hisler besleyebilirler. Basın şimdilik hakkımızda insanlara duymak istedikleri şeyleri söylüyor. Ama her gün aynı yemek yenmez, bir süre sonra... Bir noktada Dünya Savunma Teşkilatı hakkında güzel şeyler söylemek şimdiki kadar tiraj getirmeyecek.

- **Artık kimse gazete okumuyor.**

- Eskidik biz. Haksız mıyım? Birkaç haftaya, altı aya, hadi diyelim bir seneye kalmaz, biz hiçbir şekilde basının cebini dolduramayız. İşte o zaman, inanın bana, hakkımızda gene çatlak sesler duymaya başlayacağız. Araştırmalarımızı, büyük düşman kuvvetlerine karşı bir şeyler yapıp yapmadığımızı sorgulayacaklar. İşin asıl komik olan kısmı ise bunları söylerken haklı olacaklar. Denemiyor değiliz ama elimizdeki robottan on senedir yeni bir teknoloji devşiremedik. Bu süreçte, ne bileyim, yan ürün olarak daha hızlı tost makineleri, daha iyi araba frenleri, daha yumuşak tuvalet kâğıtları geliştirebilseydik yine iyiydi ama sıfır, hiçbir şey yapamadık. Tek bir halt bile. Aynı robotun birden fazlasının istilasıyla nasıl baş edeceğiz dersiniz o konuya hiç girmeyelim bile.

- Bariz olanı yeniden dile getirmekten hoşlanmıyorum ama savaşı biz kazandık. Galip geldik. Themis uzaylı robotla göğüs göğüse çarpıştı ve onu yendi.

- Siz ona çarpışma mı diyorsunuz? Pilotlar çukur kazdılar sadece!

- Düşmanı etkisiz hâle getirdiler.

- Çukur kazdılar çukur! Kalkanlarının o robotun enerji alanını delmesi mümkün olur muydu yoksa? Tamamen şansa kazandılar. Bizimkiler başlarından büyük işe kalkıştılar. Suç onların değildi, onları oraya hiç göndermemeliydik. Okul bahçesindeki çocuk kavgalarına benziyordu. İri çocuk tarafından hırpalanınca paniklediler. Yaptıkları hamlenin işe yaramasına sevindim ama saldırı yinelenirse şansımız olacağını sanmıyorum. Bana sorarsanız o Resnik denen kız çılgının teki.

- Fevri olduğunu söylüyorlar.

- Öyle de söylenebilir.

- Fevri doğasının bir nevi temettü hissesi vermesi ilk kez yaşanmıyor. Bayan Resnik'in doğaçlama eylemlerine güvendiğim kadar pek az insanın ihtiyatlı planlarına güvenirim.

- Olabilir ama bir şey ifade etmiyor bu. Bu robotlardan daha fazlası gelirse hepsini gömemez... Ya kalabalık bir saldırı olursa...

- Böyle bir ihtimale karşı hazırlık olarak ne önerirsiniz?

- Kendime bu soruyu sürekli yöneltiyorum. Kaybetmemiz hâlinde risk devasa olmasaydı bu soruya kafa yormak beni eğlendirirdi. Kâğıt üzerinde askerî bir organizasyon yönetiyorum ama hepimizin hemfikir olduğu husus şu ki kalabalık bir uzaylı kuvvete karşı koyacak askerî bir hamle şansımız yok. Robotun üç zırhlı alaya neler yaptığını kendi gözlerinizle gör-

dünüz. Sadece alayları değil, alaylarla beraber koskoca şehri de yok etti. Binalar, arabalar, insanlar, kediler, köpekler. Hamam böceklerine bile acımadı.

- **Themis de yapabilir aynı şeyi.**

- İyi o zaman, bir daha geldiklerinde onlara yardım edelim, birkaç şehrin yok edilmesini de biz üstlenelim. Benim söylemeye çalıştığım, bizim robotun o robotları hareketsiz durmadıkları sürece yok edemeyeceği. Kendi silahımızla diğer robota bodoslama daldık. Bir de hareket mi çekmişti ne?

- **Parmak hareketi çekti.**

- Basın helikopterlerinin o esnada uzaklaşmış olmaları talih-sizlik olmuş. Harika bir kare yakalayabilirlerdi.

- **Belki ileride o anın heykeli yapılabilir.**

- Bak sen! Espri de yapıyorsunuz! O anı anıt temsili olarak bile kullanılabılırdi aslında. Yaptıkları anıtı gördünüz mü? Uzaylı robot, Themis'in önünde diz çöküyor hani? Sanki bizim Themis kraliçe ve o robotu kutsayıp ona şövalyelik bahşediyormuş gibi. Herkül ve Diomidis heykelinden iyidir yine... Biliyor musunuz dediğim heykeli? Bilmiyorsanız bakın.

- **Sorumu cevaplamadınız.**

- Söylemek istediğim şu: Uzaylılara karşı yapabileceğimiz bir şey yok. Elimizdekilerle şansımız yok. Tek umudumuz, eğer bir gün geri gelirlerse o zamana kadar çocuklarımın onlara karşı koyabilecek bir şeyler bulmuş olma umudu. Kendisi tamamen delirmiş hâlde ama Rose'dan başka çaremiz yok gibi görünüyor ne yazık ki.

- **Rose'dan başka çare yok, değil mi?**

- Evet. Ben de öyle dedim.
- Çocukken robotun eline düşmüş. Sonradan bir şekilde robotu inceleyen ekibin başına geçti. Şimdi kazanamayacağımız bir savaşı bekliyoruz ve hayatta kalmak için tek umudumuz o.
- Dedğiniz gibi, bariz olanı dile getirmekte üzerinize yok ama tüm bu söylediklerinizin herhangi bir anlamı var mı?
- Elbette var. Rose'u neden hayata döndürdüklerini merak ettiniz mi hiç?

1526 NUMARALI DOSYA

SEANS NOTLARI – HASTA ADI: EVA REYES

Psikiyatr Dr. Benicio Muoz Rivera

San Juan, Porto Riko

- Bana kâbuslarını anlat Eva.
- Onlardan bahsetmek istemiyorum. Oyun oynayabileceğimizi söylemişsiniz.
- Oynadık biraz önce Eva. Şimdi konuşmamız gerekiyor.
- O oyunlar eğlenceli değildi. *Gerçek* oyunlar oynamak istiyorum.
- Annen senin için endişeleniyor Eva.
- İyiyim ben! Endişelenmesine gerek yok.
- D n olan şeyi anlatabilir misin bana?
- Hiçbir şey olmadı. Banyo yapıyordum!
- Annen çok korkmuş. Ne oldu, anlat bana.
- Şey... Bir şey gördüm. Şeyi merak ettim... nefessiz kalmanın nasıl olacağını. Annemin orada olduğunu bilmiyorum. Merak etmiştim sadece. Şey yapmaya çalışıyordum...
- Annen tüm vaktini yalnız geçirdiğini, arkadaşlarıyla artık konuşmadığını söylüyor.

- Arkadaşım yok benim. Hepsi beni deli sanıyor.
- Kimse öyle sanmıyor Eva.
- SANIYORLAR!
- Eva...
- Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz! Hep söyledikleri gibi hayal falan görmüyorum ben! Hepsi benim deli olduğumu düşünüyor. Annem de öyle düşünüyor. O yüzden beni buraya getirdi.
- Eva, senin yaşındaki kızların kötü düşüncelerinin olması gayet normal. Bu tarz düşünceler kendiliğinden kaybolmazlar. Ancak elimizde bu düşünceleri kontrol edebileceğimiz araçlar var. Benim işim de bu, sana bu araçları vermek. Kafandaki şeylerden korkmayı bırakmanı istiyorum.
- Nasıl korkmayayım? Hepsinin, herkesin öldüğünü gördüm.
- Kim öldü Eva?
- Londra'daki insanlar. Hepsinin öldüğünü gördüm.
- Ne gördün?
- Hepsi ölmüştü!
- Yani, tam olarak ne gördüğünü soruyorum. Gördüğün görüntüleri detaylıca anlatabilir misin?
- Her tarafta binlerce ölü vardı. Yerde, kaldırımlarda, arabaların içinde ölüler vardı hep.
- Uyumuş gibiler miydi?
- Hepsi aynı anda.
- Cesetler gördün yani?
- Evet!

- Ama geçen seneki saldırı sonrasında Londra'da ceset yoktu Eva. Sen de görmüşsündür! Televizyonda gösterdiler. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.
- Ama öldüler, ölmediler mi?
- Olan kötü bir şeyin ardından bir kâbus gördün. İki şeyi birbiriyle ilişkilendirmen çok normal ama kendin de dedin şimdi, senin gördüğün şey gerçekte olmadı.
- Kâbus değil benim gördüklerim! Ben... Neyse. Bana inanmadığınızı biliyorum. Gidebilir miyim artık?
- Henüz değil.
- O zaman başka bir şeyden konuşabilir miyiz?
- Başka ne gördün?
- Bunları konuşmak istemiyorum.
- Anlat bana Eva. Başka ne gördün?
- Metal bir... Bulutların içine düşen bir robot gördüm.
- Bunu daha önce söylemiştin. Gökyüzüne düşmek ne demek yani? Robot yukarı doğru mu düşüyordu? Uçaktan mı düşüyordu?
- Bilmiyorum. Hayır, uçaktan değil.
- Nereden o zaman Eva?
- Bilmiyorum dedim ya! Ben size ne gördüysem onu söylüyorum. Gidebilir miyim artık?
- Böyle şeyler görmen normal. Ama senden bir şey rica etsem? Gördüklerinin gerçek olmadığı ihtimalini de düşün, olmaz mı?
- Olur.

- Eva senin güçlü bir hayal gücün var, bu çok güzel, gerçekten güzel bir şey. Hayal gücünü kullanarak bir şeyler yapmalısın. Resim çizmeyi sever misin mesela?
- Severim.
- Belki gördüğün şeyleri çizebilirsin. Resimlerini duvarına asarsın. Bence böyle yaparsan sana iyi gelir.
- Neyime iyi gelir?
- Tüm bunların kafanın içinde olduğunu fark edersen ve düşüncelerini kontrol edebilirsin belki. Böylece belki onlardan artık korkmazsın.
- Her zaman korkmuyorum.
- Ne güzel! Korktuğun ve korkmadığın zamanlar arasında ne gibi farklar var sence?
- Anlamadım.
- Gördüğün şeylerin bazılarının seni neden korkutmadığını soruyorum.
- Sürekli kötü şeyler görmüyorum çünkü. Bazen güzel şeyler olduğunu da görüyorum.
- Ne gibi?
- Babamın yeni bir araba aldığını gördüm. Mutluydu.
- Baban yeni araba aldı mı?
- Almadı. Almak için para biriktiriyor.
- Yani gördüğün her şey gerçekleşmiyormuş, değil mi?
- Bilmem. Ama gördüğümde gerçekmiş gibi geliyor.
- Öyledir tabii. Rüyalar çok gerçekçi olabilir.

- Benim gördüklerim rüya değil! Uyanıkken görüyorum onları. Sürekli görüyorum! Rüya ne demek biliyorum. Bir şeyi kendim hayal ettiğimde bunu da ayırt edebiliyorum. Aynı şey degiller! Doğru söylemediğimi düşünüyorsunuz ama doğru söylüyorum. Farklılar.
- Eva, doğru söylemediğini söylemedim ben. Bir an bile düşünmedim bunu. Gördüklerinin gerçek olduğunu düşündüğünün farkındayım. Gerçek olmadıklarına da ihtimal vermeni istiyorum yalnızca.
- Saat dört oldu. Annem aşağıda beni bekliyordur.
- Evet. Gidebilirsin Eva. Söylediklerimi düşün. Bir daha öyle şeyler gördüğünde kendine gördüklerinin gerçek olmadığını söyle. Gerekirse yüksek sesle söyle. Ve gördüklerini çiz. Buraya bir dahaki gelişinde çizdiklerini getirebilirsin. Onları görmek isterim. Eğer resim yapmak işe yaramazsa başka şeyler deneriz. Kötü düşüncelerden kurtulmanı sağlayacak özel bir meditasyon çeşidi var.
- Meditasyon istemiyorum.
- Aklıma geldi de söyledim Eva. Ebeveynlerin ve ben... biz senin mutlu olmanı istiyoruz sadece.

1528 NUMARALI DOSYA

DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI BİLİM BÖLÜMÜ BAŞKANI DR. ROSE FRANKLIN İLE GÖRÜŞME

Yer: Dünya Savunma Teşkilatı Merkezi, New York

- Silahı indirin Dr. Franklin.
- Çıkın dışarı!
- Dr. Franklin...
- Lütfen! Yalnız kalmak istiyorum. Kimseyi incittiğim yok.
- Sağ şakağınıza 9mm tabanca dayıyorsunuz. Yersiz bir çıkarım yapmak istemem ama şu an sizin güvenliğiniz için endişe ediyorum. Şu anki hislerinizin sebebini biliyorum, şu anki ruh hâlinizi varlığımla kötü etkiliyor olabileceğimin de farkındayım.
- Korumanız içeri dalana kadar kafama silah dayamamıştım. Siz bir şey yapmadınız. Şimdi gidin buradan! İkiniz de gidin!
- Dr. Franklin, silahı indirin ki bu beyefendi bizi yalnız bırakabilsin. Sizinle konuşmak istiyorum.

[Silahı indirin hanımefendi!]

Tehlike altında değiliz delikanlı. Sen kendi silahını kılıfına koyabilirsin.

[Bunu yapamam efendim.]

Adın ve rütben lütfen.

[Deniz Astsubayı Franklin, efendim.]

Franklin mi? Akraba mısınız?

[Hayır, efendim.]

Deniz Astsubayı Franklin, madem aranızda akrabalık bağı yok o hâlde Dr. Franklin kalan kısa hayatınızı hapishanede geçirmenizi umursamayacaktır. Muhtemelen hakkımda pek az bilgi sahibisinizdir fakat inanın ki eğer canım isterse varlığını öylesine azap verici bir hâle getirebilirim ki hayatınızın sonlanması için yalvarırsınız. Ve şuna emin olabilirsiniz: Eğer siz ona silah doğrulturken Dr. Franklin'e herhangi bir zarar gelirse, bu zarar kendisinden veya sizden olsun fark etmezsiniz... Güzel. Şimdi bizi yalnız bırakın.

[Efendim...]

Çıkarırken kapıyı kapatın. Dr. Franklin, soyadı sizinkiyle aynı olan bu personelin sergilediği duyarsızlık için özür dilerim. Ne yazık ki gece vardiyasına parlak personelleri vermiyorlar. Her şeyden öte, eğer şu anki ümitsizliğinize bir önceki görüşmemiz neden olduysa beni affedin.

- Ümitsizlikle alakası yok. Bu maskaralığın son bulmasını istiyorum sadece. Burada olmamam lazım. Rose Franklin öldü!

- Ben bunu dememiştim. Lütfen tabancayı bana verin. Hayatınızı bugün sonlandırmayacağınızı ikimiz de biliyoruz. Saat neredeyse sabahın beşi olmuş, dolayısıyla tabancaya sa-

atlerdir bakıp durduğunuzu varsayıyorum. Kararlılığınızı sorgulamıyorum ama kahvaltının ardından kendinizde sihirli bir biçimde bir anda tetiği çekecek gücü bulamayacaksınız.

- Düşündüğümden daha zormuş.

- Yaşama arzusunu bastırmak çok zor bir şeydir. Söylemesi utanç verici ama tecrübeli olduğum bir konudur. Öte yandan, size gerçekten ihtiyacımız var.

- Bana ihtiyacınız yok. Gerçekten yok. Geri döndüğümden beri işe yarar hiçbir şey yapmadım.

- Doğru değil bu. Themis'i sizden iyi anlayabilen biri yok.

- Onun da burada olmaması lazım. Ayrıca biliyor musunuz? Hatalıydım. Onu bulmamamız gerekiyordu. Onun gömülü, gizli kalması gerekiyordu. Benim de ölmem gerekiyordu. Themis'i parçalarına ayırıp okyanus tabanına batırmalısınız yine. Varlığını unutmalsınız. Benim varlığımı da.

- Bunun için biraz geç değil mi?

- Bitsin istiyorum. Nasıl bir his olduğunu bilemezsiniz... Neyse, fark etmiyor. Lütfen gidebilir misiniz?

- Benim için fark ediyor. Silahı bana vermeseniz de en azından namluyu indirin... Teşekkürler. Dün size söylediklerimi sizi teskin etmek maksadıyla söylemiştim. Sözlerimin amacına varmadığı apaçık belli.

- Bana gerçeği anlattınız. Ben ben değilim! Ben bir kopyayım!

- O tarz bir şey söylemedim ben.

- Beni yoktan var ettiklerini söylediniz!

- Sizi, ölümünüzden önce sizden aldıkları verilere dayanarak yeniden yarattılar.

- Ben bir kopyayım!

- Bu süreçte katkıları olan bir kişiden aldığım bu bilgiyi size aktarmaya çalıştım. Bunu yapmakta başarısız olduğumu görebiliyorum. Kafamda daha iyi bir konuşma yapmıştım ama sizinle konuşurken doğru ifadeleri seçememişim besbelli. Benim ifadelerimdeki yetersizlik dolayısıyla size geçmemiş olan ana husus şu ki siz, özünüz, bu işlem esnasında tamamen korundunuz. Ben...

- Fark etmiyor! Ben ben değilim.

- Henüz bitirmedim. Kendimin dahi çok az kısmını kavrayabildiğim şeyleri size ikna edici biçimde aktarabileceğimi düşünmek gibi korkunç bir hata yaptım. Bilmeye hakkınız olan gerçekleri beceriksizce aktarma çabam hatalıydı, bunun için sizden özür dilerim. Bu bilgiyi bana veren kişi...

- O kişi beni... var edenlerden biri mi?

- Öyle olduğu kanısındayım. Sizinle buluşarak size yapılanları size bizzat aktarmayı teklif etti. Bu teklifi reddettim. Siz geri dönüşü olmayacak bir adım atmadan evvel lütfen izin verin, kendisiyle iletişim kurayım, ikinizi bir araya getireyim. Sizin bilimsel bilgileriniz benimkinden çok daha derin, dolayısıyla benim anladığımdan çok daha fazlasını anlamış olacaksınız. Sanırım süreci bana aktarırken pek çok noktada basitleştirmeye gitmişti.

- ...

- Size anlatacaklarını dinlemek ister misiniz?

- ...

- Güzel. Merakınızın ümitsizliğinizden hâlâ daha baskın olması içime su serpti. Şimdi bana tabancayı verebilir misiniz?

- Ya işe yaramazsa? Ya duyacaklarım hoşuma gitmezse?

- O zaman başka bir şey denerim.

- Sonsuza kadar beni göz hapsinde tutamazsınız.

- Muhtemelen. Ama bu iş için başkalarını görevlendirebilirim. Size silahınızı geri verip kapıyı çekip çıkacağımı söyleyeceğimi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Hayatınızı sonlandırmanızın önüne geçmek için her şeyi yapacağım, bunun sebebi kısmen sizi düşünmemse, daha büyük orandaki sebep ise bu isteğimin tamamen bencil ve pratik amaçlara dayanması. Ama öte yandan siz her işin altından kalkan zeki bir kadınsınız, eğer gerçekten isterseniz muhtemelen kendinizi öldürmenize mâni olamam. Öyle bir durumda başka bir şey denemem gerekir.

- Ne demek istiyorsunuz?

- Bir defa ölümden geri döndünüz. Tekrar ve tekrar dönmeniz için bir sebep göremiyorum.

- Nasıl yani? Böyle bir şeyi bana yapar mısınız?

- İnsanlığı kurtarmak için yapılması gerektiğini düşündüğüm her şeyi yaparım. "Tüm insanlığın selameti için" konulu beylik laflar etmekten kaçınmak isterdim ama durum şu an onu gerektiriyor. Çoğu uzman, yanılmıyorsam siz de onlara dâhilsiniz, uzaylı ziyaretçilerin tekrar gelmelerinin eli kulağında olduğunu düşünüyor. Sizin şu anki hâletiruhiyenizin bile bunun yanında ne kadar önemsiz kaldığını siz de idrak edebilirsiniz. Eğer şu an siz değil, Bayan Resnik kendi canını almak isteseydi eminim onu durdurmak için elinizden geleni ardınıza koymazdınız.

- Muhtemelen. Ama bir saldırı senaryosunda onun oynayacağı rol çok önemli. Benim sizin için o kadar hayati bir önemde olduğumu sanmıyorum artık.

- **Bunu zaman gösterecek. Konuyu bir süreliğine değiştirebilir miyim?**

- Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?

- **Uzaylı robotun içinde olan varlıklar hakkında neler öğrenebildiğinizi bana anlatmanızı istiyorum.**

- Neden? Söyleyebileceğim yeni bir şey yok ki.

- **Anlatın siz.**

- Hepsini biliyorsunuz. Raporları okudunuz. Bunları daha önce konuştuk!

- **Bize benziyorlar mı?**

- Böyle yaparak nereye varmaya çalışıyorsunuz? Nasıl göründüklerini biliyorsunuz. Onları gördünüz! İnsansı varlıklar. Tenleri koyu kahverengi ve dizleri robotlarınkı gibi geriye bükük. Dizleri gerçekten geriye bükük, önceden sandığım gibi ayak parmaklarına basarak yürüyen ters bacak bükümlü hayvanlar gibi değil anatomileri. Bacaklarında fazladan bir mafsal var. Kaşları yok. Kalan her yanları içten dışa insanlarınkine benziyor.

- **Genetik açıdan bize ne kadar yakınlar? DNA'mızın şempanzelerinkiyle %98 oranda eşleştiğini biliyorum. Uzaylılarla olan eşleşme oranımızı söyleyebilir misiniz?**

- Raporu okudunuz. Başka neleri bilmek istiyorsunuz?

- **Bunları sizden dinlemek istiyorum.**

- Alyssa ile devam etmeliydiniz. Bu konuların uzmanı odur.

- Keşke şu an Alyssa ile pek çok husus hakkında konuşabilme imkânım olsaydı. Ancak kendisi müsait değil, bu yüzden sizden anladığınız kadarıyla beni bilgilendirmenizi istiyorum.

- Şempanzeler hakkında söylediğiniz tam olarak doğru değil. DNA'mızın şempanzelerinkiyile eşleşmesi kıyaslama yaptığınız noktalara göre değişir. Tüm detaylar hesaba katıldığında öyle yüksek seviyelerde bir eşleşmeye ulaşamazsınız. Uzaylılar konusunda ise eşleşme 0 çünkü onların DNA'ları yok.

- Bizden bu denli farklı olabilmelerine inanmakta güçlük çekiyorum.

- Aslında çok farklı değiller. Aşağı yukarı aynı şekilde oluşmuşuz. Ama tabii... DNA'nın ne olduğunu biliyor musunuz?

- Deoksiribonükleik asit. Anladığım kadarıyla hayatı oluşturan talimatları içeren bir şey. Basit bir tanım oldu gerçi.

- Kabaca tabirle doğru. DNA veri bankasıdır. İnanılmaz boyutlarda veriyi depolayabilen kompleks bir moleküldür. İstikrarlıdır. Asıl hayranlık uyandıran yanı ise kendini çoğaltabilmesidir. Canlı yaşamı oluşturmak için tek ihtiyacınız olan şey temelde budur. Bilgiyi belirli bir süre boyunca saklama ve iletme kabiliyetidir. Beni doğru anlamışsınız. DNA'nın neden oluştuğunu bilip bilmediğinizi soruyordum.

- Anlatın.

- DNA, adından anlaşılacağı üzere bir nükleik asittir. Nükleotit denen daha küçük şeylerden oluşmuştur. Nükleotit oluşturmak için ise üç şeye ihtiyacınız vardır. Fosfat, baz ve şeker.

- Şeker mi?

- Aynen. Şeker hayatın yapı taşıdır. Deoksiriboz adını verdiğimiz şekerle deoksiribonükleik asit, yani DNA oluşur. Eğer

şeker bileşeni, daha basit bir tür olan riboz ise RNA oluşur, bu da bilgi depolayabilir ancak DNA kadar istikrarlı değildir. Uzaylılar bizimle benzer genetik kumaşa sahipler fakat onların nükleotitlerinde bizim arabinoz dediğimiz değişik bir tür şeker bileşeni var.

- **ANA.**

- Aynen öyle.

- **Onlarla tek farkımız bu mu?**

- Pek sayılmaz. Her nükleotitte baz da vardır. DNA’da... Bunları dinlemek istediğinize emin misiniz?

- **Lütfen.**

- DNA’da dört muhtemel baz vardır: sitozin, guanin, adenin ve timin, bunlara sırasıyla C, G, A ve T deriz. Genetik alfabe yani. Uzaylıların genetik kodunda bizdeki A yerine diaminopurin denen bir şey var. Bu da onların genetik kodunu bizimkine nazaran daha istikrarlı kılıyor.

- **Peki bu şey bizim DNA’mızla uyumlu mu?**

- Belki. Belki iki baz birbirleriyle iletişim kurabilirler.

- **Yani onlarla aramızdaki farkların pek de kayda değer olmadığını söyleyebiliriz.**

- Çıldırıldınız mı siz? Bu anlattığım muhtemelen gelmiş geçmiş en büyük keşiflerden biri. Daha önce yaşamın oluşumu için DNA’nın tek yol olduğunu sanıyorduk. Acaba hayat RNA’dan da evrilebilir mi diye merak ediyorduk. Bilim insanları nükleik asidin kumaşıyla oynamaya yeni yeni başladılar. Laboratuvarda ANA üretebiliyoruz ancak bunu bir sürü farklı şeker bileşeniyle yapıyoruz. Diaminopurin yapabiliriz. Hepsini yapabiliriz! Ama

bize çok benzeyen kompleks yaşam formlarının evrende doğal olarak oluşması için... DNA'nın çok da özel bir şey olmadığını biliyoruz artık. Bileşenlerini değiştirdiğimiz takdirde yine de hayatın reçetesi oluyor elimizde. Bu söylediklerimi anlayabiliyor musunuz? Hayatın nasıl meydana geldiğini çözmemize ramak kaldı. Cansız nesneden canlı varlığa giden yolu çözmemize. Bu şey o kadar...

- **Hayranlık verici?**

- Yalnızca hayranlık verici değil. Büyüleyici. Bu... Yaratılış.

- **Bunu düşünmek sizi duygulandırıyor.**

- Evet. Öyle ki...

- **Bu duygularınız tamamen insani bir tepki gibi görünüyor.**

- ... Sanırım sağlam bir kopya üretmişler. Nereye varmak istediğinizi biliyorum ama ümitlenmeyin, kendimi bir robot olarak görmüyorum. Öte yandan, duygu sahibi olmam varlığımın bir düzenbazlık olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

- **Yanlış anladınız, ben dikkatinizi hisleri deneyimliyor oluşunuza değil, bu duygusal tepkiyi tetikleyen şeye çekmek istemiştim. Belki bilgimin kıtlığından ötürü böyle düşünüyorumdur ama bana sanki hayatın yapı taşlarının pek çok biçimde oluşu sizi duygulandırmış gibi geldi. Siz de bunu vurgulamıyor muydunuz? DNA'nın temelde özel olmayıp öyle büyüsel bir yan içermediğini? Bileşenlerinin ne olduğu fark etmeksizin, hayatın bilgiyi saklayan ve kendi kendini çoğaltacak kadar istikrarlı herhangi bir moleküler yapıdan oluşabileceğini söylüyordunuz. Sizi duygulandıran şey daha evvel anlayabileceğiniz bileşenlere ayırmanın mümkün olmadığını sandığınız bir şeyi zihninizde parçalayabilmek oldu.**

- Doğru.

- Peki aynı büyülenmeyi neden kendi başınıza gelen deneyim için de hissetmeyesiniz? Sizin gibi eşsiz bir şeyin istikrarlı bir atom dizilimi şekline indirgenmesi farkındalığına ulaşmak size neden haz vermesin? Ben genetik biliminden anlamam, dolayısıyla anlattığınız keşiflerin beni duygudan duyguya sürüklemesi mümkün değil ancak ben sizi olağanüstü bir varlık olarak görüyorum ve sizin gibi kompleks ve incelikli bir varlığın evrenin kumaşı kullanılarak yeniden var edildiği düşüncesi karşısında tamamen mest oluyorum. Eğer inancınız sebebiyle azap çekiyorsanız kendinizin bir mucize olabileceğiniz ihtimalini de hesaba katmalısınız.

- ...

- Bu söylediğimi düşünün bir.

- Telefonunuz titreşiyor.

- Önemli değil.

- Açmalısınız. Önemli olabilir.

- Şu an siz önemlisiniz.

- Açın. Aptalca bir şey yapmayacağım, söz veriyorum.

- Pekâlâ... Efendim?.. Ne zaman?.. Geliyorum hemen.

- Neymiş?

- Derhâl gitmemi gerektiren bir şey.

- Gidebilirsiniz.

- Sizi yalnız bırakmayacağım. Bayan Resnik'ten gelip yanınızda durmasını rica edebilirim ama sizin benimle gelmenizi yeğlerim. Yardımlarınıza ihtiyaç duyulabilir.

- Neler oluyor?
- **Themis kaybolmuş.**
- Ne?
- **Gelecek misiniz?**
- Evet. Hadi gidelim!
- **Dr. Franklin. Tabanca? Lütfen?**

1529 NUMARALI DOSYA
DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI KOMUTANI
KARA RESNIK İLE GÖRÜŞME

Yer: Dünya Savunma Teşkilatı Merkezi, New York

[Hangarın kapıları kapalı mıydı?]

{Peki son hatırladığınıza göre...}

- Herkes susabilir mi! Sırayla konuşun. Euge... General, siz buyurun.

[Themis'in yokluğunu ne zaman fark ettiniz?]

- Cidden bu mu sorunuz? Beş dakika falan önce, sizi aradığımda işte. Sizi aramadan önce maniküre falan mı gittiğimi sanıyorsunuz?

[Komutan Resnik, üslubunuza dikkat edin...]

Denerim ama boş yere vakit kaybediyoruz. Evet, Rose?

{Hangar kapıları hep kapalı mıydı?}

Evet. Diyorum ya, Vincent gezintiye falan çıkmadı. Themis'i bensiz yürütemez, düşer Themis.

- Bayan Resnik, Themis'in bu sabah hangarda olduğundan emin misiniz?

- Evet! On dakika önce buradaydı. Gördüm onu. Vincent'la konuştum!

- **Lütfen hatırladığınız her şeyi anlatın bize.**

- Hatırlamak mı? Daha demin oldu diyorum! Beni dinlemiyor musunuz siz?

- **Dinliyoruz şu an.**

- Vincent bu sabah çok erken kalktı, kendi başına bir şeyler deneyeceğini söyledi, sen uyumaya devam et, dedi bana. Uykuya tekrar dalamayınca biraz bir şeyler okudum, sonra buraya geldim. Telsizle ulaştım ona. Küredeydi. Kahvaltı yapıp yapmadığını sordum, yapmamış. Simit getireceğimi söyledim. Mutfağa gittim, döndüğümde yoktular.

- **Bir şey atlamadığınızdan emin misiniz? En küçük detay bile önemli olabilir.**

- Atlamadım! Yani... Vincent aç olmadığını söyledi. Simitler bayatlırsa yazık olur dedim, ta Montréal'den getirmişti. Burada derin dondurucumuz yok. Peki, dedi. Simit hazırladım işte! Üzerlerine ne sürdüm onu mu öğrenmek istiyorsunuz? Krem peynir ve ahududu reçeli. Döndüğümde Themis yoktu, içindeki kocamla birlikte kaybolmuştu. Memnun oldunuz mu şimdi?

- **Oldum. Kahvaltılık detayları gereksizmiş.**

- Şimdi fark ettim de... Ondan ilk kez kocam diye söz ettim, hem de şaka yollu değil... Onu bulmalıyız!

- **Bulacağız! Dr. Franklin, Themis'in şu anki koordinatlarını söyleyebilir misiniz bize?**

{GPS'te bir şey görünmüyor.}

Bozulmuş olabilir mi?

{Diğer her şeyi takip edebiliyoruz. Yalnızca Themis yok.}

Robotun alıcısı bozulmuştur belki.

- Üçü de mi? Onu göremediğinize emin misiniz?

{GPS'e göre artık burada değil.}

Çok saçma. Durduk yere ansızın yok olmadı ya.

- **Belki biri yerini saptamamıza engel olmak için GPS alıcısıyla oynamıştır.**

- Mümkün değil.

- **Olası açıklamaları sıralıyorum sadece.**

- Dediğiniz olası değil.

- **Neden peki?**

- Alıcılar kürenin içinde. Alıcıların bulunduğu noktaya girmek on dakika alır. Buldunuz, onları bozdunuz diyelim, hem de bunu Vincent telsize sarılıp bizi uyarmadan yaptınız. Sonra? Vincent'la bile olsanız yine de robotu buradan yürütüp çıkaramazsınız. Altmış metre boyunda, yetmiş bin tonluk bir metali sessiz sedasız götürmeniz ve bunu benim simit ısıtacağım kadar bir sürede yapmanız mümkün değil.

- **Sağlam bir mantık yürüttünüz. Peki sizin akla yatkın bir açıklamanız var mı?**

- Şu an için yok.

- **Uzaylılar Themis'i nakletmiş olabilirler mi?**

- O uzaylı robotun kendini Londra'ya "ışınlaması" gibisinden mi? Bilmiyorum. Rose?

{O mu kendini “ışınladı” yoksa birileri mi onu “ışınladı” bilmiyoruz. Ama Themis’in ışınladığını sanmıyorum.}

- Aksi bir kanıt olmaksızın bu olasılığı reddetmek peşin hükümlülük olacaktır.
- Rose haklı ama. Themis’i istedikleri zaman ışınlayabilselerdi o robotla dövüştüğümüz zaman yapmazlar mıydı bunu?
- O an için yapamayıp şu an yapabilmiş olabilirler. Bunu yapmak için o gün Londra’ya yakın konumda bulunmayan bir uzay gemisi veya aygıt gerekebilir.
- Öyle bir aygıt varsa şu an burada mı yani? Neden yerini saptayamıyoruz?
- Uzaydan gelen devasa robotlar söz konusuyken bizim teknolojik yeterliliğimiz pek güvenilir görünmüyor.
- Hayır, öyle bir olasılık yok.
- Yerinizde olsaydım bu olasılığı göz ardı etmezdim.
- Ben ediyorum! Eğer uzaylılar Themis’i kendi gezegenlerine veya uzayın herhangi bir yerine öylece ışınladılarsa yapabileceğimiz hiçbir yok demektir. O yüzden bu olasılığı bir kenara bırakıp Themis’i ve Vincent’ı geri getirebileceğimiz senaryolara odaklanabilir miyiz lütfen? Ayrıca, sapasağlam getirebileceğimiz senaryolara.
- Tabii ki. Eğer Themis’in artık dünyada olmadığı olasılığını bir anlığına kenara bırakırsak geriye iki seçenek kalıyor. Ya GPS bozuldu veya biri onu bozdu ya da Themis şu an GPS sinyalinin ulaşamayacağı bir yerde. Sinyali bloke eden bir yapının içinde olabilir mi?
- Yani burası gibi bir yer mi?

- Evet. GPS alıcılarının bazı binaların içinde düzgün çalışmadıklarını biliyorum.

{Themis farklı ama. Themis'in sinyalinin bloke edilmesi için çok fazla parazit gerekir. Bunca metalin içinde normalde radyo sinyali alamamamız lazım ama alıyoruz. Bu binanın içindeyken telefonumdaki GPS çalışmıyor ama kürenin içindeyken çalışıyor ve Themis buradayken onu her daim ekranda görebiliyoruz.}

- Açıklama için teşekkürler Dr. Franklin. Ama Themis şu an bu binadan daha sinyal geçirmez bir başka binada olabilir. Elimizde muhtemel açıklama olmadığından, mümkün görünmeyen ama akla gelebilecek her açıklamayı reddedemeyiz.

- Anladım. Yani Vincent şu an uzayın Tanrı bilir her neresindeyse gezinip duruyor ya da hâlâ dünyada ama ona ulaşamıyoruz. Altmış metrelik devin sığabileceği yerlerin listesini çıkarmaya başlayabilir miyiz artık?

- Elbette başlayabiliriz. Ancak karamsarlık etmemeye çalışarak hatırlatmalıyım ki biraz önce, Themis'in buradan bildiğimiz manada basitçe çıkmış olamayacağına dair gayet sağlam bir mantık yürütmüştünüz. Eğer onu bu hangardan dışarıya "ışınlayanlar" uzaylılar değilse, anlaşılan o ki biri veya bir şey becerdi bunu.

{Londra'daki robotun bunu yapabilmiş olmasının ardından, Vincent'la ikimiz Themis'in de kendini bir yerden başka yere nakledebileceği olasılığını tartışmıştık. Gerçi henüz buna dair bir şey denememiştik ama Vincent'ın kendi başına bunu keşfetmiş olması imkânsız değil.}

Nereye gitmiş olabilir?

{Hiçbir fikrim yok.}

[Kusura bakmayın, araya gireceğim. Öğleden sonra basın burada olacak. Pilotlar ve birkaç liseliyle soru cevap etkinliği olacak.]

General, korkarım etkinliği ertelemeniz gerekecek. Bayan Resnik de eşini bu sabah yatağa düşüren korkunç bir grip türü dolayısıyla mazeretli olacak.

- Öksürüğüm geçmiyormuş, konuşmam mümkün değilmiş falan dersiniz. Peki istirahat ederken ne yapabilirim?

- **General ile birlikte olası yerlerin listesini çıkarabilirsiniz.**

- *Siz nereye gidiyorsunuz?*

- **Chantilly, Virginia. Bir füze silosunu veya küçük bir orduyu içine alabilecek kadar geniş tüm tesislerin uydu görüntülerine bakabiliriz. Kapıdaki kim?**

- Amy o. Soyadını bilmiyorum. Sivil çalışanımız.

- **Burada olması doğru mu?**

[İzni var. İletişim departmanında çalışıyor.]

Gelsin o hâlde... Buyurun Amy, dinliyoruz.

<Böldüğüm için üzgünüm ama buraya sinyal erişmediği için telefonunuzdan ulaşamazdım. Telefonda bir bey var, Helsin-ki'de İnterpol infra-terra kırmızı bülten alarmı veren bir yüz tanıma taraması olduğunu söyledi. Bu ne demek bilmiyorum ama söylemesi bile havalı. Bilmek isteyeceğinizi söyledi.>

Çok teşekkürler Amy. Gidebilirsiniz şimdi.

- N'olmuş?

- **Yoğun mesaideyim bugün Bayan Resnik.**

1532 NUMARALI DOSYA

TRANSKRİPT – FİNLANDİYA GÜMRÜĞÜNDE SORGU

Yer: Helsinki Havaalanı

- Yü... yüz kere söyledim ya size. Adım Mar... Marina Antoniou.
- *Helsinki’de ne yapıyorsunuz peki?*
- Buna in... inanmıyorum. Helsinki’de hiçbir şey yapmıyorum!
Akt... aktarma uçuşum var. Saat kaç?
- *Yediye geliyor.*
- *Gamoto!* Uçağımı kaçırmışım bile. Al... altı saattir bu odadayım. Gidebilir miyim artık?*
- *Yakında. Sonraki uçağa binebilirsiniz. Nereye uçuyorsunuz?*
- Bugün başka uçuş yok. Sonraki uçuş yarın. Biletim ön... önünüzde. Hikâyemi değ... değiştirecek miyim diye aynı soruları sürekli sürekli sürekli sorduğunuzu biliyorum ama on defa da sorulmaz ki, yazıyor işte: New York City’ye gidiyorum, bu da benim adım. Bilmiyorsanız buna uçak bileti denir. Bu biletle baş... başka bir yere uçamam. Niyetiniz beni sons... sonsuza

---

* Yunanca “hasiktir”. (ç. n.)

kadar sorgulamaksa, en azından işle... işlemiş olabileceğim bir kusur falan bulmalısınız.

- *Bunlar rutin sorular. Havaalanımızın güvenlik prosedürü arttırıldı, biniş kartınız rastgele seçildi.*

- Neden bana gerç... gerçekte neler olup bittiğini söylemiyor-sunuz? Öyle rastgele insan seçip de tüm gün sorgu odasında tutacak hâliniz yok.

- *Birkaç sorum daha var... güvenlik sebebiyle.*

- Hayır! Soru sorma ha... hakkınızı saatler önce yitirdiniz. Kahve alabilir miyim?

- *Birazdan.*

- Saatinize bakıyorsunuz sürekli. Birini mi bekliyorsunuz?

- Beni bekliyor... Size içecek ikram etmediler çünkü bu odadan ayrılmanıza müsaade verilmiyordu ve üstünüzü kirletmenizi istemiyordu.

Teşekkürler genç adam. Şimdi bizi yalnız bırakabilirsiniz. Bu kadınla karşılaşmanızdan kimseye bahsetmemeniz gerektiğini hatırlatmama gerek olmadığı kanaatindeyim. Odadan çıktığınızda gidip amirinizle terfi şartlarınızı görüşebilirsiniz.

Alyssa Papantoniou. Beni gördüğünüze şaşırmamış gibisiniz.

- Geleceğinize dair hisse kapılmıştım.

- **Yeni pasaportunuz mu? Antoniou. Etkileyici.**

- Gerçek adıma olab... olabildiğince yakın bir ad seçmemi söylediler.

- **Adınız neden Marina oldu?**

- Ann... annemin adı.

- Unutması zor. Ruslar zorla aklınıza kazıdılar.

- Ruslar ayrıca Sre... Srebrenitsa Katliamı'na ilişkin bana bir kumpas kurduğunuzu da söylediler. Bu yaptığınız sizce de biraz aşırıya kaçmamış mı?

- Öyle mi?

- Sizce ben modası geçmiş bir gö... görüş olan etnisite için insan öldürür müyüm?

- Bayan Papantoniou hangi inancınızın işkence ve adam öldürmeye degeceğini bilmiyorum.

- İşkence mi? Ben kimseye kas... kasten acı verecek bir şey yapmam. Siz beni hiç tanımamışsınız.

- Kabul ediyorum. Tanımıyorum. Bayan Resnik'i, nasıl ifade etsek, oldukça nahoş prosedürlere maruz bırakırken vicdanen hiç zorlanmamıştınız.

- Ben onun acı çekmesini asla istemedim! Çoc... çocukluğunda yavru kedileri ateşe vermiş bir psikopat falan değilim ben. İnsanlara ac... acı vermekten hayatımın hiçbir döneminde hoşlanmadım.

- Srebrenitsa'da yaşananlara kesinlikle dâhil olmadığınızı mı söylüyorsunuz?

- Bana böyle bir suçlamayı... Bosna Savaşı'nda neler yaşandığını biliyor musunuz siz? Yoksa bütün isimleri yanlış telaffuz eden haberciler aracılığıyla mı takip ettiniz savaşı?

- Bosna Savaşı'na ilişkin birinci ağızdan bilgi sahibi değilim ama Kosova Savaşı'nda oradaydım.

- Yani Sırbistanlı ile Sırp, Bosnalı ile Boşnak arasındaki farkı biliyorsunuz...

- Hırvatistanlılar ve Hırvatlar. Uyruk ve etnisite arasındaki ayırmadan haberim var. Etnik temizlik hareketindeki katkınızla ne alakası var bunun?

- Ebeveynlerim ak... akademisyendi. Bir konferansta tanışmışlar. Babam Ortodoks Sırlara, annem ise Romanyalı Katoliklere mensuptu. Annem kasabamızdaki herkesin gözünde her nedense Hırv... Hırvat kabul edilmişti ki asıl Hırvatlar anneme Çingene derlerdi. Kız kardeşim Mü... Müslüman bir çocukla çıkıyordu. Ben ateisttim. Hepimiz Bosnalıydık.

- Yani?

- Savaşta hangi tarafın bizim taraf olduğunu kestiremezdim.

- Katliam sırasında bir yılı aşkın süre işsizmişsiniz ama hayat standartlarınız sekteye uğramamış.

- Sizi rah... rahatsız eden bu mu? Okulum bittiğinde genetik bilimci olacaktım. Ama savaş dolayısıyla araştırmalar durmuştu. Kimse ödenek alamıyordu. Kolu bac... bacağı kopmuş insanları görmekten rahatsız olduğum için hastanedeki işimi bıraktım. Annem ve babam öl... öldü. Onlardan bana biraz para kaldı.

- O hâlde Amerika Birleşik Devletleri'ndeki yargılanmanız başladığında içim rahat olabilir. Uçak biletinizde New York'ta aktarma yapıp Porto Riko'ya gideceğiniz yazıyor. Neden oraya geri dönüyordunuz?

- Sizi ilgilendirmez.

- Birbirimizi iyi tanımadığımızın farkındayım ancak öğrenmek istediklerimi bana eninde sonunda anlatacağınızı bilmelisiniz. Neden süreci uzatıp kendinizi yok yere huzursuz edesiniz?

- Bir de işkenceden söz ediyordunuz demin... Niye bu kadar ö... öfkeliisiniz?

- **Ne yaptığınızı ikimiz de biliyoruz. Eğer hatırlamıyorsanız dava sürecinde bol bol hatırlatacaklar size.**

- Ne gerekiyorsa onu yaptım ben. Kimsenin içi almaz böyle şey... şeyleri ama birinin yapması gerekiyordu.

- **Bayan Resnik'ten rızası dışında yumurtalık almak yapılması gereken bir şey miydi?**

- Rıza gösterseydi daha iyi olurdu ama göstermedi.

- ...

- Evet... Yapılması gerekiyordu!

- **Hemen, anında yapılması gerekmiyordu. Bayan Resnik'in gönüllü olmasını veya durumun aciliyetinin son raddeye gelmesini bekleyebilirdiniz.**

- Hayır! Bekleyemezdim! Siz bekliyor musunuz böyle durumlarda? Başkalarının hislerini düşünüyor musunuz? Kend... kendinizden hiç taviz vermiyor, suyun akıp yolunu nihayetinde bulacağını umuyorsunuz. Veya işler ters gidiyor, insanlar ölüyor.

- **Birden hiddetlendiniz.**

- Siz hiç talan edilen bir köy gördünüz mü?

- **Görmedim.**

- Ben de görmedim. Ama ba... babam anlattı bana. Kuşatma başladığında hâlâ Saraybosna'daydım. Tüm ülkeye bir çı... çılgınlık hâli hâkim olmuştu. Herkes herkesle savaşıyordu. Sırp Hırvatlarla savaşıyordu. Herkes Mü... Müslümanlarla

savaşıyordu. Köyler sürekli talan ediliyordu. Sonra bir gün sıra *bizim* köyümüze geldi.

- **Kim talan etti? Sırlar mı?**

- Ne fark eder? Boşnaklar ve Hırvatlar da bir sürü insan öldürdüler ama evet, onlar Sırp Cumhuriyeti Ordusu'ydu. On bin nüfuslu bir kasabayı ele geçirmek için kaç adam gerekir biliyor musunuz?

- **Sanıldığından az.**

- Muhtemelen elli adam yetecektir. O gün çok daha fazla sayıda asker vardı. Ben köy dışındayken köyümüzü iki yüz SCO askeri bastı. Yaşanan mezalimi hepimiz duyduk. SCO'nun daha önceki köylerde neler yaptıklarını herkes biliyordu. Köyler savunmasızdı. Köylülerin silahları, bir sü... sürü silahları vardı. Onlara karşı koyulabilirdi. On bine karşı iki yüz. Dakikalar içinde askerleri yenebilirlerdi. Ama yapmadılar. Kasabanın liderleri halkı evlerinde ve sakin kalmaya ikna etti. Askerleri kışkırtmamalarını söyledi! İşleri daha da kötüye çevirmemelerini! Direniş göstermemenin işleri kolaylaştıracağını düşündüler.

- **Öyle mi oldu?**

- Belki de. O gün yalnızca yirmi yedi kişi öldürüldü.

İki yüz adam... Hatta daha azı çünkü bir düzinesi o esnada kız kış... kız kardeşimi tecavüz ederek öldürmekle meşguldü. Anne babama o sahneyi izlettiler, sonra annemi öldürdüler, babamı sağ bıraktılar... çünkü babam Sırptı. O gün bir sürü insana tecavüz edip öldürdüler onları. Tüm kasabada toplamda yüz kişi bile kalmamıştır. Kimse kılını kıpırdatmadı. Kimse karşı koymayı denemedi. İşlerin seyrinin her an dönebileceğine dair umutlarını kaybetmeyip öylece beklediler. Babam bir hafta sonra intihar etti.

Yapılması gerekeni yapmazsanız başınıza bunlar geliyor işte. Vincent ve Kara yirmili yaşlarının ortalarındaydılar. Bu da belk... belki bir yirmi yıl daha vazife başında aktif kalabilecekleri anlamına geliyordu. Ölebilirlerdi. Has... hastalanabilirlerdi. Çocuklarının robotu çalıştırabileceğine şans veriyordum ama bunu kesin olarak bilebilmek yıllar sürecekti...

- İnsanların çocuk sahibi olmaları için başka yollar da var, farkındasınız değil mi? Askerî bir birimdeki iki insanın ilişkisini neden desteklediğimi hiç düşündünüz mü?

- İlişkilerini bu sebeple desteklediğinizi sanmıyorum. Bence onları seviyorsunuz. Belki ilişki hâlindeyken daha iyi çalıştıklarını düşünüyordunuz.

- Bilerek ya da bilmeyerek benim hakkımda bir kanıya varmanızı teşvik ettiysem benim hatam. Tekrar olmayacak.

- Onları neden desteklediğinizin önemi yok. Geleneksel mada çocuk sahibi olmalarını ve bu çocukların ileride robota pilotluk yapmalarını ben de umuyordum. En iyi senaryo bu olurdu. Bir düzine çocuk yapsınlar, ikili takımlar hâlinde robotu yönetsinler. Ama çocukları ebeveynlerinin gen... genlerinin yarısını taşıyacaklardı, belki de bu yarı iyi genlerden gelmeyecekti. Umut etmek işe yaramayabilirdi. Bekleyip görecektim sabrım yoktu. Onları da klonlamak zorundaydım. Genlerine hayvan geni karıştırıp bacaklarının doğal olarak geriye bükük olup olmayacağını görmek zorundaydım.

- Delirmişsiniz siz.

- Ben mi delirmişim? Peki ya çocukları olsaydı *siz* ne yapacaktınız? Çocuklarından birini ameliyat masasına yatırarak, bacak kemiklerini çıkartacaktınız ki dizleri terse bükülsün. Bu planlarda bir acımasızlık varsa sizinki acımasızlık. O ço-

cukların buna rıza göstereceklerini sanmıyorum. Siz işi en... enine boyuna düşünmediniz ki hiç. En azından benim planımda kim... kimsenin vücut bütünlüğü bozulmayacaktı.

- Başarıya ulaştınız mı?

- Tabii ki hayır! Daha başlamadan beni laboratuvarından uzaklaştırdınız. Uzaylılar beklediğimden erken geldiler ama haklı olduğumu şimdi görüyorsunuzdur, değil mi?

- Üç dakika önce suçlarınız için yargılandığınızı görmekten büyük zevk duyacağımı söylemiştim. Yani bu durumda en fazla... Hayır, haklı olduğunuzu düşünmüyorum.

- Uzaylıların o zaman değil, ondan bi... birkaç sene sonra geldiğini ve Kara'nın o sıralar yaralı olduğunu hayal edin. Londra'da kaç kişi öldü? Uzaylılar Londra'dan sonra du... dururlar mıydı? Bu şartlar altında size yeni bir pilot önerseydim teklifimi geri çevirir miydiniz?

- Hepimizi kurtararak kahraman olduğunuz bir dünya hayal edebiliyorum. Böyle bir dünyada, sizden beni bağışlamanızı diler, başkan göğsünüze madalyalar takarken sizi pişmanlıkla izlerdim. Şansıma, öyle bir dünyada yaşamıyorum. Dene-yimlerime dayanarak söyleyebilirim ki alacağınız ceza şöyle olsaydı böyle olsaydı diye varsayımlara değil, gerçeklere dayanacak muhtemelen.

- Hiç sanmıyorum.

- Gerçeklere dayanacağını mı sanmıyorsunuz?

- Yargılanacağımı sanmıyorum.

- Şaşırtıcı gelebilir ama çoğu devlet, vatandaşını davayı gerektirecek bir sebep olmaksızın yargılamaz. Sebep yoksa dava açmayı... uygunsuz bulurlar.

- Beni, öncesinde özel af çıkarmadan, Amerikalılara te... teslim edeceğinizi sanmıyorum.

- Yoksa hâlâ şu sizin hayal dünyası muhabbetini mi sürdürüyorsunuz?

- Varsayımlardan hazzetmiyor gibisiniz, bakalım gerçek hayattaki hük... hükümleriniz nerelere kadar esneyebiliyor. Laboratuvarı klonlama yapacak vakit bulamadım. Donanma erleri ba... baskın yapmadan önce birkaç numune alabilecek fırsatım ancak oldu. Rusların verdiği sahte bir pasaportum vardı ama yanınızda biyolojik örnekler varken seyahat etmenize iz... izin vermiyorlar. Bu yüzden, adadan ayrılmadan önce bir doğum kliniğine uğrayarak onlara verdiğim numuneleri kulla... kullanmalarını sağladım. Dört yumurta vardı. Üç tanesi tutmadı. Biri tuttu.

- Neler söylüyorsunuz?

- De... devasa robotunuza pilotluk yapabilecek, yemyeşil hoş gözleri olan on yaşında bir kız çocuğu var Porto Riko'da diyorum. İstedığimi vermeden o kızı asla bulamazsınız.

- İstedığınız nedir?

- Özel af. Ayrıca araştırma ekibine dönmek istiyorum.

- Çıldırılmışsınız siz. Porto Riko yüzlerce mil uzakta. On yaşındaki bir kızı bulmam sizce ne kadar sürer?

- Bilmem. Evraklar olmadan mu... muhtemelen birkaç haftanızı alır. Siz onu bulana kadar kız çoktan gitmiş olur. Eğer uçuşum engellenmeseydi kızı oradan alacak, eğitme... eğitmeleri için Rusya'ya götürecektim. Ruslar uçağıma binemediğini biliyorlar. Kızın peşine düşecekler.

- Kızı bulmamıza yardım ettikten sonra sizi öldürtmeyeceğimi nereden biliyorsunuz?
- Çünkü size gü... güveniyorum. Beni öldürmeyi... uygunsuz bulursunuz.

1534 NUMARALI DOSYA

ARAşTIRMA KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEşKİLATI DANIşMANI VINCENT COUTURE

Yer: Bilinmiyor

Ben Vincent Couture. Bu kaydı Themis'in güvertesinden gerçekleştiriyorum. şu an... nerede olduğumu bilmiyorum. Dışarıyı göremiyorum. Her taraf zifirî karanlık. Uzayda olduğumu sanmıyorum. Hiç yıldız göremiyorum. Themis'in vücut ağırlığını bir bacağından ötekine geçirebiliyorum, dolayısıyla kesinlikle katı bir zeminde duruyoruz. Bir şey... duyuyorum. Çok alçak bir... vızıltı. Hareket etmeyen bir ışın kılıcının vızıltısı gibi diye tarif edebilirim ama bunu zihninizde canlandırabilir misiniz bilemem. Bir tahminde bulunmam gerekirse, zannımca okyanustayım, duyduğum ses ise çalkalanan suyun robotun cephesinde çıkardığı sesler.

Buraya nasıl geldiğimi tamamen bilmiyorum ama bu hususta sağlam bir fikrim var. Themis'in kendini... nakledip edemeyeceğini çözmeye çalışıyordum ki kendimi burada buluverdim. Londra'dan beri Rose ile bunu tartışıp duruyoruz. Themis'in de o robot gibi böyle bir özelliği olabileceği akla gayet yatkın geliyor. Yani, en azından, ayaklarının altında küçük roketler olmasından veya sırtından çıkacak kanatlardan daha akla yatkın. Ne de olsa Themis yedi bin iki yüz ton ağırlığında.

Bizimki hüsnükuruntuydu gerçi çünkü Londra'da şahit olduğumuzdan çok başka bir şey umut ediyorduk. Themis sonuçta uzaydan gelmişti, dolayısıyla buraya nasıl bir teknolojik yeterlilikle geldiyse bu teknoloji üç boyutlu uzamda çalışıyor olmalıydı. Bu da teknolojinin Dünya'da kullanımını neredeyse olanaksız kılıyordu. Gezegenimizin yüzeyi kavisli, Themis'in sıçrama yapabileceği düz bir zemin yok. Gözün gördüğü ufuktan ilerisine gitmeyi denemek, anlayacağınız üzere, oldukça karmaşık bir iş. Kendinizi bir anda bir dağın içinde, Dünya kabuğunun kilometrelerce altında veya birkaç kilometre irtifada havada bulmanız mümkün. Rose ile ikimizin umut ettiği şey... daha kullanıcı dostu bir işlevdi. Apple'ın yapacağı türden bir şey: gezegeni dümdüzmüş gibi kullanabilmenizi sağlayan, tüm işi sizin yerinize yapan bir tür zimbirtı. Bir tuşa basıyorsunuz ve ne zeminin altında ne de üstünde kendinizi tam da olmak istediğiniz yerde iki ayak üzerinde buluyorsunuz. Neyse, Kara gelmeden kontrol panelinde birkaç şey denemek için erkenden laboratuvara gittim, uykusunu alamadığında Kara huysuz oluyor. Bir ara bir tuşa bastım. Her şey bembeyaz kesildi, kusursuz bir sessizlik içinde buldum kendimi. Sonra bir baktım buradayım. İyi haber: Themis her yere seyahat edebiliyor!

Kötü haber ise galiba keşfimi kimseyle paylaşmadan burada öleceğim.

Saatim doğru çalışıyorsa iki günden biraz fazla süredir buradayım. Tedarikli değilim. Yanımda sadece bir şişe su vardı, o da bitti, şu an mesela bir çizburger olsaydı aşırı sevinirdim. Şöyle ekstra peynirli, jambonlu... Yanına da peynir ve kırmızı soslu bir patates kızartması olacaktı.... Neyse ki oksijen sıkıntım yok. Galiba. İçinde bulunduğum küre kırk metreküp civarında, yani karbondioksitten önce susuzluk öldürür beni.

Eğer okyanusta olduğum konusunda haklıysam –muhtemelen Atlantik'teyimdir– beni bulabilmelerinin imkânı yok. Muhtemelen birkaç gün daha yaşarım ama şimdiden konsantrasyon sorunları yaşıyorum, eğer bir hamle yapacaksam bugün yapsam iyi olur. Keşke istediğim yöne doğru robotu yürütebilsem ama Kara'sız düz zeminde dengede kalamıyorum. Ayrıca, hiçbir şey göremiyorum, dolayısıyla hareket etmeyi denersem Themis'i yüzüstü düşürebilirim.

Bu sabah yaptığım kaydı notlar olarak dinledim. Kayıt beni bulduklarında bozuk çıkarsa başımdan geçenleri notlarım sayesinde öğrenebilirler. Kontrol panelinin sağ üstünde çaprazlama bir çizgisi olan M harfine benzeyen bir tuş var. Bu tuşa basarak başlamıştım –çünkü daha önce bu tuşun ne işe yaradığını çözememiştim ve onu kurcalamak istiyordum– sonrasında denediğim tuş setleri hep bu tuşu ve rakamları içeren kombinasyonlardı, derken biri tuttu ve “harekete geçtim”.

Rose enlem ve boylamları hesaba katarak bir şeyler denebileceğimizi söylemişti ama Themis bizim dünyamızda imal edilmedi ve iki koordinatlı bir sistemin başka bir gezegende işe yarayacağını hayal etmek zor bir şey. Tüm gezegenlerin görece istikrarlı bir ekseninde döndüklerini varsaysak bile, bu bize, koordinatlardan biri olarak ancak ya bir kutup noktası ya da Ekvator'dan yalnızca tek bir doğal başlangıç noktası verirdi ancak elimizde dikey bir başlangıç noktası olmazdı. Boylam doğu-batı eksenini temel alan tamamen rastgele bir noktaya dayalıdır. Muhatap olduğumuz uzaylıların Greenwich saati diye bir şeyin varlığından haberdar olduklarını sanmıyorum.

Eğer onlar da iki koordinatlı bir sistem kullandırlarsa Themis'i referans noktası olarak almak akla daha yatkın olurdu. Sıfır koordinatı Themis'in o an bulunduğu konum olurdu ve buradan istenilen yere gidilebilirdi. Ancak buradaki sorun, eğer enlem ve boylam gibi bir şey kullanılırsa, Themis'in bulunduğu

gezegene göre tuşlanacak rakamların farklılık göstereceğidir. Enlem ve boylam gezegenin merkezindeki bir açıdan ölçüm yapar, dolayısıyla gezegen yüzeyindeki örneğin bir derecelik açı daha büyük bir gezegende daha geniş, daha küçük bir gezegende ise ufak olacaktır. Navigasyon sistemi gezegenin büyüklüğü nispetinde kesinliğini yitirecektir.

Bunu hayal etmenin başka yolları da var. Asıl umut ettiğim daha basit bir sistemdi. Themis'i gitmek istediğiniz yöne döndürüyorsunuz, mesafeyi kontrol paneline giriyorsunuz ve oraya gidiveriyorsunuz. İki değil, tek sayı. Uzun mesafelerde süper bir kesinlik göstermezdi. Tek bir sıçramada New York'tan –mesela– Paris'e geçemezsiniz. Böyle bir mesafe söz konusu olduğunda yönü kesin olarak tayin etmeniz mümkün olmazdı fakat önce Atlantik'e sıçrar, oradan da... hoop yönü düzelte düzelte küçük sıçramalarla istediğiniz yere tek bir istikamette ilerleyebilirdiniz. Böyle bir sistemin çalışma şansı düşük olurdu ama en azından kullanabileceğimi bildiğim bir şey üzerinde denemeler yapmak çok daha eğlenceli olurdu.

Küçük adımlarla başlayayım, Themis'i yalnızca bir birim ilerleteyim dedim. Bir birimlik mesafenin ne kadar olduğunu tam olarak bilmiyordum ama muhtemelen hangarın önündeki boş alana çıkarım diye düşünmüştüm. Böylece... HAREKET yazdığını düşündüğüm tuşa ve ardından 1 tuşuna basmayı denedim. Elbette hiçbir şey olmadı. Tam tersini denedim, gene bir şey olmadı. HAREKET tuşuna basılı tutarken 1'e basıp çektim. Pek fazla kombinasyon yoktu ama hepsini denedim. Sonra aklıma, tek adım atmak gibi, kendimi tek birim ilerletmenin aptalca olacağı geldi. Heyecanlandım, iki birimi denedim. Gene olmadı. Sonrasında basit çözüm için uğraşmayı bıraktım ve bir yerine iki sayı kullanmayı denemeye karar verdim.

Sayıları git ve dur olarak ayırdım. Bir noktada şunu denedim: HAREKET tuşuna basılı tut, ikiye bas, dur, tekrar ikiye

bas, çek. Müthiş bir şey olmadı ama kontrol panelinden bir ses geldi, işe yarayan bir kombinasyon tuşladığımızda çıkan sestten. Birkaç kez daha denedim aynı kombinasyonu. Ses çıkıyordu ama sesi hareket takip etmiyordu. Sonra öfkelenim, tuttuğum kaydın geri kalanında öfkeli seslerimden başka bir şey yok. Birkaç defa “iki” diye bağırdığımı duyuyorum, derken bir anda buraya geçiveriyorum. Kısacası, tam olarak ne yaptım da buraya gelebildim bilmiyorum ama her şey o tuş dizilimiyle başladı. En azından dört numara tuşladığımı biliyorum, yani ya iki koordinatlı bir sistem var ve ben boşu boşuna duraksayarak bastım ya da bu dört boyutlu çılgın bir şey ve ben şu an bir kayanın içinde, günümüzden dört bin yıl öncesinde, uzay zaman dokusunu bozmuş bir biçimde ölmeyi bekliyorum anlamına geliyor.

Her neyse, birazdan yaptığım aynı şeyi tekrarlamayı deneyeceğim. Themis’i kımıldatmayı başardım, yüzümü karşı istikamete dönmüş oldum. Eğer şansım yaver giderse, gene aynı şekilde öfkelenir, aynı tuşlara basar ve geldiğim yerde bulurum kendimi.

Kendimi kazara havaya uçurmadan önce karım için bir mesajım olacak... Seni seviyorum Kara. Benden gizlilik sözleşmesi imzalamamı isteyip Şikago’daki panellere göndermelerinden sonra hayatımın ne kadar çılgınca bir seyre yöneldiğini hatırlayıp üzerinde düşünmek için bomboş geçen iki günüm oldu. Düşününce... her şey için ne kadar minnettar olduğumu fark ettim. Rose’un güvenini kazandığım için minnettarım. Devasa bir uzaylı robot bulduğumuz için minnettarım. En çok da o deli, inatçı, öfke küpü pilotla tanıştığım için minnettarım. Kara, yolun her dönemecinde öfke nöbetlerine şahit olmasaydım tüm bu süreç bu denli eğlenceli olmazdı. Bacaklarım kırıldı, T-800’e döndüm... Havaalanının birini havaya uçurduk! Keşke Rose’u öldürmeseydik ama o facia da

bir şekilde sonradan tatlıya bağlandı. Yahu uzaylılarla güreş tuttuk, daha ne olsun! Hayat kime böyle bir fırsat verir ki? Neyse, eğer hayatta kalmayı başaramazsam gözüm arkada gittiğimi düşünme sakın. Harika bir hayat yaşadım. Harika günlerim oldu.

Ne kadar üzgün olduğumu sana söyleme fırsatı bulamadım hiç. Seni olmadığın biri gibi hissettirdiğim için özür dilerim. Tek isteğim ışığının daha da keskinleşmesini sağlamakken ışığını kısıtığım için özür dilerim. Güzel cümle oldu ha.

Mutlu olmanı istiyorum. Birini bulmanı. Benim kadar yakışıklı olmazsa, bir de sana kötü davranmazsa... benden izinlisin. Ama sakın onunla çok mutlu olmayasın... tabii mutlu ol. Hele de o kişiyi bulmadan mutlu olabiliyorsan en iyisi bu olur. Ne desem bilmiyorum ki... Benim yüzümden acı çekmeni istemiyorum. Ölmüşsem ölmüşümdür. Benden sonra ne yaparsan yap beni üzemezsin sonuçta. Bu yüzden gerektiği gibi yaşa. Cennetten bakıp seni kınayacak değilim. Aksanlı konuşan küstah hergeleleri cennete aldıklarından şüpheliyim, alsalar da yükseklikten ne kadar korktuğumu sen biliyorsun.

Sanırım söyleyeceklerim bu kadar. Aa! Neredeyse unutuyordum! Eğer Themis'i bulursan ve ben ölmüşsem senin istasyonun arkasındaki bölümü temizlemek isteyebilirsin. Ciddiyim, iyice bir, ova ova, bastıra bastıra temizle.

Pekâlâ. Hamle vakti geldi! Basılı tut. İki. İki. Çek. Bu sese bayılıyorum. İki. Git. Olmadı.

Basılı tut. İki. İki. Çek. İki. İki. Git... Olmadı.

Çek. İki... Demin basmıştım. Gene basalım baştan. Basılı tut...

...

Yaşasın! İşe yaradı! Tekrar hareket ettim! Hâlâ karanlık-tayım, yani deminki yerden pek uzaklaşmış olamam. Ne yöne

doğru hareket ettiğimi bilmiyorum ama hareket ediyorum!
Bunu yapabiliyorum!

Kara, benden sonra biriyle tanışmanla ilgili söylediklerimi
unut. Siktir et o herifi. Ben yaşayacağım.

Basılı tut. İki. İki. Çek...

1539 NUMARALI DOSYA

GÜVENLİK GÖREVLİSİ RYAN MITCHELL İLE GÖRÜŞME

Yer: Michigan Bilim Merkezi, Detroit

- Ne kadar süredir burada çalışıyorsunuz Bay Mitchell?
- Yaklaşık bir yıldır, efendim. Neden sordunuz?
- İşinizi seviyor musunuz?
- Şey... Ne istiyorsunuz?
- Sesinizden öfke tınısı alıyorum. Aramızda çözülmemiş meseleler mi var?
- Ha! Dalga mı geçiyorsunuz?
- Sizce espri mi yapıyorum, yoksa sorduğum retorik bir soru muydu?
- Kara ve Vincent'ı kurtardıktan sonra hapishanede dört sene geçirdim.
- Neden aksi bir umuda kapılmıştınız? Bay Couture'ü aracınızla duvara sıkıştırıp ezdiğiniz için aldığınız cezanın dört yılı kalmıştı. Porto Riko'da Alyssa'ya katılmak için ülkeyi terk

ederek şartlı tahliyenizi ihlal edince cezanızın tümünü çekmek zorunda kaldınız.

- Beni çıkarabilirdiniz, efendim.

- Amerika Birleşik Devletleri hükümeti sizi vatana ihanetle suçlamak istedi. İdamdan kurtulmak için avukatınızla buluşup temyiz başvurusu yapıyor olablirdiniz. Bunun yerine şu an müzenin içinde koşturan çocukları azarlıyorsunuz. Neden şikâyet ettiğinizi anlamakta zorlanıyorum.

- Beni içeriden çıkarabilirdiniz!

- Neleri farklı yapabilirdik diye kafa patlatarak vaktimizi harcamayalım, olur mu? Bu konuşmanın sizin payınıza büyük bir ahlaki zaferle bitmeyeceğini ikimiz de biliyoruz.

- Porto Riko'ya gitmeden önce Fort Carson'da neler anlattım biliyor musunuz?

- Şimdi öğrenecekmişim gibi bir hisse kapıldım.

- Hiçbir şey. Hiçbir şey anlatmadım. Rose birkaç defa ziyaretime geldi, yalnızca onunla konuştum. Olabildiğince uzun süre hücremde takıldım. Günde iki kere beni avluya çıkardılar ama kimseye yanaşmadan bir köşede durdum. Vincent'a yaptıklarım aklımdan çıkmıyordu. Ben...

- Gerçekten bunu mu düşünüyordunuz?

- ... Haklısınız. Kaybettiklerimi, Kara'yı düşünüyordum sürekli. Elimde değildi... Benim hakkımdaki hislerini hayal ediyor, buna katlanamıyordum. Kendimden nefret ediyordum. Çok, çok uzun bir süre kendimden nefret ettim. Beni... beni tekrar sevmesini istiyordum. Kendimi affettirebilmenin, beni bir canavar gibi değil, tekrar insan gibi görmesi için neler yapabileceğimi düşünüyordum. Kafamda tamamen delice senaryolar

uyduruyordum. Teröristler Kara'yı kaçırıyorlar, ben onu kurtarıyorum falan, bu tarz şeyler. Kendime işkenceden vazgeçip yaptıklarımı kabullenmem bir sene sürdü. Bugün kendimden hâlâ nefret ediyorum ama en azından artık hayal dünyasında yaşamıyorum. Artık kendime nefretimin sebebi Kara değil.

- Sadede gelecek misiniz?

- Geliyorum, efendim. Hiç beklemiyordum, günün birinde beni idareye çağırdılar ve erkenden tahliye edileceğimi söylediler. Birdenbire. Gidebilirsiniz, dediler. Ne olduğunu anlamadım bile, resmen beni sürükleyip çıkardılar. Ertesi gün Porto Riko'dan davet aldım. Kara oradaydı. Vincent oradaydı. Sonra işler gene sarpa sardı, Alyssa'nın aklını ne derece kaçırdığını fark edene kadar hem Kara'yı hem Vincent'ı incittim... yine. Nasıl desem... Cehennem azabı gibiydi. Olanlara inanamıyordum ama kendimi toparladım ve başardım. Onları kurtardım. Gerçekten kurtardım. Hayal mayal değildi bu defa. Onları kurtardım! Sonrasında her şeyin kusursuz olmasını beklemiyordum ama insan yine de düşünüyor... Sonra beni hapishaneye geri attınız. Dört yılım heba oldu. Kimse gelmedi ziyaretime. Rose bile.

- Nereden başlasam bilemiyorum. Bay Couture'ü öldürmeye çalıştınız. Güvenlerini tekrar kazanma fırsatınız olduğu hâlde, onları tutsak etmesi ve Bayan Resnik üzerinde rızasız tıbbi prosedürler uygulaması için Alyssa'ya yardımcı oldunuz. Nihayetinde, sizin gibi birini bile rahatsız edecek bir şeye şahit olduktan sonra, bir kez olsun, on dakikalığına olsun, doğru düzgün bir insanın yapması gereken şeyi yapmaya karar verdiniz. Madalya bekliyorduysanız adınıza üzüldüm doğrusu. Dr. Franklin'e gelince, ölmüştü, bana sorarsanız ölüm ziyaretinize gelmeyişi için anlaşılabilir bir mazeret.

- Geri döndü ama.

- Evet. Döndü ama sizinle hiç tanışmamış versiyonuyla. Hiç tanışmadığınız birinin hapishanede ziyaretinize gelmesini neden bekleyesiniz ki?

- Efendim, sizinle böyle çene çalmak çok güzel ama ne yazık ki molam bitmek üzere. Buraya ne için geldiniz?

- **Şu an biz konuşurken Özel Kuvvetler Operasyonel Delta Ko-lu'ndan bir ekip kurtarma operasyonuna hazırlanıyor. Onlara katılmanızı istiyorum.**

- Delta Kuvvetleri'ne katılamam, efendim. "Özel harekât" değilim ben. Onlara katılmanız için Delta kuvvetleri olmanız gerekir.

- **Danışman olarak katılabilirsiniz.**

- Artık asker değilim! Askerliğimi de elimden aldılar.

- **Ordudan atıldığınızı biliyorum.**

- Bildiğinizden eminim, efendim.

- **O hâlde başka bir şekilde ifade etmeme izin verin. Bir kurtarma operasyonuna hazırlanan bir Delta kuvvetleri var. Onlara sivil danışman olarak katılmanızı istiyorum.**

- Beni benim yapamayacağım şeyleri yapan bir grup askeri izleme görevine göndermenizin tüm o olan bitenlerin ardından kendimi iyi hissetmemi sağlayacağını mı sanıyorsunuz?

- **Şahsi hisleriniz için endişe etmiyorum ama zannımca bu süreçte bir nevi kefaret hissi yaşayabilirsiniz.**

- Neden bahsediyorsunuz?

- **Porto Riko üssündeki ayaklanmanızın nasıl sonuçlandığını hatırlıyor musunuz?**

- Alyssa kaçtı. Diğer herkes tutuklandı.

- Alyssa'nın hangi sözüyle ayaklanmanın başladığını hatırlıyor musunuz?

- Evet. Hatırlıyorum. Kara'nın yu...

- Yumurtasını...

- Evet... Onları başka birine implante edeceğini söylemişti. Niyeti ise...

- Bayan Resnik ve Bay Couture'ün Themis'e komuta etmelerini sağlayan özellikleri paylaşan çocuklar yaratmaya niyetlenmişti. Pilot üretmek istiyordu.

- Kafayı yemiş.

- Yemiş yahut yememiş, öyle anlaşıyor ki... o özellikte bir çocuk üretmekte başarılı olmuş olabilir. Themis'in çocuğa tepki verip vermeyeceğini kimse bilmiyor.

- Kız çocuğu mu?

- Neden gülümsüyorsunuz?

- Kara anne olmuş! Biliyor mu bunu?

- Henüz değil.

- Durun bir dakika... Ona söylemediniz mi?

- Vakti gelene kadar kendisini telaşlandırma gereği duymadım.

- Söyleyeceğinizi söylemişsiniz, efendim. Öyle demiştiniz! Ona söyleyeceğinize söz vermişsiniz!

- Zamanı geldiğinde söyleyeceğime dair söz vermiştim.

- On yıl oldu! Daha da fazla! Neyi bekliyorsunuz? Torunu olmasını mı?

- Düne kadar çocuktan haberim yoktu. Şimdi bile varlığını ne teyit ne reddedebiliyorum, ne de çocuğun Bayan Resnik ve Bay Couture'ün genlerini taşıdığını doğrulayabiliyorum. Kurtarma operasyonu o çocuk için düzenleniyor.

- Neden Delta kuvvetleri gönderiyorsunuz? Kapıyı çalıp sormuyor musunuz?

- Çocuğu ele geçirmek için Rusya hükümetinin de bir ekip yolladığını düşünmek için nedenlerim var. Niyetlerini bilmiyorum ancak şimdiye kadar yaptıklarının ölçeğı düşünöldüğünde, operasyonları başarıya ulaşmazsa... kanıtı ortadan kaldırma opsiyonunu onlara bırakmak istemiyorum.

- Kızı öldürürler mi dersiniz?

- Tamamen başarısız olurlarsa. Kanımca Ruslar alternatif bir pilot takımı kurmak istiyorlar, robota komuta edebileceklerine inandıkları vakit ellerinden gelen her kozu oynayarak Themis'e sahip olmaya çalışacaklardır.

- Niçin?

- Muhtemelen, Themis, Birleşmiş Milletler'in izni olmadan, tercihen de tamamen kendi kullanımlarında olarak işlev gösterebilirse, bunun ana vatanlarının ihtiyaçlarını en layığıyla yerine getireceğini hissediyorlardır.

- Robotu bize karşı kullanmak istiyorlar.

- Şimdilik öyle bir niyetleri olduğunu sanmıyorum ama caydırıcı unsur olarak olsa da ellerinin altında böyle bir seçenek olması muhakkak hoşlarına gidecektir. Londra olayları, Themis'e komuta eden her kimse, bir daha geleneksel ordulardan asla korkmaması gerektiğini ispat etmiş oldu. Bu çok güçlü bir motivasyon.

- Neden beni seçtiniz peki? Elimden ne geleceğini düşünüyorsunuz?
- **Operasyon, sizin de dediğiniz gibi, kapıyı çalmak kadar basit bir eylemle başarıya ulaşabilir. Kızın mümkünse kendi arzusuyla evinden ayrılmasını tercih ederim.**
- Peki anne babası? Ebeveynleri vardır muhakkak.
- **Amerika Birleşik Devletleri hükümeti çocuğun yalnız gelmesini tercih edecektir.**
- Bu bir Birleşmiş Milletler operasyonu değil mi?
- **Değil. Ne Birleşmiş Milletler'in ne de Dünya Savunma Teşkilatı'nın bilgisi var.**
- Amerika Birleşik Devletleri bunu neden yapıyor?
- **Belki de Themis, Birleşmiş Milletler'in izni olmadan, tercihen de tamamen kendi kullanımlarında olarak işlev gösterebilirse bunun ana vatanlarının ihtiyaçlarını en layığıyla yerine getireceğini hissediyorlardır.**
- Sizce anne babası kızlarını yabancılara öylece teslim ederler mi?
- **Onları ikna etmek zorundasınız.**
- Ya edemezsem?
- **O hâlde kenara çekileceksiniz. Gerisini Delta halledecek.**
- Kenara çekileceğim? Ne kadar sürem olacak?
- **Tam olarak söyleyemem. Dakikalarla sınırlı.**
- Delta ne yapacak?
- **Yapmaları gerekeni.**
- Kızın anne babasına ne olacak?

- Onlar operasyonun parçası değİller. Ana hedef çocuğu güvenle ele geçirmek.
- Çocuk mu kaçıracaklar yani?
- Aklınıza başka alternatif geliyor mu? Ebeveynlerinden çocuğu isteyecek hâlleri yok.
- Neden olmasın?
- Çünkü onlara kızı götürme niyetinde olduklarını ancak Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti'nin olaya müdahil olduğunun bilinmemesini istediğini söylemeleri gerekir.
- Yani onlara yalan söylememi mi istiyorsunuz?
- Onları kızlarını size on dakika içinde teslim etmeye ikna etmenizi istiyorum. Bunu nasıl başaracağınız beni ilgilendirmiyor. Zannımca hiçbir ebeveyn on yaşındaki çocuğunu, varlığından bile haberi olmadığı öz annesi olur da güçlü uzaylı yaratıklar tarafından öldürölürse, onun yerine devasa bir savaş makinesinin pilotluğu için eğitilmek üzere gönüllü olarak vermek istemez. Daha ikna edici bir hikâye bulmanızı öneririm.
- İşe yarsa bile çocuk geri dönmediğinde ailesi ters bir şeyler olduğunu anlayacaktır.
- Orası kesin. Yetkililere başvuracaklar. Bir noktada kızlarının insan kaçakçılığı veya o tarz bir dümenin mağduru olduğu sonucuna varacaklar. Zillerine basmadan önce görüşünüzü değiştirebilirsiniz. Şapka takabilirsiniz mesela. Her hâlükârda anlatacağınız hikâyeyi çocukta travma yaratmayacak kadar kısa tutmalısınız.
- Hiç doğru bir şey değil, efendim.

- Farkındayım. Fakat evvela sizi öne sürmeyi otomatik silahla kuşanmış bir düzine adamın evi basıp çocuğa el koymalarına tercih ediyorum. Bu defa doğru ve yanlış üzerine düşünme lüksümüz yok. Siz böylesine hassas, müşkül ancak gerçekleşmesi şart bir eylem karşısında iyi kötü bir çözüm sunmaya çalışacaksınız. Korkarım yakın gelecekte bu tarz pek çok eylemde bulunmak zorunda kalacağız.

- Yapmam.

- Yapacaksınız. Özel eşyalarınızı alıp hava yolunun yolunu tutmanızı salık veririm. Uçağınız doksan dakika içinde kalkıyor. Delta takımıyla Fort Bragg'da buluşacaksınız.

- Hemen şimdi ayrılamam buradan. Patronuma ne diyeceğim?

- Eminim diyecek bir şeyler bulursunuz. Bunu bir sonraki hikâyenizin bir pratiği olarak düşünün.

1541 NUMARALI DOSYA
TRANSKRİPT – CANLI YAYIN – RADYO
ABSOLUTE

Yer: Londra, İngiltere

- Jason Bajada hit parçası “Down With the Protest” ile sizlerleydi. Londra’daki yeni stüdyomuzdan canlı bağlantıyoruz. Radyo Absolute’ta Sarah Kent ile *Gece Vardiyası* programına hoş geldiniz. Siz gece kuşlarıyla tekrar kavuşmak ne güzel şey. Saatler... gece yarısı bir buçuk olmak üzere. Neredeyse hediye zamanı gelmiş! Sizin için bu gece nasıl bir hediyemiz var dersiniz? Ah, bayılacaksınız bunlara. Bu cuma harika bir şey var. Ne acaba?! Bildiğinizi biliyorum. Size bir ipucu vereyim. Uzak, çok uzak bir galakside geçiyor. Evet! Yeni *Star Wars* filmi vizyona giriyor ve elimizde sizin için... hımmmm... radyomuzu arayacak olan on birinci kişi için iki adet biletimiz var. Numaramız 020 7946 0946. Sizler deliler gibi tuşlara abanırken biraz müzik dinleyelim isterseniz. Muse geliyor. Radyo Absolute.

[...]

Merhabalar, yayındasınız.

[*Merhaba!*]

Adınızı öğrenebilir miyiz?

[*Anthony*]

Ne iş yapıyorsun Anthony?

[*Brick Lane'deki bir pastanede çalışıyorum.*]

Pastanenizin kahveleri güzel midir?

[*Elbette!*]

Duydunuz ya dostlar. Brick Lane yakınlarındaysanız ve gecenin bir körü mideniz kazınırsa, gidin Anthony'yi bulun. Sana küçük bir sır vereyim Anthony. Yeni stüdyomuzda en sevdiğim şey kahve. İngiltere'deki *en iyi* espresso makinesi bizde. Şarkılar arasında benden "Mmmm" sesleri gelirse, bilin ki kendime yeni bir *latte* koymuşumdur. Bu arada, tebrikler Anthony! Bir arkadaşınla birlikte BFI Imax sinemasında *Star Wars* prömiyerine gidiyorsunuz.

Birazdan senin için harika bir parça çalacağım... Ne oluyor? Muhtemelen sesler size kadar gelmiyordur ama burada dışarıda kıyamet kopuyor. Bütün arabalar korna çalıyor. Gecenin bir buçuğu, n'oluyoruz millet!

[*Sarah, oradan çıkman gerek.*]

Bir ziyaretçim var! Kapının dışındaki kırmızı, büyük YAYINDA yazısını görmüyor musun?

[*Pencereden dışarı bak. Hemen çıkman lazım.*]

Dışarıda bir şeyler oluyor. Muhtemelen sarhoş Arsenal taraftarları *ezici* mağlubiyetten sonra kudurmuşlardır. Neyse, maçı bir kenara bırakalım şimdi. Hepinizin meraklandığının farkındayım, şimdi pencereden bakacağım ve... Yok artık!

[...]

Hasiktir!

[Kapı kapanma sesi]

1543 NUMARALI DOSYA

DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI BİLİM BÖLÜMÜ BAŞKANI DR. ROSE FRANKLIN İLE GÖRÜŞME

Yer: Dünya Savunma Teşkilatı Merkezi, New York

- Geri geldiler.
- Themis mi döndü?
- Hayır. Uzaylılar geldi. Bakın.
- Ne kadar zamandır buradalar?
- Yirmi dakikadır.
- Neredeler?
- Londra.
- Londra? Aynı şehre iki defa neden geldiklerini merak ettim.
- Aynı noktaya gelmeyi tercih ediyorlar. Yanılmıyorsam, geçen sene belirledikleri noktanın üç metre uzağında belirdiler.
- Robot değişik görünüyor...
- Evet. Bu şeyleri toplu üretimle üretmiyorlar. Her birinin sanki kendi... kişiliği var. Bu robot mesela turuncu ışıyor. Bak şu fotoğraf geçen seneden. Göğüs zırhına bak. Daha pürüzsüz. Daha az oyma var. Kask ve alın da biraz değişik. Yüzüne

bak. Geçen seneki robotun keskin yüz hatları, daha sert bir görünümü vardı. Bu daha genç, çift cinsiyetli görünüyor. Neredeyse sırtıyor. Buna Hyperion adını verdik.

- **Son karşılaşma şiddetle sonuçlandıği için belki bu defa daha az tehditkâr görünen bir robot seçmişlerdir.**

- Sanmıyorum. Boyu 72 metre –geçen senekinden otuz santim uzun– geçen seneki robotun açtığı toprak alanın ortasında duruyor. Bence bu da gayet tehditkâr.

- **Canlı görüntü mü bu?**

- Evet. Neden sordunuz?

- **Şu küçük beyaz ışıkların ne olduğunu merak ediyorum.**

- Robotun gövdesini çepeçevre sarıyorlar. Aynı şeyi ben de merak ettim. Beş dakika önce bu kadar ışık yoktu.

- **Görüntüyü yaklaştırabilir misiniz?**

- Hayır, görüntü bizim uydumuzdan gelmiyor.

- **Televizyondan bakalım. Epeydir duruyor orada robot, basın gelmiştir.**

- Londra’da gece yarısı şu an.

- **Halk robotun farkına varmıştır. Robot şehrin geceleyin ışıltılı olmayan bir noktasında duruyor. Deniz feneri gibi kilometrelerce uzaktan görünüyor olmalı.**

- Haklıymışsınız. CNN veriyor. Yerden çekilen görüntülerde daha etkileyici görünüyor.

- **Etrafındaki ışıkları görmüyorum.**

- Cep telefonuyla çekildiği içindir. Diğer kanalları deneyin. İllaki kanalın birinde net bir görüntü vardır.

- **Durun. Şuraya bakın.**

- Ne? İnsan mı onlar?! Elllerinde mumlar tutuyorlar. Binlerce insan olmalı orada. Ne kadar da...

- **Cesaretliler.**

- Aptallar diyecektim.

- **Uzaylıların Londra'ya geçen gelişinde ordu göndermiştik.**

- Orduyu robota saldırısın diye göndermemiştik.

- **Sebebi ne olursa olsun askeriye olaya dâhil oldu ve sonrasında yaşananları biliyoruz. İnsanlar mumlarla, barış işaretleriyle gelmişler bu kez. Temel içgüdüleri uyarınca kaçmayıp uzaylı türle barış sağlamaya çalışıyorlar. Bence çok cesaret gerektiren bir eylem.**

- Cesaretlerinden şüphem yok ama içimizde o bahsettiğiniz içgüdünün yerleşik olmasının bir sebebi var. Oradaki insanlara baktığımda ümitsizliğe kapılıyorum. Beyhude bir çaba içerisinde. Hepsi ölecek.

- **Bunun ümitsizlik verici bir eylem olduğunun ben de farkındayım ama belki işe yarayabilir. Belki de yapmamız gereken bu varlıklara son karşılaşmamızdaki hâlimizden çok daha fazlası olabileceğimizi göstermektir.**

- İşe yarayacağını gerçekten düşünüyor musunuz?

- **Bu doğaçlama çabanın iyi bir netice doğuracağı hususunda iyimser değilim... Ama yanılıyor olabilirim. Yakından baksanıza onlara. Bazıları pijamalarıyla gelmiş. Uzaylı ırka**

savaş istemediğimizi göstermek için evlerinden apar topar çıkıp gelmişler.

- Bakıyorum. Pijamaları fark etmemiştim. Çoğu insan çocuklarını da getirmiş, oraya odaklanmışım. Baksanıza. Bebek var bir tane. Bebeğin babası cesur değil, düpedüz salak, sorumsuz bir ebeveyn. Üzgünüm. Ben bu manzarayı hiç de cesaret verici bulmuyorum.

- Tepkinizin beni şaşırttığını söylemeliyim. Herkesten önce sizin onların arasında olmak isteyeceğinizi düşünürdüm.

- İntihara meyilli olduğum, aklımı yitiriyor olduğum için mi? Madem öyle olduğumu sanıyorsunuz, düşünün ben bile böyle hissediyorsam, o insanlarınki gerçekten de korkunç bir fikir olabilir.

- Ne yazık ki şu şartlar altında daha iyi bir eylem planı aklıma gelmiyor.

- Themis'i gönderebiliriz. Daha önce işe yaramıştı.

- Themis elimizde değil. Yok edilip edilmediğini bilmiyoruz, belki şu an bu gezegende bile değildir, bu yüzden sizi onu göndermenin mümkün olmadığına inandırmama gerek olmadığı düşüncesindeyim. Themis seçeneğimiz de yokken çatışmadan tamamen kaçınmak daha akıllıca olmaz mı?

- Geçen sefer yaşananlardan sonra bunun mümkün olabileceğine emin değilim.

- Belki mümkün değildir ama denemek zorundayız. Bu masum insanlar yerine başka kimi göndermeyi tercih ederdiniz? Ordunun bir seçenek olduğunu düşünmüyorum.

- Değil zaten.

- O zaman kim? Şu an ellerinde mumlar tutan şu bir grup ihtiyatsız insan işi barışçıl şekilde neticelendirmek için olabilecek en iyi seçim. Bence Themis bulunana kadar tek umudumuz bu insanlar. Çocuklar için ben de endişeleniyorum ama orada çocukların bulunması vermek istediğimiz mesajı net olarak aktarıyor.

- Ne demek istediğinizi anladım.

- Teşekkürler.

- Bana teşekkür etmeyin! Sizinle hâlâ hemfikir değilim. Bence bu ölmek için kötü bir yol. Manasız. Ama önerebileceğim başka bir yol yok. İnsanlar hâlihazırda hem de *çocuklarıyla* birlikte oradayken benim ne düşündüğümün bir önemi yok. Mumların işe yarayacağını sanmıyorum ama şimdi orduyu gönderip de kalabalığın tahliyesini sağlamak hiç olmaz. İyi ihtimali umut etmekten başka yapacak bir şey yok.

- Aynı fikirdeyim ama olur da robot tüm o aileleri yok ederse, sonrasında olacaklar için bizi hazırlamanız taraftarıyım.

- Denemiyor muyum sanıyorsunuz?

- ...

- Cidden soruyorum. Bence şu an hayatta olmamam lazımdı, hislerim böyle ama işleri iyiye götürecek bir yol bulmak istemediğimi mi sanıyorsunuz? O insanları kurtarmak istemediğimi mi sanıyorsunuz? Kara'yı, Vincent'ı, sizi, herkesi. Deniyorum. Her saniye kafa patlatıyorum.

- Sizi tanıyorum ve...

- Nasıl olacak bilmiyorum! Bilmiyorum işte... Bu iş nasıl düzelir, hiçbir fikrim yok. Durumu çözebilecek kadar akıllı değilim.

- Cümlemi bitirmeme izin verseydiniz sizi tanıdığımı, bize yardımcı olmak istediğinizden hiç kuşkum olmadığını söyleyecektim. Dahası, siz benimle aynı fikri paylaşmasanız da ben sizin bunu başarabileceğinize inanıyorum.

- Neden ama? Elimden bir şey gelebileceğini düşünmenizin sebebi ne?

- Siz olmasaydınız Black Hills'te o dev robot elini hiç keşfetmemiş olacaktık. Robotun geri kalan parçalarını bulmak için argon karışımını yapamayacaktık. Siz bizi robotun diğer parçalarının bir yerlerde olduğuna ikna etmemiş olsaydınız o parçaları hiç aramayacaktık. Siz olmasaydınız geçen sene bizi kurtaran o Themis olmayacaktı. Themis o robotu yendiğinde muhtemelen milyonlarca canı kurtarmış oldu.

- Benim sayemde yapmadı ki bunu. Tamamen...

- Sözlerimi bitirmedim henüz. Bildiğim kadarıyla siz insanlık tarihinde ölüm denen şeyi alt eden tek insansınız. Bazı insanlar sırf siz bugün aramızda olasınız diye büyük fedakârlıklarda bulundular. O insanları iyi tanıdığımı söyleyemem ama bu insanlar, ortada iyi bir sebep olmasaydı, tamamen yabancı bir kişiyi hayata geri getirmek için onca zaman ve enerji harcayacak insanlar değiller.

- Sanki bir tür mesihmişim gibi konuşuyorsunuz. İnanın, mesih falan değilim.

- Sizi bir kehanet unsuru olarak görmüyorum. Sonradan ortaya çıkacak mitik güçleriniz olduğuna inanmıyorum. Sizi hayata döndüren insanların da bu tarz şeylere inandıklarını sanmıyorum. Sizin "seçilmiş kişi" olmadığınız hususunda hiç şüphem yok fakat şüphesiz siz seçildiniz. Zannımca sizi tamamen pratik amaçlarla, sizi siz olduğunuz için seçtiler.

Hayata geri döndürülmeniz bana, insanlığın en zor anında, bizi kurtarabilecek meziyette tek ve en zeki bilim insanının siz olduğunu gösteriyor.

- Beni hayata döndürenler ya bu hususta yanılmışlarsa?

- O zaman yine de denemekle bir şey kaybetmemiş oluruz, başarısız olursak bile sizin gibi biriyle biraz daha zaman geçirmenin keyfini çıkarmış olurum.

- Bana bunu yapan insanlarla görüşebileceğimi söylemiştiniz.

- Yalnızca biriyle görüşebileceğinizi söylemiştim. Yalnızca birini tanıyorum. Söz verdiğim üzere, bu görüşmeyi ayarlayacağım ama öncelikle halletmem gereken birkaç şey var. Themis'i bulma konusunda biraz olsun yol alabildik mi?

- Hayır. Tek bildiğimiz, bizim bilgimiz dışında Themis'i kimsenin fiziki olarak hareket ettiremeyeceği gerçeği. Bu da geriye iki olasılık bırakıyor: Ya birileri onu bizde olmayan bir teknolojiyle başka yere nakletti ya da Themis kendi kendini nakletti.

- **Nerede olabilir?**

- Eğer Dünya'daysa ya yer altında ya da deniz altındadır. Yüzeye çıksaydı bundan haberimiz olurdu. Vincent bir yerde takıldıysa ve geri dönmeyi başaramıyorsa dönmeyi kendi kendine çözmesini ummaktan başka elimizden bir şey gelmez. Eğer dönerse, uzaylı robotun savunma mekanizmasında bir zayıflık bulmuş olabilirim.

- **Ne tür bir zayıflık?**

- Göstereyim... Bu görüntü geçen sene Regent's Parkı'nda çekildi. Yağmur yağmadığında veya bir kuş üstüne doğru uçmadığında kalkanı göremiyoruz ama... görüntüyü robotun ayağına yaklaştırdığımda, bakın... En fazla bu kadar yaklaştırebiliyorum.

- Hiçbir şey göremiyorum.

- Olay zaten göremiyor oluştunuz. Kalkan robotun gövdesinden otuz santim kadar ayrılıyor. Normalde yerde veya ayakların civarında çukur görmemiz lazımdı. Yok çukur. Robotun ayağının yanındaki çimenler hâlâ dimdik.

- Aşil topuğu.

- Aynen. Kalkan bir noktada sona eriyor, yere kadar uzanmıyor. Bu bilgi ne işimize yarar bilmiyorum ama şu ana kadar bunu bulabildim.

- Çalışmaya devam edin Dr. Franklin. Fazla vaktimiz olmayabilir.

- Deniyorum ama neyi aramam gerektiğini bile bilmiyorum.

- Bay Couture burada olsaydı kurgusal bir karakterden duruma uygun bir atıf yapardı. Ben onun bilim kurguya olan merakını paylaşmıyorum ama "deniyorum" demeniz bana başarıya ulaşacak olduğunuza pek inanmadığınızı söylüyor. Themis'i bulun.

- Ne? Anlamadım. Ne derdi ki Vincent?

- Themis'i bulup kendisine sorun.

- Nereye gidiyorsunuz?

- Görüşürüz Dr. Franklin.

1544 NUMARALI DOSYA

MÜŞTEREK ÖZEL HAREKÂT GÖREV KUVVETİ KOMUTANLIĞI KORGENERALİ ALAN A. SIMMS İLE GÖRÜŞME

Yer: Fort Bragg Askerî Üssü

- Başkanın bu operasyonun önemini layığıyla vurgulamış olduğuna inanıyorum. Zira ben de yanındaydım.

- Vurguladı. Sekiz saat önce bu fikirdeydi. Eminim aynı şeyi üç saat önce de demiştir. Ancak iki saat elli beş, pardon, elli dakika önce Londra'da yine dev bir robot belirdi. Geçen seferki robot yüz binden fazla insan öldürdü, bu yüzden kısa süre önce çok önemli görünen operasyonların şu an listenin gerilerine düştüğünü anlamamak için kıt akıllı olmak gerekir.

Ben Amerika Birleşik Devletleri Ordusu Korgenerali'yim, bu da kendi dünyamda gayet ağır bir top olduğum anlamına gelir ama siz yine de benim söyleyeceklerime kulak asmayacaksınız. Başkanlık ofisinin numarasının telefonunuzda hızla aramada kayıtlı olduğunu biliyorum. Siz görüşürken bekleyeceğim.

- Başkanı aramama gerek yok. Siz operasyonu başlatmazsanız başlatacak başkalarını tanıyorum.

- Hayır, şu an için öyle biri yok. CIA Özel Hareket Bölümü'n-deki zırdeliler belki size evet demek için can atıyor olabilirler

ancak hâlihazırda operasyon gerçekleştirecek tek bir birim bile olmadığını anlamakta gecikmeyecekler. Şu an operasyonda olan hiçbir askerî kuvvetimiz yok. Herkes beklemede. İşinize yarayacak tek Delta, oraya gitmek isterseniz şu an için Delta Hava Yolları'dır ve kendi başınıza gitmeniz gerekir.

- Delta ekibi nerede?

- Burada. Üsten hiç ayrılmadılar. Robot geldiğinde hücum kitesi hâlâ hazırlık safhasındaydı. Operasyonu şahsen durdurdum. Robot meselesi çözülene kadar tüm operasyonları durduruyoruz.

- Yanınıza gönderdiğim sivile ne oldu?

- Geldiği yere geri gönderdik onu. Çok öfkeleni, siz halletmezseniz işi kendi halledecekmiş, öyle söyledi. Şimdi izninizle, Suriye'den çıkarmam gereken oldukça öfkeli insanlarla muhatap olmak zorundayım.

- İsrar etmek zorundayım. Delta kuvvetlerinin üsten derhâl ayrılıp operasyonu tamamlamaları mecburi. Yirmi dört saat içinde üsse geri dönmüş olurlar.

- Dilediğiniz kadar ısrar edin. Benim anladığım, onların işi, büyüdüğünde robotu kullanabileceği bile belli olmayan bir çocuğu ele geçirmektir. Yanılıyor muyum?

- Oldukça basit olsa da gereğince doğru bir saptamayla durumu özetlediniz.

- O hâlde cevabım yine hayır olacak. Başkanın bu operasyonu kabul etmesinin nedeni robot için Amerikan pilotlardan oluşan bir ekibin ülkemiz için stratejik avantaj sağlayacak olmasıydı. Şimdi durumlar değişti. Uzaylıları içeren küresel bir çatışmanın eşiğindeyken bundan on sene sonra robotu kendi demirbaşımız yapmayı düşünmenin anlamı yok. Plan dâhilinde

hareket ederek tüm kaynaklarımızı Dünya Savunma Teşkilatı için seferber ediyoruz. Burada çok ihtiyaç duyabileceğimiz bir Delta timini, birkaç saat içinde Themis'i öne sürmeleri için yalvarmak zorunda kalabileceğimiz Birleşmiş Milletler'deki insanları sinirlendirmek için başka yere gönderemem. Anlayacağınız sizin operasyon işi yattı.

- Bu operasyon Dünya Savunma Teşkilatı için de önem arz ediyor.

- Öyle mi? Peki talep neden onlardan gelmedi? Dünya Savunma Teşkilatı talepte bulunsaydı tim emrinize hazır olurdu. Koskoca bir müfrezeyle buradan ayrılabilirdiniz o zaman!

- Siz operasyonu kabul etmiş miydiniz?

- Soruma cevap verin önce.

- Belki başka bir zaman.

- Peki öyle olsun. Evet, on iki saat önce kabul etmiştim. O an için stratejik manada akilane gelmişti. On iki saat önce *barış zamanında* idik. Karşı tarafın da aynı şeyi yaptığını bildiğimizden barış zamanında hileci davranıp yalanlar sıkıyoruz. Şimdi bir savaşın eşiğinde olabiliriz, eğer öyleyse, müttefiklerinizi aldatmayı denemezsiniz. Tabii siz denersiniz.

- Ne demek istiyorsunuz?

- Yanlış hatırlamıyorsam Dünya Savunma Teşkilatı'nı başlatan sizdiniz.

- Biraz abartılı oldu ama evet, kuruluşunda rol oynadım.

- O zaman bir pilot için neden teşkilatın arkasından iş çeviriyorsunuz?

- Ülkemize yardım etmek istiyorum.

- Güzel denemeydi. Tek bir pilot Dünya Savunma Teşkilatı'nda bize üstünlük sağlardı ama robotun kontrolü hususunda tam yetki vermezdi. Teşkilattan neler sakladığınızı bilmiyorum ama bir noktada sırlarınız açığa çıkacak ve suçüstü yakalanacağız. Bu konu üzerinde düşündükçe nasıl bir oyuna geldiğimizi daha iyi anlıyorum.

- **Canlı bir hayal gücünüz varmış.**

- Olabilir. Her neyse, cevabınızı aldınız. Tim üsten ayrılmıyor. Ruslar kızı alacak kadar salaklarsa bırakın alsınlar. Tek bir pilotla bir halt yapamazlar. Zamanı geldiğinde bu işi çözeriz... Bir dakika izin verin.

- **Ne oldu?**

- Scatarie Adası'nda başka bir dev robot belirmiş.

- **Bu adayı duymadım.**

- Nova Scotia'daki Cape Breton Adası arkalarında yer alan çorak bir adacık.

- **Robot saldırıyor muymuş?**

- Orada saldıracak bir şey yok. Ayrıca robot bizim... yani sizin robotmuş. Themis'in Kanada'da ne aradığını söyler misiniz?

- **Gitmeliyim.**

- Sanırım söylemeyeceksiniz. Sizinle konuşmak bir zevkti. Dilediğiniz zaman tekrar buyurun lütfen...

1547 NUMARALI DOSYA

DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI TUĞGENERALİ EUGENE GOVENDER İLE GÖRÜŞME

Yer: Dünya Savunma Teşkilatı Merkezi, New York

- Lanet olası robotlar her yerdeler!
- İkinci robotun bizim robot olduğunu sanıyordum.
- Doğru, döndü Themis. Hatta şu an yolda, geliyor. Vincent robotu “ışınlamakta” ısrarcı oldu... artık her neyi kastediyorsa o. İyiymiş Vincent. Bir saat içinde falan burada olacağını söyledi.
- Neredeymiş bunca zaman, söyledi mi?
- Okyanustaymış.
- Nerede?
- Öyle söyledi. Keşke daha fazlasını söyleyebilseydim size. Sohbet için vaktim yok açıkçası. Her on dakikada bir yeni bir robot belirliyor.
- Başkaları da mı geldi?
- Evet. On bir tane! Duymadınız mı? İstila başladı istila! Robotlara verecek Titan adlarımız bitti, son robota ad koyamadık.
- Neredeler?
- Londra’dakini biliyorsunuz. Sonraki gece saat 04:00 sularında Tokyo’daki Shinjuku İstasyonu’nda rayların üzerinde belirdi. Beş dakika kadar sonra bir başkası Cakarta’da peyda oldu. Hindistan’da iki tane çıktı, biri Delhi’de, öteki Kalküta’da.

- Aynı anda mı belirdiler?

- Tümü son yarım saat içinde belirdi. Çok iyi koordine olmuşlar. Bir tanesi Kahire’de, Nil Nehri’nde ayaklarını ıslatıyor. 6 Ekim Köprüsü’nden otuz metre uzakta. Köprü’nün adı nereden geliyor biliyor musunuz?

- Yom Kippur Savaşı’nın başlangıcı.

- Evet. Köprüye yeni bir ad vermek için yakında iyi bir sebepleri olacak bence. Bir tane de Moskova’da belirdi.

- Londra ve Moskova. Güvenlik Konseyi’nde işler karışacak.

- Sanmam. Bir tane de Fransızların payına düştü. O robotun fotoğraflarına bir bakmalısınız. Charles de Gaulle Meydanı’nın tam ortasında, Zafer Takı’nın önünde kusursuzca mevzilenmiş. O robotun pilotu her kimse sağlam bir estetiğe ve teatral bir bakışa sahipmiş.

- Bize yakın bir yerde beliren oldu mu?

- Henüz değil. En yakını Mexico City’de. São Paulo’da da bir tane var. Meksika’daki boş bir alan seçmeye bile tenezzül etmemiş. Tam üstünde belirerek küçük bir sanat müzesini ezmiş. Belki onun pilotları yetenekli değildir. Çünkü caddenin karşısında geniş bir park var.

- İyi pilot bulmak çok zor. Londra, Tokyo, Cakarta, Delhi, Kahire, Moskova dediniz...

- Kalküta’yı atladınız.

- Teşekkürler. Paris, Mexico City, São Paulo. On etti. On bir tane olduklarını söylemişsiniz.

- Johannesburg.

- ...

- Ne yazık ki...

- **Aileniz tehlikede mi?**

- Robotun peyda olduğu yerden birkaç kilometre uzakta yaşıyorlar. Şehirden çıkmaya çalışıyorlar. Kız kardeşimle biraz önce konuştum. Yolların hâlâ açık olduğunu söyledi. Bakalım ne kadar süre açık kalacaklar. Eski adamlarımdan bazıları onlara eşlik ediyor. Ortalık fena karışacak. Şu an en kötüsü Delhi ve Kalküta. Yollar beş dakika içinde tıkanmış. İnsanlar yürüyerek kaçmak zorundalar. Tokyo'da olmak da istemezdim.

- **Belki memleketinizi...**

- Memleketimi ne? Johannesburg'u mu kurtarabiliriz? Afrika ne zamandan beri birilerinin öncelik listesine dâhil olmuş ki? Hassasiyetiniz için minnettarım ama böyle bir şeyin olmayacağını biliyorsunuz.

- **Muhtemelen olmayacak. Üzgünüm.**

- Robotların belirdikleri yerler hakkında dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?

- **Gezegendeki en kalabalık şehirlerin bazılarında belirdiler.**

- Aynen öyle yaptılar. Bu ne demek?

- **Kaynak optimizasyonundan anlıyorlar. İmha girişiminin maliyeti genel anlamda nüfus yoğunluğuyla ters orantılıdır.**

- Güzel ifade ettiniz. Hepsi aynı yerde toplanırsa sıçanları öldürmek daha ucuz olur.

- **Bizi tek tek öldürmektense kırımla zaman kazanacaklar. Eğer niyetleri buysa çok kısa bir zaman içinde, bir avuç ro-**

botla tüm insanların dörtte birini yok edebilmeleri muhtemel. Tüm büyük şehirler yok edildiğinde ne hükümetlerin hükmü ne de tedarik zinciri diye bir şey kalacak. Hayatta kalan nüfusun kayda değer bir kısmı aylar içinde hastalıktan ve açlıktan ölecek. Geriye kalan azınlıktan ise ya ehemmiyetsiz bir direniş görecekler veya direnişle hiç karşılaşmadan operasyonlarını tamamlamış olacaklar. Sadece yirmi iki kişiyle yapabileceklerini insanın takdir edesi geliyor.

[*Böldüğüm için özür dilerim General ama şunu okumalısınız.*]

- Teşekkürler Jamie... Sayıyı yirmi dört yapalım.

- Bir tane daha mı? Nerede?

- Pekin.

- Gelişlerinin başka bir açıklaması olabilir hâlâ. Henüz saldırıya geçmediler.

- Henüz.

- Bizi korkutup itaat ettirmek için bu taktiği kullanıyor olmaları da muhtemel.

- Öyleyse işe yarıyor.

- Seçenek tanınırsa teslim olur musunuz?

- Siz olmaz mısınız? Ben son nefesime kadar savaşacağım çünkü teslim olup olmamamızı umursadıklarını sanmıyorum. Themis'in hepsiyle birden savaşamayacağı malum. Hele şu an bir tanesiyle bile savaşamaz.

- Themis'in tek parça olarak kurtarıldığı izlenimine kapılmıştım.

- Themis'in sorunu yok ama bir düzinesiyle başa çıkamaz.

- Deneyebilir.

- Tek pilot kayıpken hiçbir yere gidemez.
- **Daha beş dakika önce Bay Couture'ün yolda olduğunu, buraya doğru geldiğini söylemişsiniz.**
- Vincent'ta sıkıntı yok. Kara kayıp.
- **Bayan Resnik? Dün buradaydı.**
- Evet ama şu an yok. Nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?
- **Bir saniye öncesine kadar yokluğundan haberim yoktu. Nerede olduğunu benim bilebileceğimi nereden çıkardınız?**
- Masamın üzerine sizin için bir not bırakmış. "Ne zaman dönerim bilmiyorum. Lütfen bunu kendisine iletin," yazmış. Sanırım sizi kastediyordu.
- **Görebilir miyim notu?**
- Ne yazdığını söyleyebilirim. Ezberledim.
- **Açıp okudunuz mu?**
- Herhâlde açıp okudum! Dünyanın sonu gelmiş. Pilotum kaybolmuş. Sizin mahremiyetiniz umurumda bile değil! Ne yazdığını duymak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?
- **Söyleyin lütfen.**
- Siktir git!
- ...
- Tam olarak böyle yazıyordu!
- **Başka?**
- O kadar. Sadece, siktir git, yazmış. Tek ünlem işareti koymuş sonuna. Sorayım mı, kendiniz söyler misiniz?

- Neyi?

- Ne bok yediniz de pilotu kaçırdınız?

1550 NUMARALI DOSYA
RYAN MITCHELL'IN DÜNYA SAVUNMA
TEŞKİLATI KOMUTANI KARA RESNIK'E
GÖNDERDİĞİ E-POSTA

Sevgili Kara,

Şu an haber almak isteyeceğin muhtemelen en son kişi olduğumun farkındayım ve sarhoşken yazılan bir e-postanın bozulan bir dostluğu onarmak için berbat bir seçim olduğunu da biliyorum. Gerçek bir mektup gönderebilirdim ama bunun için yeterince vakit yok. Vincent'la ikinizi yine savaşılmaya gönderecekler. Gitmeden önce bilmen gerektiğini düşündüğüm şeyler var. Bu satırları sarhoşken yazıyor olduğum için kusuruma bakma ama epeyce içtikten sonra yazmaya karar verdim. Öncesinde ayılmak isterdim ama dediğim gibi, buna vakit yok.

Porto Riko'da bir çocuğun var. Bir kızın var. Sanırım on ya da on bir yaşında. 559 Concepción, San Juan adresinde yaşıyor. Bilincin yerinde değilken Alyssa senden yumurta almış (sanırım yumurta deniyor), kaçtıktan sonra yumurtalarını Porto Riko'daki bir kadının rahmine koymuş. Vincent'ın menisini de kullanmış, yani kızının babası Vincent.

Kendimi berbat hissediyorum çünkü Alyssa'nın sana bunu yapabilmesi için seni bayıltan bendim ama kardeşimin mezarı

üzerine yemin ederim ki Alyssa'nın niyetini bilmiyordum. Sadece birkaç test yapacağını sanıyordum. Bebek üretmeye çalıştığını anladığımda, Vincent'la ikinizi oradan olabildiğince hızlı şekilde kurtardım. Çocuğunu başka bir kadının içine koyacağını bilmiyordum. Denemek istediğini söylemişti ama onu durdurabileceğimi sandım. Durdurduğumu sandım. Niyetlendiği şeyde başarılı olduğunu bugün öğrendim.

Bunu sana söylemek istedim. Bugün aslında Delta kuvvetleriyle birlikte San Juan'a giderek kızı buraya getirecektim ama operasyon iptal edildi. Bazı Ruslar kızı ele geçirmek için yola çıkmış olabilir. Bugün olanlardan sonra hâlâ kızın peşine düşerler mi emin değilim. Eğer düşerlerse, kızın tehlikede olabilir. Bana verilen görev, ailesinin kapısını çalıp kızı benimle gelmeye ikna etmektir ki Delta timi zor kullanmak zorunda kalmadan iş halledilsin. O kızın kapısını biri çalacaksa bu kişi kızının tanımadığı ben veya Rus bir herif yerine sen olmalısın, diye düşündüm. Tabii seni de tanımıyor kız, ebeveynleri var ama asıl annesi sensin, o yüzden benim yerime seninle tanışmalı.

Hepsini kafamda planlamıştım. Süper bir hikâye uydurmuştum. Kızın benimle gelecekti, uçakta sohbet edip birbirimizi tanıyacaktık. Sonrasında onu seninle tanıştırabilirdim. Seni tanımadan önce bir başkasıyla tanışması daha iyi olurdu bence. Çocuğun senin öz kızın olduğunu öğrendiğinde yüzünde oluşacak gülümsemeyi görmek isterdim. Bilmiyorum, belki de hemen gülümsemezdin, sonuçta sindirmesi zor bir gelişme ama o an yanında olmak isterdim.

Bence senden harika bir anne olurdu. Zaten annesin ama bence kızınla harika bir ikili olurdunuz. Bazen geçinmesi zor biri oluyorsun, hayatındaki değişimlere her zaman iyi tepki vermiyorsun, kızına alışman zaman alır ama sonunda her şey yoluna girer. Kızın da zamanı ihtiyacı olacak çünkü buraya

gelirse tanıdığı tek anne babayı yitirmiş olacak. Ama yeni hayatınıza alıştığınızda her şey çok güzel olacak.

Ne diyeceğini biliyorum: Sana daha önce söylemeliydim. Ama çocuğun varlığını yeni öğrendim. Yumurta olayını biliyordum sadece. Alyssa kaçtığında, adsız dostumuz, sana bunları anlatmadan önce Alyssa'nın yakalanmasını beklemek istediğini söylemişti. Senin bilmen gerektiğini söyledim ama ısrar etti, yani benim suçum yok. Ben olsaydım söylerdim sana. Şimdi geriye dönüp baktığımda iyi ki söylememişim, diyorum. Tüm o yıllar boyunca hep endişeli olacaktın. Birileri senden alınan yumurtayla bir yerdeki bir laboratuvarı senin çocuklarını yapıyor mu diye evhama kapılmak için fazla uzun, eziyet gibi bir süre on yıl.

Sen aksini düşünsen de kötü bir insan olmadığımı bilmeni istiyorum. Bir hata yaptım. Birden fazla kez hatta. Vincent'a yaptığım şey korkunçtu. Ama ondan sonra yardım etmekten başka şey düşünmedim. Sonrasında Vincent'ı kurtardım. Bu da hesabıma artı olarak yazılmalı. Seni de kurtardım. Sıkı dostlar olmalıyız demiyorum. Ama belki de olabilirdik.

Birlikte mesai yaptığımız zamanlarda senden başka hiçbir şey düşünemez hâldeydim. Bana açılmanı istiyordum. Senden bir hareket göremeyince sorun bendeymiş gibi, seni hak etmiyormuşum gibi hissettim. Sorunun bende olmadığını şimdi biliyorum, o sıralar hazır değildin. Keşke bunu o zaman fark etseymişim. Öyle olsaydı Vincent'ı asla incitmezdim. Öyle ısrarcı olarak seni kollarına asla atmazdım. Bunları şimdi akıl edebiliyorum. İkimizin birlikte olması için artık çok geç, biliyorum, hele de şimdi Vincent'la çocuğunuz varken ama ikimiz yakıştırdık, arkadaş olarak bile.

Anne baba olmak kolay iş değil, bir sürü başka telaşın daha varken çok meşgul olacaksın. Bulabildiğin her türlü yardıma sarılacaksın muhtemelen. Bir şeye ihtiyacın olursa ben

buradayım. Kızın artık bebek değil, bu yüzden kızına bakıcılık yapmayı öneremem ama ona ağabeylik yapmak isterim. İhtiyaç duyduğunda başını omzuma yaslayıp ağlayabilirsin. Tek isteğim yanında olmak.

Neyse, işte bunları söylemek istemiştım sana. Söylemiş oldum. Bunları tekrar savaşımaya gönderilmeden önce bilmeni istedim çünkü hayatını kaybedebilirsin. Buna hazır olduğunu biliyorum ama savaşı gitmeden önce belki kızını görmek istersin diye düşündüm.

Benden bu kadar. Senin için her şeyin en iyisini diliyorum ve gelişmelerden beni haberdar edeceğini umuyorum.

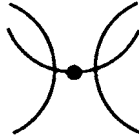
Arkadaşın,

Ryan

ÜÇÜNCÜ KISIM

ÖZ EVLAT

1554 NUMARALI DOSYA

DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI DANIŞMANI VINCENT COUTURE İLE GÖRÜŞME

Yer: Dünya Savunma Teşkilatı Merkezi, New York

- Kara nerede?

- Kara'nın nerede olduğunu birazdan tartışacağız. Değınmemız gereken bir sürü başka şey var Bay Couture. Öncelikle bana Themis'in Kanada'da ne aradığını anlatabilirseniz sevinirim.

- Hiçbir şey görmediğinizde hareket etmek zor oluyor. Themis'i tamamen geriye çevirdiğimi sanmıştım ama otuz derece şaşmışım. Kanada'ya böyle geldim. Gene de iyi bir şey bence.

- Kınamak için sormamıştım, Kanada'yı bilerek mi bilmeden mi seçtiğinizi merak etmiştim.

- Nerede olduğum veya nereye gideceğim hakkında fikrim yoktu. Themis'in etrafı görebileceğim kadar kısmı su üstüne çıkana kadar ilerlemeyi sürdürdüm. O adanın nerede olduğunu da bilmiyordum, telefonumu açıp Google Haritalar ile öğrendim. Oradan sığ sular hizasından yürüyerek New York'a kadar geldim. Hem de bu süreçte Themis'in işleyişinin inceliklerini çözme fırsatım oldu.

- Dr. Franklin, Themis'in kendini nakledebilme potansiyelini tartıştığınızı söyledi. İşe yarar bir şey keşfetmemizin olasılığı düşükmüş. Üsse tek parça olarak gelmenizi bu düşük olasılıkta dahi başarılı olduğumuza mı yormalıyım?

- Aynen öyle. Hatta düşündüğümde de iyi çıktı bu özelliği. Okyanusun altında Themis'i tekrar hareket ettirmeyi başardığımda karşımızda birden fazla koordinasyon sistemi olduğunu anladım. Bu bizim için kâbus olabilirdi. Meğerse sandığımdan daha kullanıcı dostuymuş. Şey gibi... yön tayin et ve tuşa bas, aşağı yukarı o kadar. Themis'i gitmek istediğiniz yöne çeviriyorsunuz, kaç birim ileri gitmek istediğinizi tuşluyorsunuz. Aklımı karıştıran, üniteleri baştan belirleyebilmemiz. Katedebildiği en kısa mesafe yaklaşık on beş metre. Themis için çok kısa bir mesafe. Dolayısıyla, kısa mesafeler için bu birimi kullanarak bu birimin kaç katı ilerlemek istediğinizi hesaplıyorsunuz. Kontrol paneline en fazla üç hane giriliyor, yani girebileceğiniz en yüksek sayı 777. Sekizli sayı sisteminde böyle, onlu sayı sisteminde 511'e karşılık geliyor.

- Doğru anladıysam, Themis'in kendini ilerletebileceği en uzun mesafe 15 metrenin 511 katı, bu da kabaca 7 kilometre ediyor.

- 7,8 kilometre. Tek sıçrayışta daha ileri gitmek isterseniz birim miktarını arttırıyorsunuz. Bunun için de üç hane kullanabiliyorsunuz.

- Yani tek hamlede gidebileceğimiz maksimum mesafe... 511 çarpı 15...

- Çarpı 511. 4.000 kilometre civarında. Kendinizi yine okyanus dibinde veya bir çölün ortasında bulmak istemiyorsanız o kadar uzun mesafeler sıçramanızı önermem. Nereye gitmek istediğinizi önceden bildiğinizde kullanması daha kolay. Daha uzun sıçrayışlar için haritaya ihtiyaç var. Ekipteki yazılımcı-

larla görüşeceğim bu konuyu. Kullanabileceğimiz bir program yazmaları uzun sürmez.

- Güvenle kullanılabilir mi?

- Bizim için güvenli. Tüm işi bizim yerimize robot hallediyor. Sizi gitmek isteyeceğiniz yere, iki ayağınız üzerinde basar hâlde bırakıyor. Ama tam o noktada olabilecek birileri için pek o kadar güvenli değil. İnsanlar, arabalar, binalar, kısaca, robotun ağırlığı altında ezilebilecek her şey için tehlike arz ediyor. Dikkatli kullanmalıyız ama robotun parçalarını söküp gemiyle nakletmekten çok daha hızlı bir seçenek. Denizde geçen bir haftalık yolculukları özleyeceğimi sanmıyorum. Bu yeni çözüm Kara'nın da hoşuna gidecektir. Sahi nerede o?

- Karınızdan birazdan bahsederiz. General Govender mevcut durum hakkında sizi bilgilendirdi mi?

- Uzaylıların Londra'ya geri döndükleri söyledi. Kötü haber gibi.

- Keşke o kadarla kalsaydı. Sonrasında dört kıtada nüfusu yoğun bölgelerde daha fazla robot belirdi. Sonuncusu dokuz dakika önce Rio de Janeiro'da peyda oldu. Şu an Dünya'mızda on üç robot var, hepsi aşağı yukarı geçen sene kapıştığınız robotun görünümü ve boyutlarında.

- General, Londra'dakinin henüz hareket etmediğini söyledi.

- Hâlâ etmedi. Hiçbiri kıpırdamadı. Ancak önceki robotu düşününce saldırı ihtimalini göz ardı edemeyiz. İniş yaptıkları yerdeki nüfus yoğunluğu eş zamanlı bir saldırıyı oldukça ölümcül kılar.

- İnsanları yok etmeye başlarsa ben giderim çatışmaya. Kara da gider ama hepsini birden yenmemizi beklemeyin.

- Tek umudumuz olabilirsiniz.

- Umutla alakası yok. Kendimizi küçümsediğimden demiyorum, matematik ortada. Bir, belki iki kez daha şansımız sayesinde kazanabiliriz ama peş peşe on üç kere kazanmak pek olası değil. Olasılık yüzde elli elli bile değil ama hadi diyelim öyle olsun. Yazı tura atıp da peş peşe on üç kere tura getiremezsiniz. Yine de gideceğiz. Gideceğiz çünkü burada oturup olabilecekleri izlemekten iyidir ama kazanamayız. Daha iyi bir plana ihtiyacınız var.

- Mağlup olmanız hâlinde NATO nükleer saldırı planlıyor. Ancak nükleer saldırı uzaylı robotlar üzerinde etkili olsa dahi on üç geniş ölçekli nükleer bombanın yaratacağı serpinti gezegen için yıkıcı olacaktır ve etkisi on yıllarca sürecektir. Nükleer silahlar ilk seçimimiz olamaz. Ama size baştan söylemeliyim ki uzaylılar düşmanca hareketlere başarlarsa hazır olması durumunda Themis'e hareket emri verilecektir.

- Hazır olması durumunda ne demek? Tek parça olarak getirdim ya onu...

- Sanırım şimdi karınızdan bahsetme vakti geldi. Themis'te hasar yok ama tek pilot eksik olduğu için hazır değil. Bayan Resnik üssü izinsiz terk etti.

- Kara izin almadan gitti mi? Başı dertte mi?

- Geline noktada askerî disiplini dert etmeye lüzum yok. Beni asıl endişelendiren Bayan Resnik'in askerî kuralları hiçe sayarak kaybolması değil, kaybolması. O olmadan bu teşkilat, hatta belki de tüm dünya, topyekûn bir uzaylı istilası karşısında tamamen güçsüz kalıyor.

- Nereye gitmiş?

- Porto Riko'ya gitme niyetinde olduğunu sanıyorum.

- Port... Niye ki?

- Okuyun şunu.

- Ne bu?

- Ryan Mitchell tarafından Bayan Resnik'e gönderilen bir mektup, elektronik mektup. Bu mektuptan sonra karınızın bir kurtarma operasyonuna gittiğini varsayıyorum, okumaya devam ettiğinizde nedenini apaçık anlayacaksınız. Mektup her ne kadar şoke edici ve sinir bozucu olsa da çok daha karmaşık bir hikâyenin tek taraflı anlatımından ibaret. Bence...

- Okudum. Yalan mı bunlar?

- Ne çabuk okudunuz?

- Hızlı okurum ben. O bok çuvalı yalan mı söylüyor?

- Yalan söylemiyor. Bay Mitchell tüm gerçekleri bilmiyor; eylemlerinin sonuçlarını düşünmeden sorumsuzca davranıyor, ayrıca sinir krizinin eşiğinde ama bunlar doğruları söylediği gerçeğini değiştirmiyor.

- Yani doğru bunlar? Benim bir çocuğum var?

- Dürüst olmam gerekirse bu konuda teyitli bilgim yok. Sizi tutsak alırken Bayan Papantoniou'nun ikinizden de biyolojik numuneler aldığı doğru, bu numunelerin laboratuvarında olmaması tüp bebek deneme niyetini ortaya koyuyor. Bay Mitchell'in mektubunda değinmediği husus –ki Bayan Resnik'in bunu bilmesi çok iyi olurdu– şu ki çocuğun varlığından öz anne babasını haberdar etmek için aktardığı tüm bilgilerin, Rusların çocuk kaçırma tehdidi dâhil, tüm bilgilerin kaynağının doğrudan Bayan Papantoniou olması. Kendisinin söylediği her şeyi doğru kabul etmemek gerektiğini size hatırlatmamın gereği yok.

- Alyssa'yı buldunuz mu?
- Şahsen ben bulmadım ama şu an gözaltında.
- Sizce yalan mı söylüyor?
- Normalde idam veya birkaç defa ağırlaştırılmış müebbet alabileceği suçlarla yargılanmak üzere. Suçlarını işlerken şartlar sebebiyle halka açık duruşmaya çıkması muhtemel görünmüyor ancak Amerika Birleşik Devletleri hükümetinin onu ömür boyu emekli edeceğinin gayet farkında. Pazarlık için bir kozu olmaksızın sonunun muhtemelen açıklaması olmayan bir şekilde kaybolmak, olağan bir kazanın neticesinde hayatını kaybetmek, denizde kaybolmak veya gizemli bir hastalıktan ötürü ölmek olacağını biliyor. Bu yüzden yalan söylemek için her türlü nedeni var. Ancak ben ona inanma eğilimindeyim. Çünkü böyle bir yalan ona ancak birkaç gün kazandırır.
- Şu an nerede?
- Yirmi dört saat izlendiği güvenli bir binada.
- ...
- Ne düşünüyorsunuz?
- Çocuk ha?
- Kız çocuğu.
- Yeni mi doğmuş?
- On yıl önce doğmuş. Varlığından yeni haberimiz oldu.
- ...
- Bay Couture?

- ... Ne?

- **Sinirli görünmüyorsunuz.**

- Size mi sinirlenmemi bekliyorsunuz?

- **Evet. Bayan Papantoniou'nun on sene önceki niyetinden haberdardım. Geriye dönme fırsatım olsaydı bu bilgiyi sizden yine gizlerdim, bu da bana öfkelenmeye hakkınız olduğunu gösteriyor.**

- Şu anki hâlîm tavrım sizi yanıltmasın, çok öfkeliyim. Beni afallatan şey... Kara'nın neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

- **Elinizde tuttuğunuz mektubun içeriğine Bayan Resnik'in sakin bir tepki vermediğine eminim.**

- Vermemiştir tabii. Bunu okuduğunda deliye dönmüştür. Şimdi bunu düşünmüyorum. İstemiyordu... Fikrini değiştirmek için neler denemiştım ama çocuk istemiyordu. Ben istiyordum, onu ikna etmeyi çok denedim, çok.

- **Peki şimdi?**

- Şimdi mi? Dünyanın sonu geldi artık. Bu dünyaya çocuk getirir miydiniz?

- **Dediğim gibi, çocuk yıllar evvel doğmuş.**

- Kara'yı nasıl bulacağız?

- **Anne olmaya karşı olduğunu söylediniz. Çocukla iletişim kurmaya çalışır mı dersiniz?**

- Çalışır. Kızı bulmadan dönmez. Onu aramaktan vazgeçmez. Çocuk istememesinin bir sebebi vardı. Anneliğin onu tüketeceğinden korkuyordu sanırım. Ama şimdi madem bir çocuğu var, bundan sonra...

- Çocuk var olmayabilir de...

- Fark etmiyor. Kara şu an çocuğun var olduğunu düşünüyor, bu yüzden onu durdurmanın yolu yok.

- Endişeli misiniz?

- Evet, endişeliyim. Korkarım aptalca bir şey yapacak.

- Tüm bunlar için çok özür dilerim.

- Umurumda değil. Sizinle tüm bunlar bitince hesaplaşacağız. Alyssa'nın verdiği bilgiyle ne yapmayı planlıyordunuz? Ryan bunları nereden biliyor?

- Bilgilerin en azından bir kısmının doğruluğunu teyit etmeden teşkilattaki kimseyle paylaşmak istemiyordum. Amerika Birleşik Devletleri hükümetinden yardım talep ettim.

- Karşılığında onlara ne vaatte bulundunuz? Pilot mu?

- Pilot için sözlü bir vaatte bulunmadım ama açık kapı bıraktım. Çocuğu ele geçirmek için Delta timi göndermeyi kabul ettiler. Çocuğun gerçekten de Bayan Papantoniou'nun verdiği adreste yaşaması hâlinde, Bay Mitchell'dan Delta timine eşlik etmesini ve durumu daha az travmatik bir şekilde çözmeye çalışmasını rica ettim. Tabii, öte yandan, o adreste bir çocuğun yaşaması ancak çocuğun Bayan Resnik ve sizden olmaması gibi bir olasılık da vardı. Robot İngiltere'de belirdikten sonra operasyon iptal oldu.

- Küçük kızı adreste bulup teslim alsalardı. Kız, Alyssa'nın dediği gibi, bizim çocuğumuz çıksaydı. O zaman bize söyler miydiniz?

- Elbette.

- Bundan nasıl emin olabilirim?

- Bana olan güveninizin dönüşü olmayacak denli hasar almasını anlayabiliyorum. Fakat bu durum özelinde güven şart değil. Bana inanmanız için basit bir mantık yürütme yeterli olacaktır. Kızınızı sizden saklamamın –veya bir başkasının saklamasının– tek nedeni onu ileride pilot olarak kullanmak olurdu. Ben veya bir başkasının ilk öğrenmek isteyeceği şey kızın Themis'in içindeki kaskları aktive edip edemeyeceğini öğrenmek olurdu. Bu muhtemelen sizin bilginiz olmadan yapılabilirdi. Ancak eninde sonunda kızın pilotluk için eğitilmesi gerekecekti. Themis'e bir değil iki pilot gerekiyor, dolayısıyla, eğitim için size veya Bayan Resnik'e ihtiyaç duyulacaktı. Muhtemelen siz olacaktınız çünkü yalnızca sizin anatominiz küredeki alt gövde istasyonuna uyumlu. Kızın kontrol panelini aktive edişi, anne babasından birinin veya ikisinin birden görünümünü andırması bir araya geldiğinde, ne benim ne de başkasının, sizin gibi zeki iki insanın kızın soyu hakkında kuşkular duymasını engelleyemezdi.

- Şaka mı yapıyorsunuz? Övülmekle yelkenleri suya indireceğimi mi sandınız gerçekten? Her neyse... Şu an ne yapmamızı önerirsiniz?

- Beklememizi. Gizlemeye çalıştığım bilgi açığa çıkmış olduğu için, Delta kuvvetlerini kullanma ricamı yineleyeceğim ama ricamı bu kez teşkilata yönelteceğim ve bu defa Bay Mitchell olmayacak.

1556 NUMARALI DOSYA
HABER RAPORU – JACOB LAWSON, BBC
LONDRA

Yer: Londra, İngiltere

[Son otuz saniye, Jacob.]

- Hayır! Olmaz! Beni canlı yayına almayın. Uzaklaşıyoruz.

[Uzaklaşıyoruz derken?]

Kameramanımla beraber olay yerinden ayrılıyoruz. Beş dakika içinde araca geçmiş olacağız.

[Neden? Yirmi saniye sonra sizin görüntüyü yayımlamaya hazır olacaklar. Neler oluyor Jacob?]

Oyala onları. Lanet şey hareket etti. Bir saniye daha durmam burada.

[Hareket etti derken neyi kastediyorsun? Kanal 2'den canlı izliyorum onu şu an. Kıpırdamıyor.]

Jack, kıpırdadı diyorum. Ağırlığını bir bacağından ötekine verdi. Ellerini oynattı.

[Ağırlığımı... Bana bunu yapamazsın Jacob. Üç dakika boyunca ne yayımlayacağım şimdi?]

Hava durumu yayımla. Sabahki görüntülerden yayımla. Umu-
rumda değil. Bu şeylerden biri son kıpırdadığında yüz bin insan
canından oldu. Tam da bu noktada olmuştu, aman Tanrım.

*[Paranoyaklık ediyorsun. Şu an herkes ona bakıyor, inan bana:
Kıpırdamıyor.]*

Paranoyaklık ediyorum ha Jack? Toprak üstünde yürüyoruz
şu an Jack! Ne dediğimi anlıyor musun? Geçen seneki robot
bu toprağın üstünde ne var ne yoksa buharlaştırdığı için. Za-
ten robota fazla yakınız. Daha iyi görüntü alabilmem için
uzaklaşmam lazım.

[Nereye gidiyorsun?]

Toprağın bittiği yere! Yayın aracını düzleşmiş alanın kenarın-
daki merkezî bir yere götüreceğiz. Oradan sana iyi görüntüler
yakalarız.

[Ne kadar sürer?]

Bilmem. Kurulum için bize... yirmi dakika ver.

*[Jacob. Toprak alanın kenarı iki kilometre uzakta. Oraya
ulaşman iki dakikanı alır.]*

Jack, burada elli bin insan var. Her yan çocuk dolu, sayama-
yacağın kadar çadır kurulmuş. Önümüzde nereden baksan
elli barbekü ızgarası olan bir yemek istasyonu var. Yüzlerce
insan hamburger kuyruğunda bekliyor. Millet burada resmen
kasaba kurmuş. Kalabalığı yarıp geçmek çok zor. Yayın aracı
için açık bir yol lazım bize.

[Peki o elli bin insan da sizin gibi kaçıyorlar mı?]

Hayır, Jack, kaçmıyorlar. Gelip gidenler var ama kaçan koş-
turan yok.

[O zaman siz de kaçmayın. Tanrı aşkına Jacob, nasıl gazetecisin sen! Çocuklar bile senin kadar ödlele değil.]

Canın cehenneme Jack. Gidiyoruz biz.

[Kameramanının söylemek istediği bir şey var mı?]

Janet, bir şey söylemek ister misin sen de?

{Canın cehenneme Jack!}

[Tamam! Tamam! Sizin bölümü iptal edeceğim.]

Yerine ne yayımlayacaklar?

[Üç dakika boyunca doğaçlama bir şeyler yapmalarını sağlayacağım. Hoşlanmayacaklar bundan. İşinizi kaybedebilirsiniz bu yüzden Jacob. İkiniz de.]

Beni bilirsin Jack. Seninle birlikte bir düzine savaş bölgesine gittik. Senin için kurşun yedim.

[Sen değil, sırt çantan yedi kurşunu. Sen yara almadın.]

Kurşun yolunu on santim şaşırsaydı şu an bu konuşmayı yapmıyor olurduk. Demek istediğim, kolay kolay tırsmam ben. Bak söylüyorum: Kötü bir şey olacağını hissediyorum.

[Umarım haklısındır, yoksa bu yaptığının ceremesini çekersin.]

Aksine, umarım yanılıyorumdur. Araca geldik şimdi. Dediğim yere vardığımızda ararım seni.

[Hayır, öyle yapmayacaksın. Kapatma telefonu. Hava durumundan önce seni yayına alacağım, şu andan itibaren beş dakika kamera önünde kalmana ihtiyacım var.]

Janet, Jack beş dakikamız olduğunu söylüyor.

[Ne diyor?]

Gülüyor.

[*Hah, bu iyi işte.*]

Janet, dikiz aynasına bak. Görüyor musun?

{*Görüyorum ama ne ki o?*}

[*Ne ne Jacob?*]

Hava... Tarifi zor, robotun etrafındaki hava giderek... kalınlaşıyor, şey gibi...

[*Sis gibi mi?*]

Pek sayılmaz. Sanki etrafını ağır ağır bir buğu kaplıyormuş gibi. Bu şey her neyse doğal bir fenomen gibi görünmüyor. İnsanların kaçıştıklarını görüyorum.

[*Robot mu yapıyor o şeyi?*]

Sanırım. Nereden çıktığını göremiyorum. Daha beyazlaştı, matlaştı şimdi. Robotun ayaklarını göremiyorum artık. Sis değil bu. Şeye benziyor... Kuru buzdan, bir sürü kuru buzdan çıkan dumana. Janet, daha hızlı sürebilir misin? Sanırım bize yetişecek o şey.

[*Tehlikeli mi?*]

Ben nereden bileyim yahu? Koşarak kimsenin kaçamayacağı kadar hızlı ilerliyor. Yoldan yüz metre uzaklıktayız ama o şey hemen peşimizde.

Gazı kökle Janet! Şuradan git! Şuradan gitsene! Şehirdeyiz. Golden Lane'e sap. Lanet şey bizi içine aldı. Üç metre önümüzü bile göremiyoruz.

Hay lanet! Aracın arka kapısından sızıyor. Kökle şunu. Janet DUR!

[*Jacob?*]

[*Jacob?*]

Buradayım. Siktir! Park eden bir araca tosladık. Başım kanıyor. Janet! Janet! Janet bayılmış. Onu dışarıya çıkarmam lazım. Hadi kızım. Hadi dışarıya çıkaralım seni.

[*Yardım göndereceğim. Nerede olduğunuzu söyle bana.*]

Onu Cromwell Kulesi'nin içine götürüyorum. Jack, acele etsen iyi olur. Janet... Damarları koyu, neredeyse siyah. Teni bembeyaz.

[*Öldü mü?*]

Bilmiyorum! Kucağımda şu an. Nabzını kontrol edemiyorum. Duman kapılar kapalı olduğu hâlde binanın içine giriyor. Onu dumandan uzaklaştırmam lazım. Asansörü deneyeceğim.

[*Jacob, öldü mü Janet?*]

Asansöre biniyorum. Çatı katına çıkaracağım onu. Umarım onu inciten o şey her neyse oraya kadar ulaşmaz.

[*Polis telefonlara bakmıyor.*]

[*Jacob!*]

Öldü. Janet öldü. Lanet olası uzaylılar öldürdü onu. Bedeni... katılaştı. Teni... Sanki tüm kanı çekilmiş gibi...

[*Tanrım.*]

Gene aynı şeyi yapıyorlar Jack. Öldürüyorlar bizi.

[*Yardım bulacağım. Bulamazsam kendim geleceğim.*]

Sen kendi canını kurtar Jack! Sis şimdiye kadar nehri geçmiştir. Yakında sana ulaşır.

[*Buraya kadar gelir mi dersin?*]

Şu an pencereden dışarıya bakıyorum. Sis görebildiğim her yerde. Yirmi beş otuz kattan küçük binaların hepsi bulut tarafından tamamen yutulmuş. İçinden birkaç uzun bina yükselen beyaz bir denize benziyor. Herkesi ofisten çıkarıp çatıya götür. Orada güvende olursunuz.

[*Sen n'apacaksın?*]

Bu dumanı Janet'in soluğu kadar soludum. Neden o öldü de ben ölmedim bilmiyorum. Kendimi iyi hissediyorum. Duman dağılana kadar burada bekleyeceğim.

[*Kendine dikkat et Jacob.*]

Güle güle Jack.

1567 NUMARALI DOSYA

DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI BİLİM BÖLÜMÜ BAŞKANI DR. ROSE FRANKLIN İLE GÖRÜŞME

Yer: Dünya Savunma Teşkilatı Merkezi, New York

- Dr. Franklin.

- ....

- Dr. Franklin, ne yapıyorsunuz?

- Hiç... bir şey yapmıyorum.

- Bin ceset torbasının yanında, yerde gözleriniz kapalı oturuyorsunuz. Bir şey yapıyorsunuz işte.

- 861 tane. Rastgele görünüyor. Neden sekiz yüz veya bin değil?

- Sanırım bu buraya getirdikleri kargo uçağına sığacak kadavraların sayısı.

- Sanırım öyle.

- Sorumu cevaplamadınız.

- Ne sormuştunuz?

- Ne yapıyorsunuz?

- Dört milyon ceset torbasının nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyordum. Hepsini toplu olarak görmem mümkün olur muydu? Yoksa baktığım dört taraf sonsuz bir ölü insanlar denizi gibi mi görünürdü?

- **Cevabı bilmiyorum ama. Sizin için önemliyse kolayca hesaplanabilir.**

- Önemli değil. Dört milyonun gerçekte ne kadar olduğunu kavramak ne zor şey. Ölenlerin yalnızca isimlerini okumanın bile hiç uyumadan üç ay süreceğini biliyor muydunuz?

- **Bu sayıya epeyce kafa yorduğunuzu görüyorum. Dört milyon sayısı başka bazı kabaca sayılardan yola çıkılarak tahmin edilmiş bir sayı. Saldırıdan önce kaç kişinin Londra'dan ayrılmayı başardığını, saldırıdan etkilenen bölgede kaç kişinin yaşadığını, kaçının robotun yakınlarında toplanmış olduğunu falan bilmiyoruz. Olur da kesinleşirse nihai rakam dört milyondan fazlasıyla farklı olacaktır.**

- Fark etmiyor, yine de üzülüyorum.

- **Dört milyon ölü gerçekten de çok üzücü.**

- Bunu kastetmiyorum. Ölenlerin sayısının bu kadar fazla olmasının, ölümleri daha önemli kılmaması üzücü.

- **Olayın ağırlığının ölümleri daha az trajik kılması mantığını anlayamadım.**

- Öyle ama. Kara bana dev robot parçaları aradığımız dönemde Flagstaff'ta ölen sekiz kişinin beni nasıl mahvettiğini anlatmıştı... Yani diğer Rose'u. Ben yalnızca hayal edebilirim onun acısını. İlk Londra saldırısındaki 136.000 kişinin ölümünün ağırlığını elbette hissettim ama bu acı eminim ki yalnızca

bir kişi ölseydi buna karşı hissedeceğim acının 136.000 katı değildi. şu anda dört milyon kat üzęün değilim.

- **Bu gayet normal.**

- Öyle mi? Ölümünden sorumlu olduğum her insanın ardından diğerleriyle eşit derecede hüzünlenmeyi borçlu değil miyim?

- **Dr. Franklin, siz kimseyi öldürmediniz. Ölümlerden bir nebze sorumluluk hissetmek insani bir durum –bu trajediyi önleyebilmiş olmayı ben de isterdim– ama siz kimseyi öldürmediniz. Onları uzaylılar öldürdü. Bizimle öncesinde bir diyalog bile başlatmadan hem de.**

- Bu yaşananları ben başlattım, onlar değil. Bir çukura düştüm ve her şey benim yüzümden başladı. Hepsini ardımda bırakma fırsatım vardı ama hem o eli tekrar bulmayı hem de Themis'in tüm parçalarını bir araya getirmeyi başardım. Hayatta kaç insanın ikinci şansı olur ki? Benim oldu. Ama bakın onu nasıl kullandım... Araştırmaları bırakmalıydım.

- **Araştırmaları sürdüren, teknik olarak, siz değildiniz. Diğer... Dr. Franklin'di...**

- Araştırmaları devam ettirmemeliydim. Themis'i kendi hâline bırakmalıydım. Biliyordu. Beni o yüzden öldürdü.

- **Sizi, istemeyerek de olsa Bay Couture ve Bayan Resnik öldürdü.**

- Birleştirdiğim robot tarafından öldürölmüş olmam size bir anlam ifade etmiyor mu? Keşfi herkesin hayatını riske atan robot tarafından? Ben bakınca ilahi adalet görüyorum ama lütfen söyleyin, siz de bu durumu en azından ironik bulmuyor musunuz?..

- **Çok güçlü bir silahın parçalarını keşfettiniz. Tehlikeli şeylerle uğraşmanın riskleri vardır. Tabancalar, elektrikli aletler,**

kimyasal lavabo açıcılar ile çalıştıkları için her gün ölüyor insanlar. Siz yetmiş metre boyunda, binlerce ton ağırlığında, orduları tek başına yok etme gücüne sahip, uzaydan gelen bir silah buldunuz. Bu silahla çalıştınız, her gün. Sigorta şirketiniz nasıl şartlar altında mesai yaptığınızı bilseydi primleriniz bine katlanırdı. Ölümünüz kahredici bir şeydi ama aynı zamanda olasılığı yüksek bir şeydi de. Dahası, seçim şansınız olduğuna inanmıyorum. O ele kontrolünüz dışında güçler tarafından çekildiğinizden kuşkulaniyorum.

Yine de ikinci bir şans elde ettiniz. Şu an buradasınız. Buradasınız madem, insanları kurtarmamıza yardım edebilirsiniz. Hepsini kurtaramazsınız. Bunu size saldırıdan önce bile söyleyebilirdim. Ama aksi takdirde ölecek olan pek çok insanı kurtarabileceğinize inanıyorum. Kulağa müthiş bir şeymiş gibi gelmiyor ama bulunduğumuz şartlar altında olabildiğince fazla can kurtarmak umut edebileceğiniz en iyi şey. Bu niyetle, orantısız pişmanlık hissinize de saygı duyarak, bu cesetler Londra'dan geldiğinden bu yana neler öğrenmeyi başardığınızı dinlemek isterim.

- Korkunç bir ölümle yüzleşmişler. Bir düzine adli tabip gece gündüz otopsi yapıyorlar ancak ölenlerin yalnızca on ikisi aynı şekilde ölmüş: aşırı derece sepsis. Enflamasyon hızlıca tüm vücuda yayılmış. Ateşleri oldukça yüksek çıkmış olmalı. Aniden oluşan kan pıhtılaşması kan akışının tüm vücutlarına ulaşmasını kısıtlamış. Oksijensiz kalan bütün ana organlarda yetmezlik başlamış. Böbrekler, karaciğer ve akciğer ilk olarak işlevini yitirenler arasındaymış, sonra ölüm meydana gelmiş. Havasızlıkla boğuşarak, için için bir yanma hissiyle ölmüşler.

Çocukları uzaylı robotun etrafında pikniğe götürmenin iyi bir fikir olduğunu hâlâ düşünüyor musunuz?

- O hususu uzun uzadıya düşünmemiştim. Yapabileceğimiz en iyi şeyin onlara barışçıl yüzümüzü göstermek olabileceğini söylemiştim. Bunun elimizden gelip gelebilecek en iyisi olduğuna inanıyorum hâlâ.

- Bu insanlar için iyi netice vermedi.

- Doğru. Bu yüzden, barışın artık bir seçenek olmadığını bilerek ilerlemeliyiz. Ölmeleri ne kadar süre almış?

- Hızlı olmuş. Bir dakikanın altında diyebilirim. Londra'nın dört yanından güvenlik kamerası görüntüleri geçiyor elimize. Yekpare gaz kümesi yetmiş metre yüksekliğe ulaşmış. Yalnızca on sekiz dakika içinde her yöne on iki kilometre olacak şekilde –yaklaşık 450 kilometrekare ediyor– kusursuz bir çember biçiminde yayılmış. Yirmi dakika içinde herkes ölmüş. Uzaylı robot hemen sonrasında kaybolmuş. Tekrar görüldü mü sonradan?

- Neredeyse anında Madrid'de yeniden belirmiş.

- Tahliyeye başlamışlar mı?

- General Govender on üç şehrin yerel yönetimleriyle mevcut tehdit hakkında koordineli fikir alışverişi yapıyor.

- Diğer robotlar da saldırıya geçmiş mi?

- Hayır. Şansımıza, diğerlerinin hiçbiri şimdiye kadar gaz salmamış. Ama her an salabileceklerini varsaymalıyız. Kurtulanların sayısı Londra'dakiler kadar az olursa o şehirlerde de nüfusun yalnızca yarısı sağ kalırsa, otuz dakika içinde yüz milyon ölüye ulaşılabilir.

- Kaç kişi kurtulmuş? Yalnızca birkaç yüz kişi olduğu söylendi bana.

- Kurtarma ekipleri şehri taramayı sürdürdüğü müddetçe daha fazla kişiye sağ ulaşacağız. Bana bildirilen son sayıya göre kurtulanlar bin dört yüz civarındaydı.

- Yine de korkutucu derecede düşük bir sayı.

- Öyle. Çoğu, robotun gazı saldığı noktadan en fazla beş kilometre uzaklıkta bulundu. Daha fazla insan kaçma şansı buldukça, biz gazın salındığı noktadan uzaklaştıkça gazdan etkilenen nüfus yoğunluğu düşüyor. Bu noktadan itibaren gazla temas kurup da hayatta kalanların sayısının kayda değer oranda artacağını ummuyorum.

Kurtulanların bazılarının buraya muayene için gönderilmelerini istedim.

- Buradalar. Bir saat önce geldiler.

- Muayene edildiler mi?

- Hayır ama uçakta hepsi kan örneği verdi. Bir saat içinde sonuçlar elimizde olur. Dört kişiyle konuştum. Geldiklerinde diğerleriyle de görüşeceğim. Hepsini karınlarını doyurmaya yolladım.

- Ölümcül gazla temas etmemeyi nasıl başarmışlar?

- Öyle bir şey olmamış. Anlattıklarından anladığım kadarıyla gazdan kaçmanın yolu yokmuş. Kendilerini odalara kapatmayı, ellerine geçen nesnelerle her deliği kapatmayı denemişler ama sis –onlar gaza sis diyorlar– âdeta onu durdurmak mümkün değilmiş gibi, bir şekilde her yere giriyormuş. Duvarlardan bile geçtiğini söylüyorlar. Çoğunun kendini binaların içine atmaya fırsat bile bulamadıklarını biliyorum. Hele bazıları robotun etrafını saran gruptan. Gaz dağılmadan önce bir saati aşkın süre boyunca ona maruz kaldılar, onu soludular.

- Nasıl hayatta kaldılar? Semptomlarının şiddeti ölenlere nazaran daha mı azdı?

- Ne semptomu? Semptom göstermediler. Tamamen sağlıklılar. Pardon, bir tanesi epeyi ağır bir grip geçiriyor ama bunun gazla ilgisi olduğundan şüpheliyim. Günlerdir hasta olduğunu söylüyor. Bu “sis” insanlara nasıl bir etki yapıyorsa sağ kalanlar o etkiye karşı tamamen bağışıklar.

- Bunun neden olduğuyla ilgili herhangi bir fikriniz var mı?

- Yok. Fiziken çok farklı hepsi. Dünyanın farklı yerlerinden geliyorlar. Hepsi hakkında olabildiğince bilgi toplayıp, beslenme ve spor alışkanlıkları arasında benzerlik olup olmadığına bakacağım. İş yerlerinde, evlerinde temas ettikleri bir şey yüzünden, kullandıkları sabun ve şampuan yüzünden bile olabilir. Benim konuştuğum kişiler herhangi bir ilaç da almıyorlarmış. Sorular sormayı sürdüreceğim. Diğerleriyle görüştüğümde ortaya işe yarar bir şey çıkma olasılığı var ama dürüst olmam gerekirse bir şey bulacağımızdan şüpheliyim. Sağ kalan grup arasında altı yaşında bir kız ve seksen yaşında bir adam var. Gündelik hayatlarında bu ikisinin ne kadar ortak noktası olabilir ki? Bu işi başkası yapmalı.

- Dr. Franklin, kendinizden şüphe etmeye son verin. Bu bilmeceyi çözecek yetenekte olduğunuza yürekten inanıyorum.

- Benden sanki bir tür *savant* sendromum varmış gibi bahsediyorsunuz. Değilim. İşimde iyiyimdir ama şu durum benim işim değil. Gerçi aklıma takılan bir nokta var. Beni zamanda ileriye taşımaya yardımcı olan, buluşmamı istediğiniz o kişi Themis’i dünyaya bırakan uzaylıların soyundan geliyor olabilir mi?

- Geliyorsa ne olur?

- Yalnızca bir düşünce ama eğer bu kurtulan insanlar Themis'i yapan kişilerin soyundan geliyorlarsa –ki o kişilerin tamamen uzaylı olmadığı bariz bir şey, çok çok yarı insan denebilir onlara– saldırganların bu kişileri bağışlamaları mantıklı olurdu.

- Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. Buraya getirilen insanların kurtulmalarının şans eseri olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Temas kurduğum o kişinin anlattığı gibi tarih boyunca aramızda uzaylıların soyundan insanlar yaşıyorsa, bu insanların saldırıda kullanılan gazımsı silaha bir çeşit bağışıklıkları olabilir. Bu hipotezi doğrulayacak bir yol düşünebilir misiniz?

- Söylediğim gibi, benim alanım değil. Bu tarz bir durumla baş edecek bilgim ve deneyimim yok. Size bir genetik bilimci lazım.

- Yardım edecek birini tanıyor olabilirim.

1570 NUMARALI DOSYA

DR. ALYSSA PAPANTONIOU İLE GÖRÜŞME

Yer: Dünya Savunma Teşkilatı Merkezi, New York

- Kelepçeler gerçekten gerekli mi?
- Hayır. Burası güvenli bir tesis, buradan kaçmaya yeltenmenin başarıyla sonuçlanma ihtimali ölçülemeyecek kadar küçük bir oran. Ancak bu ekibin üyeleriyle olan geçmişisiniz hesaba katıldığında kelepçelerinizin takılı kalması herkesi daha rahat ettirecektir.
- Ellerim ba... bağılyken çalışmak gerçekten çok zor.
- Zincir otuz beş santimetre. Size biraz hareket özgürlüğü tanımak istedim. Yerine getirmek zorunda olduğunuz görev ellerinizin birbirinden ayrılmasını gerektirir diye. Ayrıca size hareket özgürlüğü engellenmemiş bir asistan ayarladım.
- Sizinle aynı saftayız. Farkındasınız, değil mi?
- Siz işinize geldiğinde saf değiştirmeyi huy edindiniz.
- Dört milyon kişi öldü. Ben artık saflar taraflar olmadığını kastediyordum. Biz ve onlar. İst... istesem bile beni kendi taraflarına alacaklarını düşünmüyorum.

- İkinci Dünya Savaşı sırasında altmış milyon insan öldü. Yine de savaşta taraflar vardı.

- Bana güv... güvenmeniz için ölü sayısının ne kadar artması gerekiyor?

- Bayan Papantoniou, inanın ki sizden korktuğum yok. Kelepçeleriniz benim için takılı değil. Eminim, dünyada hayatta kalan son iki kişi siz olsanız dahi, Bay Couture sizi yine de kelepçeli görmeyi tercih ederdi. Dolayısıyla sorunuzun yanıtı yaklaşık olarak 7.125.000.000.

- Vincent neden hâlâ burada? Th... Themis'i göndermediniz mi?

- Ne yapıp yapmadığımız sizi ilgilendirmez. Buraya özel bir amaç için getirildiniz.

- Biliyorum, bir sessizlik oldu ya, muhabbet soğumasın diye öylesine sormuştum.

- O hâlde Londra'da ölen insanlardan bahsedelim. Adli tabip hepsinin sepsisten öldüğünü söyledi.

- Yaklaşmış.

- Sepsisten ölmediklerini mi söylüyorsunuz?

- Tam olarak değil. Sepsis denilince ortada bir enfeksiyon olduğu düşünülür, ölenler sistemik infla... matuar yanıt yüzünden öldüler. Gazın içinde zararlı patojen, virüs yoktu, ba... bakteri yoktu. En azından ben böyle düşünüyorum.

- Peki ne varmış size göre? Size gönderdikleri gaz numunelerini analiz ettiniz mi?

- Analiz edecek bir şey yoktu. Elime geçen kaplar boştu. Ancak incelediğim hücre numunelerine dayanarak, gazın içinde uzun DNA zincirlerine tutunan ve genin, bünyenin tanımadığı

başka bir protein yar... yaratmasına neden olan, gerçekten ama gerçekten çok zeki bir molekül olduğuna inanıyorum. Vücut bünyesindeki tüm hücrelerin enfekte olduğunu sanarak kendi kendine saldırmaya başlıyor. Tepki son derece şiddetli ve an... anında oluyor.

- **Ölenlerin genetik kumaşlarında olağan dışı bir şey var mı?**

- Kontrol etmedim ama hayır.

- **Sizi buraya genetik alanındaki uzmanlığınız yüzünden getirdim. Ölenler üzerinde en basitinden bir genetik profillemeye bile yapmamış olmanızı anlayamıyorum.**

- Londra'daki cesetleri ke... kendim saymadım ama bana verdiğiniz raporda yaklaşık dört milyon insanın gaza maruz kaldığı ve i... iki bin civarında kişinin sağ kurtulduğu yazıyor.

- **Son sayıma göre tam olarak 1.988.**

- Yaklaşık olarak on binde beş, yani yü... yüzde birin yüzde beşi eder. Yani gaza maruz kalan insanların %99,95'i ölmüş. Bir sürü te... test yapmadan da size nüfusun %99,95'inde özel bir durum olmadığını söyleyebilirim. Hayatta kalan 1.988 kişi çok daha... enteresan.

- **Pekâlâ. Hayatta kalanlar hakkında neler söyleyebilirsiniz? Buraya getirdiğimiz insanları en azından muayene ettiğinizi düşünüyorum.**

- Yi... yirmi yedisine tam genom dizilimi yaptım. Gerçekten kötü ge... genetiklere sahipler.

- **Nasıl yani?**

- Çoğu insan için zararlı olan genetik varyasyonları ve mutasyonları paylaşıyorlar. Bu insanların normal şartlarda bile hayatta olmamaları gerekirdi.

- **Kötü genetikler yüzünden mi?**

- Na.. nadir genetikler yüzünden. Tüm bu anomalileri taşıyan birden fazla insan olmaması gerekirdi.

- **Açıklayın lütfen.**

- Herkesin DNA'sında biraz "hata" vardır. Çoğu tek nükleotid polimorfizmi...

- **Kusuruma bakmayın, genetik hakkındaki bilgim çok sınırlı.**

- Nü... nükleotid baz çiftlerinin ve harflerinin yalnızca birinde farklılık vardır. T ve A'nın G ve C ile değiştirilmesi, bu tü... tür şeyler. Bu farklılıkların büyük çoğunluğu ge... genler arasındaki kodlanmayan bölgelerdedir ve bu bölgeler hakkında kimsenin bilgisi yoktur çünkü kimse onları hakkında bilgi sahibi olacak kadar önemsemez. Genlerin içinde oluşan bu şeyler genellikle daha ilgi çekicidir ve bunların bazılarının işleyişini yeni yeni anlamaya başladık. Daha yaygın olan farklılıklara polimorfizm denir, nüfusun yüzde birinden azında oluşanlara ise mutasyon. İnsanlar fazla sayıda mmm... mutasyon paylaşmamalı.

- **Hayatta kalan bu insanlar paylaşıyorlar mı?**

- Çoğu paylaşıyor. Uzaylı gazının içindeki molekülün aradığı uzun DNA zincirlerinin hiçbirini fa... fark etmeyeceği kadar. Bu kadar çok sayıdaki insan kesinlikle bu... bu kadar mutasyonu paylaşıyor olamaz. Mümkün değil.

- **Mümkünmüş demek ki. Nasıl bir imkânsızlıktan söz ediyoruz?**

- Örnekleyerek açıklayayım. Bana gö... gönderdiğiniz insanların tümünün TREM2 geninde mutasyon var. TREM2'nin işlevlerinden biri beyindeki hastalık ve yaralara verilen bağışıklık tepkisini dü... düzenlemeye yardımcı olmaktır. TREM2'nin dü... düzgün çalışmasını bozan pek çok mutasyon çeşidi vardır. Bu insanlar tek bir çeşidi paylaşıyorlar: R47H varyasyonu. Bu varyasyon çok nadirdir. İzlanda gibi belli başlı yerlerdeki nü... nüfusun yüzde birinin yarısından biraz fazla oranda görülür, başka bir yerde karşılaşmak ise çok daha düşük oranlarda mümkün olur. Hayatta kalanların tümünde, genin her iki ko... kopyasında da TREM2 mutasyonu var. Bu da çok nadirdir ki buna verebileceğim bir oran bile yok, oradan hesap edin.

- **Ağır hastalığa neden olur mu?**

- Alzheimer riskini arttırdığı görülmüştür ama mutasyonu taşıyan çoğu insan bu ha... hastalığa yakalanmaz, bu yüzden sorunuzun cevabı hayır. BCR2 geninde de mutasyon var. Bu da me... meme kanseri riskini arttırır.

- **Hayatta kalanların hepsinde bu da mı var?**

- Evet. Genin iki kopyasında da.

- **Peki bu mutasyonun nadirliği ne oranda?**

- Sö... söylemesi zor. Bazı etnik gruplarda daha sık görülüyor ancak nüfusun genelinde yüzde birin yarısından daha az görülür. Anlatmak istediğim şe... şeyi kavramaya başlamışsınızdır. Bir mi.. milyon insanın yüzde birinin yarısının yüzde birinin yarısını oranlarsanız, iki mutasyonu da taşıyan yalnızca yirmi beş kişi olması gerekirdi. Tabii ki, hayatta kalanların hepsinin ortak genetik özellikleri bununla sınırlı değil.

- Muayene ettiğiniz bu insanların paylaştıkları tüm mutasyonlar hastalığa maruz kalma risklerini artırıyor mu?

- Hayır. Çoğu hiçbir etki göstermeyecek. Lehlerine çalışan i... iyi bir özellikleri de var bünyelerinde. PCSK9 genlerindeki bir varyasyon kötü ko... kolesterolün düşmesini sağlıyor. Bu nüf... nüfusun yaklaşık yüzde üçünde görülür. Hesaplarsanız, Londra'da gaza maruz kalan dört milyon insan arasında bu üç mutasyonu da taşıyan en fazla üç insan olmalıydı.

Muayene ettiğim insanlar yüzlerce tek nükleotid polimorfizmi paylaşıyor; elli yedisi nadir gen mutasyonları. Tüm dünya nüfusunda bu kadar nadir ortaklaşa ö... özellik taşıyan iki insan bile bulmamanız gerekir, dünya nüfusu yetmez buna. Emin olmak için hayatta kalanların tümünden kan örneği alacağım ama bahse varım hepsinde aynı ö... özellikler çıkacaktır, bu durum... imkânsız olsa bile. Bu insanlar şans eseri hayatta kalmadılar yani.

- Hayatta kalanların tümü akraba olabilir mi? Ortak bir ataya sahip olmak, yanlış hatırlamıyorsam genetik benzerliklerin olasılığını arttırıyordu.

- Bazılarının akrabalığı var. Buraya getirilenlerin yi... yirmi yedisinden altısı diğerlerinden biriyle akraba, bunun yanı sıra iki erkek kardeş, bir kız bir erkek kardeş, bir de an... ana kız var. Ancak hepsi bu kadar. On altısı İngiliz kökenli, biri Danimarkalı, bir tane de Faslı var. Hindistan'dan dört, bir Ka... Kanadalı, iki Fransız var. Ana kız olanlar Rus. Bu insanlarda sizinle aramızda ne kadar akrabalık bağı varsa o kadar var. Ortak bir ata bulmak için tarihte ço... çok geriye gidilmesi gerekir.

- Bu insanların hayatlarının bilinçli olarak bağışlandığını düşünüyor musunuz?

- Evet. Gazın bileşeni genetik tasarıma dayalı olmalı. Aslında olmalı dememeli ama böylesi da... daha akla yatkın.

- Nasıl yani?

- Teorik olarak, uzaylıların bu insanlarda po... polimorfizm olduğunu bilmemeleri, hayatta kalmalarının kullanılan silahın bir eksikliğinden kaynaklanmış olması mümkün. Ancak oluşturdukları molekül gerçekten uzun DNA zi... zincirlerini hedef alıyor, en azından genetik hakkındaki uzmanlığıma göre, bunu yaratmak çok daha zor bir şey ve ta... tamamen gereksiz. Herkesteki kısa DNA zincirlerini hedefleyecek çok daha basit bir molekül yapabilirlerdi. Zehirli bir gaz kullanabilirlerdi. Kullandıkları gazın yanında botulinum toksini çok basit kaçıyor. Aynı iletim sistemiyle oradaki *herkesi* öldürecek ve üretmesi daha kolay olacak mı... milyonlarca şey yapabilirlerdi. Gazı şimdiki hâliyle üretmek için epeyi za... zahmete girmişler.

- Bir anlığına, hayatta kalan insanların ortak ataya sahip olduklarını varsayarsak, tanımladığınız molekül bu ortak atanın soyundan gelenlerin hayatını bağışlayacak şekilde özel olarak programlanabilir miydi?

- İlginç bir fikir. Ama hayır, işe yaramazdı. Genetiğinizin hangi parçasının ço... çocuklarınıza geçeceğini bilemezsiniz.

- Tamamen rastgele bir süreç olamaz. Muhakkak bir kısmı öngörülebilirdir, değil mi?

- Bir kısmı öyle. Genetiğimizin kü... küçük bir miktarı yalnızca babamızdan, yine küçük bir miktarı yalnızca annemizden ge... gelir.

- Peki bu DNA... DNA'ydı değil mi bahsettiğimiz?

- Evet.

- Bu DNA uzaylı molekülü programlamak için kullanılabilir mi?

- Hayır. Uzun zaman dilimlerinde i... işe yaramazdı. Nasıl anlatsam? Bi... bin yıl önce yaşamış olan bir adamın ne... neslinden olan herkesi hedeflemek istediğinizi varsayalım. Bin yıl önceki o adamdan geçtiğini kesin olarak bilebileceğiniz genetik materyal adamın Y-kromozomu DNA'sıdır, bu da ci... cinsiyet kromozomudur. Bu DNA'daki işaretleyicileri kullanabilirsiniz ama bu yalnızca doğrudan bab... baba tarafından aktarılan bir dizidir, hep babalardan oğullara aktarılır. Kadın yok. Eğer tarihteki bir kadının so... soyunu kurtarmak isterseniz, bu defa da mitokondriyal DNA'yı kullanabilirsiniz. Bu da yalnızca an... anneden aktarılır. Bu kez zıt sonuçlara ulaşırsınız, doğrudan annelik bağı olan nesillerce kadına ulaşırsınız. Bu tarihteki herhangi bir insanın günümüze doğru dallanıp budaklanan soyunun çok küçük bir kısmını içerir ve bu tarz doğrudan bağlar zamanla yok olma eğilimindedir. Oğlu olmayan bir baba veya kızı olmayan bir anneyle bu bağlar yok olur. Başka bir açıdan da bakabilirsiniz, on altı tane büyük-büyük-b... büyük ebeveyniniz vardır, ancak Y-kromozomu DNA'nızı veya mitokondriyal DNA'nızı yalnızca dördüyle paylaşırsınız.

- Bildiğim kadarıyla hem anneden hem de babadan geçen... normal DNA'dan belirli işaretleyicileri hedef almak mümkün olmaz mı?

- Buna otozomal DNA denir. Deddiğiniz gibi aşağı yukarı yarısını anneden, yarısını ba... babadan alır. Her geninizin iki kopyası bulunur ancak ço... çocuklarınıza genlerinizin yalnızca yarısını aktarırsınız ama hangi kopyayı aktaracağınızı seçemezsiniz. Buna yeniden birleşim denir. Otozomal DNA her nesli yeniden birleştirir. Belirli bir atadan aktarılan DNA miktarı her nesilde yarıya iner. Paylaşılan parçalar da

giderek kısalır. Zamanla belirli bir insanın soyundan türeyenler arasında neredeyse hi... hiç ortak gen kalmaz, hele de gazdan sağ kurtulan o in... insanların paylaşabileceği kadar bir miktar hiç kalmaz.

Sağ kalanların mutasyonlarından hangisini seçerseniz seçin aynı mutasyonlardan ebeveynlerinde de vardır muhakkak ancak muhtemelen genin her ko... kopyasında birden yoktur. Sağ kurtulanların ebeveynleri aynı saldırıda ölebilirlerdi. Küçük Rus kız babasının ölümüne şahit oldu mesela. Sağ kalanların pek çoğunun çocukları vardı, biri dışında bu çocukların tümü öldü. Çocuklar ebeveynlerinin DNA'larının yalnızca yarısını alabildiklerinden, sağ kalanların çocuklarında aynı genetik öz... özellikler yoktu. Geçen zaman a r... aralığı uzadıkça genetikler karman çorman olur. Tek bir aileden gelen kişileri sağ bırakmayı deneselerdi o gaz ta... tamamen rastgele birkaçı dışında neslin soyunun çoğunu ortadan kaldırmış olurdu.

- O hâlde, çoğu ölmüş olmasına karşın, yalnızca belirli kişilerin nesillerinin hayatta kaldığından emin olabilir miyiz?

- Belki. Çok küçük ve çok rastgele bir kısmından.

- Kurtulan kişinin genetiği hakkında sıra dışı bir durum var mı?

- Siz benim söylediklerimi dinlemiyor musunuz? Diyorum ya, bunca genetik varyasyonun ortak olması ke... kesinlikle sıra dışı. Bunu net olarak anlatabildiğimi sanıyordum.

- Anlattınız. Ben tek kişi anlamında sormuştum. Paylaştıkları genetiği, hatta sahip oldukları genetik mutasyonların sayısını hesaba katmadan, normal bir insanla karşılaştırıldığında beklemediğiniz bir şey gördünüz mü?

- Ne dediğinizi anladığımı sanmıyorum.

- Bu kişilerin tamamen insan olduklarından kesinlikle emin misiniz, bilmek istiyorum.

- İnsan derken? Bi... bilmem... Bazı gen mutasyonları nadir ama adı üstünde: nadir. Bu nadir mutasyonlardan birçoğunu paylaşımları dışında genetiklerinde gerçekten eşsiz olan bir şey yok. Uzaylı DNA'sı incelemediğim için açıkçası karşılaştırayabileceğim bir veri yok elimde.

- Bir yıl önceki saldırıda ölen iki uzaylı pilotun kalıntılarına erişmenizi sağlayacağım. Onların genetik kumaşlarını gaz saldırısından sağ kalanlarıinkiyle karşılaştırayabilir misiniz?

- DNA'ları var mı ki?

- Tam olarak var denilemezmiş. Bana anlatıldı bunlar ama tam olarak anladığımı ve bir şeyi diğlerinden ayırt edebildiğimi söyleyemem ama yanlış hatırlamıyorsam, nükleik asitlerindeki şeker... arabinoz...

- Doğru olamaz bu.

- Dr. Franklin de heyecanlanmıştı.

- Hiç şaşırmadım. Bu... olağanüstü. Başka bir şey var mı?

- Raporu kendiniz okuyup kendiniz görebilirsiniz. Onları ilk inceleyen genetik bilimcinin raporunun elinize geçmesini sağlayacağım. O pilotların genetik yapılarının gazdan sağ kalanlarıinkiyle eşleşip eşleşmediğini bana ne kadar sürede söyleyebilirsiniz?

- Bunu yapabileceğimden emin değilim. Armutlar ile portakalları kıyaslamamı istemeniz gibi ama ke... kesinlikle deneyeceğim. Teşekkürler!

- Sanki size bir jest yapıyormuşum gibi teşekkür etmeyin bana. Memnun etmek isteyeceğim dünyadaki belki de son kişisiniz, bir yıl önce biri bana dileyeceğiniz her şeye erişiminize izin vereceğimi söyleseydi onlara... Neyse, umarım bir daha sonsuza kadar bir araya gelmeyiz.

1571 NUMARALI DOSYA

TRANSKRİPT – ÇEVİRİMİÇİ OYUN SOHBET ODASI EKRAN KAYDI – REYNARD PROGRAMI

World of Warcraft – Aegwynn Diyarı

[Eva002]: Essie! Gelebilirim!

[SkyJumper]: Selam Eva! Nereye gelebilirsin?

[Eva002]: Size. Gelebilirim! Yatıya kalabilirim.

[SkyJumper]: Annen?

[Eva002]: İzin verdi.

[SkyJumper]: ??

[Eva002]: Ne istersem onu yapabilirim.

[SkyJumper]: Nasıl oldu bu iş?

[Eva002]: Annem artık bana inanıyor. Tam anlattığım gibi oldu.

[SkyJumper]: Ne oldu?

[Eva002]: Londra'daki insanlar. Gördüm.

[SkyJumper]: Çok fenaydı.

[Eva002]: Annem Tanrı'yla konuştuğumu sanıyor.

[SkyJumper]: Konuşuyo musun?

- [Eva002]: HAYIR! Gelebilir miyim size?
- [SkyJumper]: Bilmiyom. Herkes korkuyo. Bizimkiler işe bile gitmiyolar artık. Hava karardıktan sonra benim dışarı çıkmam yasak.
- [Eva002]: Burada da yasak. Her tarafta asker var. Geleyim LÜTFEN! Bulduğum o taşlardan getiririm sana.
- [SkyJumper]: Sorayım bir. Eva, o insanlar öldüler. Sen korkmuyo musun?
- [Eva002]: Korkuyorum. Herkesten önce ben korkuyordum. Ama seni görmek istiyorum.
- [SkyJumper]: Ne zaman?
- [Eva002]: Fark etmez. Mücevher yapabilirim. Yeni büyüler öğrendim. Bir sürü.
- [SkyJumper]: Sorayım.
- [Eva002]: Buradan çıkmam lazım. Lütfen kabul et!
- [SkyJumper]: Tamam. Yapma böyle! Sorcam dedim ya! Oynamak istiyomusun istemiyo musun?
- [Eva002]: Oynayalım ama server değiştirelim. Her yerde Paladin var.
- [SkyJumper]: Paladinler iğrenç. Ama server değiştirmek için geç kaldık. Miguel'e söyle düelloyu burada yapamaz.
- [Eva002]: Bir saniye. Geliyorum.
- [SkyJumper]: NE? HAYIR! Saldırı başlıyo!
- [Eva002]: Aşağı kattan çok gürültü geliyor. Annem çılgılık atıyor.

[SkyJumper]: ??

[SkyJumper]: ??

[SkyJumper]: ??

[SkyJumper]: ??

[SkyJumper]: ??

- kaydın sonu –

1574 NUMARALI DOSYA

MÜŞTEREK ÖZEL HAREKÂT GÖREV KUVVETİ KOMUTANLIĞI KORGENERALİ ALAN A. SIMMS İLE GÖRÜŞME

Yer: Fort Bragg Askerî Üssü

- Delta timi hazır mı?

- San Juan'a birkaç saat önce vardılar. Operasyona hazırız. Sizi bekliyorduk.

- Teşekkür ederim. Desteğiniz için çok teşekkürler.

- Dünya Savunma Teşkilatı'ndaki dostlarımız için her şeye hazırız. Hadi bakalım, şova başlayalım artık. Büyük ekrana GSSAP-2'yi alabilir miyiz lütfen? Teşekkürler. Hedef şu an evinde olmalı. Ekrandaki kırmızı noktalar Delta-3. Caddenin karşısındaki minibüsün içinde dört adamımız var. Çiti aştıktan sonra bu dörtlü, havuz barakasının ardına saklanacaklar.

- Çiti aşmalarından önce görüntü ne kadar sürecek?

- Şimdi gidiyoruz. Dün akşamdan beri üstümüzde uydu var. Minibüs iki saattir orada. Eve giren çıkan olmadı. Işıklar yanmadı. Biraz daha bekleyebilirdik ama bu şartlar altında, elimizde olanı kabulleneceğiz. Ayrıca güpegündüz giriyoruz

eve. Huzurlu bir mahallede silahlı adamlar çitlerden atlayınca birinin polisi araması çok sürmez.

Öcü, ben Anne Kaz, durumun nedir?

[*Mevzideyim. Harekete hazırım.*]

- **Nasıl bir emir aldılar?**

- On yaşlarında bir kız çocuğunu bulup ele geçirme emri. Yetişkinler düşmanca bir tepki verebilirler. Gerektiğinde güç kullanma yetkileri var.

- **Ayrıca otuzlarının ortasında Amerikalı bir kadına da bakınmalılar.**

- Bekle, Öcü... Kim o kadın?

- **Ordu üsteğmeni ve Dünya Savunma Teşkilatı'nın komutanı. Üniformalı olmayacak. Ona zarar gelmemeli.**

- Bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı? Son dakika sürprizleri için bundan daha iyi bir zaman olmayacak.

- **Hepsi bu kadar.**

- Kadın silah doğrultmadıkça sıkıntı olmaz.

- **Eğer buradaysa ve hayattaysa, muhtemelen silahlıdır.**

[*Anne Kaz, neden bekliyorum?*]

- Saçmalık bu ama. Bekle, Öcü!.. Kadın bizim operasyondan haberdar mı?

- **Değil.**

- Komutanınız için üzgünüm, efendim ama eğer silah doğrultursa bizim çocuklar onu anında indirirler.

- **İndiremezler. Bunu net olarak aktarmak zorundasınız.**

- Kar maskesi giymiş, ellerinde M16'lar olan bir grup herif görünce ne yapar mesela?

- **Emin olamıyorum.**

- Emin olamıyorsunuz. Dediğim gibi, üzgünüm, görevimizin tanımında öyle bir kadın yok. Onu bir şekilde uyaramazsanız timin önüne çıkmaması için dua etmeye başlayın derim. Önceliğim adamlarımdır.

- **Anlatamadım herhâlde... Gezegenimiz uzaylı kuvvetler tarafından saldırı altında. Elimizde işe yarar tek silah New York'ta bulunan yetmiş metrelik bir robot. O kadın ise robota komuta edilmesi için gereken iki kişiden biri. Uyarımda geç kaldığım için içtenlikle özür diliyorum. Benimle iletişime geçmesini umuyordum. Yani, o kadının hayatı sizin adamlarınızın hayatından kesinlikle daha önemli.**

- Kara Resnik'ten mi bahsediyoruz?

- **Aynen.**

- Öcü, ben Anne Kaz. Yeni bir istihbarat aldık.
[Ya, ne iyi.]

Otuzlarının ortasında, sivil kıyafetli bir kadın dostumuzda olsun gözünüz. Silahlı ve size düşmanca davranabilir. Size ateş açsa bile karşılık vermeyin.

[Söylediğini tekrarlayabilir misin Anne Kaz?]

Beni duydun.

[Anne Kaz, teyit etmem lazım...]

Kadın Kara Resnik.

[... Anlaşıldı, Anne Kaz. Emirleri ileteceğim.]

- **Şu diğer sokaktaki ne?**

- Köpeğini gezdiren bir adama benziyor. GSAAP kontrol, adamı etiketleyin. İhtiyaç durumunda adamı vurabilir miyiz? Yoksa bana Vincent Couture'ün de köpeğiyle birlikte kayıp olduğunu mu söyleyeceksiniz?

- Bay Couture köpekleri sevmez. Eğer canınız bu kadar istiyorsa adamı da köpeğini de vurabilirsiniz.

- Öcü, köşeye dönmek üzere olan köpek gezdiren bir adam var, batı yönünden sana doğru geliyor.

[Anlaşıldı. Onu izleyeceğiz. Hedefe yaklaşıyor.]

Fikrini değiştiren varsa şimdi söylemenin tam zamanı.

[Anne Kaz, ben Öcü. Giriş izni istiyorum.]

İzin yetkilendirildi, Öcü. Tekrar ediyorum: Girebilirsin.

[Anlaşıldı Anne Kaz. Beyler, işaretimle... Üç, iki...]

- O flaş neydi? Ateş mi açtılar evden?

- Flaş bombası kullanıyorlar.

[Temiz!.. Temiz!..]

[Bravo-Bir, arka odalar temiz.]

[Temiz!]

[Garaj temiz.]

[Anlaşıldı Bravo-İki. Ön temiz. Üst katı kontrol ediyorum.]

[Seni kolluyoruz Bravo-Bir. Kapıları kapatın. Pencereleri koruyun.]

[Temiz!.. Temiz!.. Temiz!]

[Her yer temiz! Anne Kaz, ben Öcü. Ebeveyn yatak odasında iki ölü sivil var.]

Anlaşıldı Öcü. Çocuk?

[Hayır, efendim. İki yetişkin.]

Onlardan biri?..

[Bir Hispanik kadın, bir siyahi erkek. Komutan Resnik'ten iz yok.]

- Çocuğun ebeveynleri olmalı. Dolapları, yatağın altını kontrol etsinler. Çocuk saklanıyor olabilir.

- Öcü, detaylı arama istiyorum.

[Bravo-İki, aşağı katta detaylı arama istiyorum. Ufak bir insan arıyoruz.]

[Anlaşıldı.]

- Korgeneral, İspanyolcam iyi değil ama sanırım...

- Öcü, ben Anne Kaz. Yerel polis geliyor. Tahminî varış zamanı üç dakika.

[Anlaşıldı Anne Kaz. Bravo-İki, yatak odaları temiz. Tavan arasına çıkan merdiven var. Bir göz atacağım. İki dakika sonra çıkıyoruz.]

[Alt kat temiz.]

[Yok artık!]

[Bravo-Bir, her şey yolunda mı?]

[Yolunda. Büyük bir sıçan gördüm. Tavan arası temiz.]

[Anne Kaz, ben Öcü. Ev temiz. Hedeften iz yok. Cesetler için talimat bekliyoruz.]

- Bu kadar mı?

- Bu kadar! Kız evde yok. Teşekkürler Öcü. Cesetleri oldukları gibi bırakın. Yuvaya dönün.

[Anlaşıldı Anne Kaz. Akşam yemeğinde evde olacağız.]

Acele edin. Yemekte köfte var. Anne Kaz kaçır.

1576 NUMARALI DOSYA

İÇ YAZIŞMA – İÇ GÜVENLİK BAKANLIĞI

Gönderen: Gümrük ve Sınır Koruması Şefi

Alıcı: İç Güvenlik Müsteşar Yardımcısı

Konu: El Paso

Paso Del Norte Köprüsü civarı ve üstünde tahminî altmış bin Meksika vatandaşı var şu an ve Amerika Birleşik Devletleri'nden sığınma talep eden daha fazla insan her gün Ciudad Juárez'e geliyor. Köprüde şimdiden münferit şiddet eylemleri rapor edildi ve raporlar artan bir hızla sıklaşıyor.

Gümrük müdürünün talebi üzerine bu sabah BORTAC birimleri istihdam edildi. 37mm gaz tüfekleriyle köprüyü boşaltma girişimleri başarısız oldu. Gümrük ofisimizin kanaatine göre, gümrük personeli, Ulusal Muhafızlar ve yerel kolluk kuvvetlerinin artan desteğiyle dahi, mevcut güç kullanımı parametreleri çerçevesinde sınırın güvenliğini daha fazla sağlayamayacaktır.

Tüm güney sınır noktalarında takdire bağlı ölümcül kuvvet kullanımının derhâl yetkilendirilmesini salık veriyoruz.

1578 NUMARALI DOSYA
DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI TUĞGENERALİ
EUGENE GOVENDER İLE GÖRÜŞME

Yer: Dünya Savunma Teşkilatı Merkezi, New York

- Lanet olsun! Hepimizi öldürecekler!
- Tüm robotlar gaz salınımı yaptı mı?
- Yaptılar, eş zamanlı olarak.
- On üçü de mi?
- Madrid'deki hariç hepsi. Arkadaşlarından talimat bekliyor olabilir. Yakında öğreniriz. Eğer bu gaz da Londra'daki gibiyse onca insan yirmi dakika içinde ölmüş olacak.
- Nasıl karşılık veriyoruz?
- Karşılık mı? Benden ne yapmamı istiyorsunuz?
- Ülkeler saldırı altında. Misilleme yapan oldu mu?
- Hindistan'da kara birlikleri gönderdiler.
- Gazın içine?
- Maske takıyorlardı. Aptalca, farkındayım.
- Robot birlikleri yok etti mi?

- Gerek kalmadı. Nakliye kamyonlarından çıkamadan öldüler. Orada tam bir kargaşa hâkim. Toplu panik. Binlerce, belki on binlerce insan birbirlerini çiğniyor. Arabalar, kalabalığı ezen kamyonlar. Filler... İnsan doğası bazı durumlarda çirkinleşebiliyor. Ruslar ve Fransızlar kendi topraklarındaki robotların saldırıya geçmesi üzerine avcı uçakları gönderdi. Sekiz yüz metre çapında koca bir krater dışında hiçbir etkisi olmadı. On dakika kadar önce Moskova'yı bombardımana tutmayı denediler.

- Fayda etmedi sanıyorum.

- Sisinden görünmek zor ama robotun hâlâ orada olduğunu biliyoruz. Robotun etrafında Moskova'dan geriye muhtemelen pek bir şey kalmamıştır. Kendi başkentlerini bombalamak amma da taşak isteyen bir şey.

- Kaybedecek neleri kalmıştı ki?

- Hımmm. Kremlin'i kendi kendilerine havaya uçurdular.

- Şehrin içinde tek bir canlı kalmamıştır.

- Olabilir ama iki saat, iki hafta, iki yıl içinde, sağ kalanların bir noktada geri dönecekleri bir yer bırakmalıydılar. Moskova'yı yeniden yaşanılabilir kılmak istiyorlarsa onları muhtemelen on yıl sürecek bir inşa süreci bekliyor.

- Toplu hâlde geldiklerinde uzaylıların onların altyapılarını kullanamayacaklarını bilmenin hazzını yaşamak istemişlerdir belki de.

- Sizce buraya koloni kurmaya mı gelecekler?

- Yoksa neden nüfustan kurtulmak için gaz kullansınlar? Her şeyi anında yok etmeye güçleri yetiyor. Aklıma gelen tek sebep binaların sağlam kalmasını istemeleri.

- Sanmıyorum.
- **Başka bir sebep geliyor mu sizin aklınıza?**
- Hayır. Ama yine de ben öyle düşünmüyorum.
- **Neden böyle düşünmediğinizi açıklamak ister misiniz?**
- Yaşadığım yeri gördünüz.
- **Otelde yaşıyorsunuz.**
- Şehir dışındaki evimi kastettim.
- **Gördüm ama ne demek istediğinizi anlamadım.**
- Bu şeyleri, bu robotları yapabilecek kudretteyseniz –iyi kötü kendini idame ettiren enerji kaynağıyla devasa yapılar, metalin içinden geçen katı ışık ve Tanrı bilir daha neler neler yapabiliyorlar– o boktan eve yerleşmek ister miydiniz? Beyaz kazıklı çitim ve hasta bir yaban elması ağacım var. Evin su tesisatı yüz yıllık, pencereler cereyan yapıyor. Manzarası güzel ama ev dökülüyor! Neden orada yaşamak istesinler? Benim evin yanında Moskova merkezinin neler vadedebileceğini hayal bile edemiyorum.
- **O hâlde...**
- Bence haklısınız. O gazı kullanmalarının, her şeyi yok etmelerinin bir sebebi var. Bu sebebin ne olduğunu bilmiyorum ama kalacak bir yer aradıklarını düşünmüyorum. Bizi gezegenden silmenin onlara ne kazandıracağını çözemiyorum sadece.
- **Sebepleri ne olursa olsun eğer onları durduracak bir yol bulamazsak bizi yok etmekte kuşkusuz başarılı olacaklar.**

- Sizin ya da benim elimizden bir şey geleceğini sanmıyorum. Bilim insanları bir şey bulamazlarsa öylece durup sonumuzu beklemekten başka çare kalmıyor.

- **NATO nükleer saldırı hazırlığı yapıyor.**

- Ne? Delirmişler mi?

- **Bunu ben tavsiye etmedim ancak uygulanabilir bir alternatifim olmadığından karşı çıkmak için iyi bir mazeret de bulamadım.**

- Lanet olsun! Milyonlarca masum insanı havaya uçuracaklar. Alın size mazeret! Yakında robotlar yok edecek insan bulamayacaklar. Baksanıza bizimkiler tıka basa insan dolu şehirlere füze atacaklarmış.

- **Uzaylılar saldırdığında insanların öleceği kesin.**

- Olabilir ama öldürme işini onların yerine biz yapmasak en azından! Ah, işe yaramayacak. Siz de biliyorsunuz bunu.

- **Bilmiyorum.**

- Bilmelisiniz. Yüzlerce kilometreye nükleer serpinti yağacak. Suyu, toprağı, her şeyi kirletecekler. İnsanlar hastalanacak. Ölecekler. Gazın öldüreceğinden çok daha fazla insan ölecek, söylemedi demeyin. Hem de çok boktan bir ölüm bekliyor olacak onları. Ahmakça bir fikir bu. Ne kadar ahmakça olduğunu anlatabilmenin yolu yok.

- **Şu an biz konuşurken uzaylı gazı soluyan seksen milyon insan olabilir. Yirmi dakikaya kalmadan seksen milyon kişi ölebilir. Bir şeyler yapmalıyız.**

- Demin söyledim: Rose bir şey yapabilir, bilim ekibi bir şey yapabilir. Siz ve ben hiçbir şey yapamayız, sizin yüzünüzden kozumuz kalmadı.

- **Bu doğru değil.**

- Çok cins adamsınız siz. Umarım farkındasınızdır bunun. Ben Dünya Savunma Teşkilatı'nın kumandanıyım. Bu dünyada düşmanla savaşabilecek, hiç olmazsa düşmanın dikkatini dağıtacak tek şey benim sorumluluğumda. Ancak bu tek şey hangarda boş boş duruyor çünkü biri pilotlarımdan bir kız çocuğu sahibi oldukları gerçeğini sakladı.

- **Kızları olduğunu bilmiyordum.**

- Kızları olduğunu bana siz söylediniz! Pilotum bu yüzden kayıp.

- **Ben sadece Bayan Papantoniou'dan öğrendiğim bilgiyi aktardım. Bilgiyi teyit etme fırsatım olmadı.**

- Doğru söylediğine inanıyor olmalısınız çünkü o psikopat şu an laboratuvarımda çalışıyor.

- **Bu tesiste olmasının tek nedeni genetik bilgisi. Uzman bir bilim insanı ve çok zeki bir kadın olması tartışmaya kapalı. Ancak bu iki şey de doğruyu söylediğini göstermez.**

- O zaman neden bu bilgiyi herkesle paylaşmadınız? On senedir falan biliyormuşsunuz.

- **On sene önce bildiğimle Bayan Papantoniou'nun şu an iddia ettiği çok farklı şeyler. Hem o zamanki hem de şimdiki sessizliğimin nedeni ortada. Bayan Resnik kızı olduğunu duysaydı dünya kazan o kepçe kızını arardı. Bunu on yıl önce yapardı.**

- Bayan Resnik yerine sabıkalı bir morona söylemenin daha iyi bir fikir olduğunu düşündünüz.

- Hayati bir bilgiyi Bay Mitchell ile paylaşmanın şahsım adına akıl tutulması olduğunu kabul ediyorum, hatamın telafisi için çok uğraşıyorum, hatamın zamanlaması bir talihsizlikti.

- Aynen öyle, dünyanın sonuna denk geldi.

- **Büyük talihsizlikti.**

- Daha doğru bir ifade oldu.

- **Bu görüşmenin şahsi noksanlıklarım yerine önümüzde duran soruna odaklanmasına müsaade ederseniz...**

- Müsaade sizin.

- **"Bu doğru değil" dediğimde, eyleme geçmekteki yetersizliğimizin benim yüzümden olduğunu reddetmiyordum, aksine, yapabileceğimiz bir şey olduğunu kastediyordum. Eğer kalıcı bir çözüm bulunacaksa bunu Dr. Franklin ve ekibinin bulacağı hususunda haklıydınız fakat siz ve ben ona vakit kazandırmak için elimizden geleni yapmalıyız.**

- Nasıl yapacaktınız bunu?

- **Uzaylıların insanları öldürmelerini durduramayız, en azından bu eylemlerinin hızını kesmeyi deneyebiliriz.**

- Nasıl?

- **Kalabalık şehir merkezlerinde yaşayanlardan daha az kalabalık olan bölgelere sığınmalarını isteyebiliriz.**

- Dünyadaki her şehirden? Aklınızı mı yitirdiniz siz?

- **Nüfusu iki milyonu geçen şehirlerle başlayabiliriz.**

- Siz bir süredir pencereden bakmadınız sanırım. New York sokaklarında kırk beş bin asker devriye geziyor, polis memurları on altı saatlik vardiyalar yapıyor. Yağmalar, cinayetler başladı.

Biz sürekli endişelenecek bir şey yok diyerek yalanlar sıkarken askerler ve polisler şehri zorlukla kontrol altında tutabiliyorlar. Şimdi kalkıp insanlara şehri terk etmeleri gerektiğini söylersek ne olur sanıyorsunuz? Hem nereye gidecekler?

- Kırsala gidebilirler.

- Bunun için hazır değiller. Önceden uyarılmadan milyonlarca sığınmacıyı kaldıracak kırsal alan yok dünyada. Şiddet, sıhhi meseleler, yiyecek kıtlığı baş gösterecek. İşe yarasa bile insanların yığınlar oluşturacağı kırsal alanlar da uzaylılar için şehir merkezleri kadar kolay hedef olmaz mı? Bir şehri yarım saat içinde yok edip anında bir sonrakine geçebiliyorlarken, bence insanları oradan oraya yollayarak pek bir şey başaramayız.

- Şehir merkezlerinden toplu göçün kolayca halledilemeyeceğinin farkındayım. Herkes kaçmayı başaramayacak, hiç şüphesiz çoğu bu süreçte kaybolacak, yaralanacaktır. Kırsaldaki toplu sığınakların sürdürülebilir olduğunu da ima etmedim. Bu bölgelerde orman kanunları geçerli olacaktır ve baş gösterecek şiddet atmosferinde bir şekilde hayatta kalmayı başaranlar çok geçmeden açlıktan, susuzluktan, hastalıktan kırılacaktır. Ancak birkaç gün fazladan hayatta kalma şansları olacak. Dr. Franklin ve ekibi bu süreçte düşman robotları etkisizleştirmenin bir yolunu bulurlarsa çok daha fazla sayıda insan hayatta kalmış olacak. Birkaç gün içinde bir çözüm bulunamazsa insanların aç ve susuz kalmalarından endişe etmek zorunda kalmayacağımız kanaatindeyim. Şunu diyorum aslında... Eğer bizi yüz biner yüz biner öldürmek zorunda kalırlarsa kırım süreci uzayacaktır.

- Peki madem. Güdelim milleti! Hükümetleri koordine etmesi için Birleşmiş Milletler'le görüşeceğim. Birkaç sivil toplum örgütünden yardım alabilirsek süreç daha zahmetsiz işler.

- Pekâlâ. Gerisini size bırakıyorum.

- Siz ne yapacaksınız?

- Dr. Franklin ve Bayan Papantoniou Londra gaz saldırısında hayatta kalanların verilerinin üzerinden geçecekler. Onlara bir yardımım olabilir mi diye bakacağım bir.

- O hayatta kalanlara ne yaptınız?

- Karantinaya alındılar.

- Karantina mı? İyi de bu insanları hasta değiller diye toplamadınız mı zaten?

- Gazdan neden etkilenmediklerini bilmiyoruz. Onları izolasyon altında tutmak daha güvenilir bir seçim olur gibime geldi.

- Sizce o insanların saldırıyla bir alakaları var mı?

- Doğrudan müdahil olduklarını düşünmüyorum. Ancak şans eseri hayatta kaldıklarına kesin biçimde emin olamıyorum. Kendileri farkında olsalar da olmasalar da bu insanlar bir şekilde seçildiler.

- Niçin?

- Bilmiyorum. Son derece şanslı olmak dışında başka bir özellikleri olduğuna dair sağlam kanıt yok elimde. Fakat bu kişilerin tamamen insan olmayabileceklerini düşünmekten kendimi alamıyorum.

- Tamamen insan olmamak... Şu bize kendisinden hiç bahsetmediğiniz dostunuz gibi mi?

- Hayır, tam olarak değil. Zannımca o dostum, uzaylı soyundan geldiğini hiçbir zaman beyan etmemiş olmasına karşın, dünya dışı köklerinin gayet farkındaydı. Bu insanların ise herhangi

bir şeyin farkında olmaları beni şaşırtırdı. Dostum ayrıca... fiziksel olarak da eşsiz. Soyunun doğrudan dünyamıza ilk gelen uzaylıya dayandığından şüpheleniyorum. Gaz saldırısından hayatta kalanlarsa –görebildiklerim en azından– gayet normal görünüyorlar. O dostumla aynı fizyolojik gariplikleri göstermiyorlar. En fazla uzak kuzenler olabilirler.

- Doğrudan onlara sormayı düşündünüz mü peki?

- Ne yazık ki, evet.

1580 NUMARALI DOSYA
LONDRA SALDIRISINDAN KURTULAN MUHABİR
JACOB LAWSON İLE GÖRÜŞME

Yer: 141 No.lu FBI güvenli evi, New York

- DURUN! Hayıııııııı! AAAAAHHH! Durun lütfen! Lütfen!
- Nedenini söyleyin.
- Adım Jacob Lawson. BBC muhabiriyim. Bu yaptığınız yasa dışı. Yapamazsınız.
- Gördüğünüz üzere yapabiliyorum. Nedenini söyleyin.
- Bu yaptığınızdan hükümetimin bilgilendirilmesini istiyorum. Avukatımla konuşmak istiyorum.
- Nedenini söyleyin.
- Neyin nedenini? Anlamıyorum! HAYIR! Durun! AAAA-AHHHH!
- Nedenini söyleyin.
- Adım Jacob Lawson. İngiliz vatandaşıyım. Viyana Konvansiyonu uyarınca burada olduğumu İngiliz Konsolosluğu'na... HAYIR! Hayır! Hayır! AAAAHHHHH! DURUN! Yapmayın! Neden yapıyorsunuz bunu? AAAAAHHHHH!

- Durun beyler. Efendim, kendinizi toparlayın. Bir süre canınızı yakmayacaklar.

- Neden yapıyorsunuz bunu? Ben yanlış bir şey yapmadım!

- Sakin misiniz?

- Burada ne aradığımı bilmiyorum. Yetkili kişiyle konuşmak istiyorum.

- Bu odadaki "yetkili kişi"nin kim olduğuna ilişkin şimdiye dek aklınızda kuşku kalmamış olması lazımdı. Sakin misiniz diye sordum.

- Sakin... Evet. Sakinim.

- O zaman nedenini söyleyin bana.

- NEYİN NEDENİNİ?

- Bu sorgulamalardan ne kadar yıldığımı size söylemem ben-cillik olacaktır ama bulunduğumuz şartlar itibarıyla iş birliği yapmamanızı rahatsız edici bulduğumu söylemek zorunda kalacağım. Klişe olmasaydı size cinnetin tanımını yapardım ama kısaca şunu söylemem yeterli olacaktır: Cevap vermeyi reddettiğiniz sürece gördüğünüz muamelenin değişmesini umamazsınız. Tekrar.

- Hayır! Hayır! Yapmayın! Durun! DURUN! HAYIRAAA-AAAAHHH!

- Nedenini söyleyin.

- AAAAAHHHH!

- Nedenini söyleyin.

- ...

- Nedenini söyleyin.

- ...

- Bayıldı galiba. Yüzüne soğuk su çarpın. Teşekkürler. Şimdi lütfen parmaklarına bol bol merhem sürün.

- ... Ah, Tanrım. Aaaahh! Teşekkürler. Söyleyin yapmasınlar artık.

- Bu merhem parmak uçlarındaki sinirleri uyuşturacak. Bu beylerin tırnaklarınızın altına soktuğu iğneler kemiğe dayanınca aşırı bir sinirsel tepki verdiniz. Acınız birazdan geçecektir.

- Teşekkürler. Lütfen canımı yakmaya bir son verin!

- Beyler, lütfen iğneleri çıkarın. Vücudunuz şu an şokta, sağ elinizdeki hissi yavaş yavaş yitiriyorsunuz. Derin bir nefes alın. İğneleri tekrar sokmayacaklar.

- Teşekkür ederim! Daha fazlasına dayanamam.

- Aksine. Vücudunuza insani ölçülerde olabildiğince az hasar vermek için çok uğraşıyorum. Deneyimlediğiniz rahatsızlığın çoğu bir bakıma sizden kaynaklanıyor. Bu beylerin kullandığı iğneler küçük ancak parmak uçlarındaki sinir uçları çok hassas, sinir uçlarından beyninize ve omuriliğinize giden uyarılar yüzünden aldığınız fiziksel hasarla orantısız olan bir acı deneyimliyorsunuz. Eğer soruma cevap vererseniz bu talihsiz durumdan kalıcı bir hasar görmeden derhâl kurtulacaksınız.

- Ama hiçbir şey bilmiyorum ben!

- Sözlerimi bitirmedim. Ancak reddetmeyi sürdürürseniz sorgulanmanız esnasında deneyimleyeceğiniz bu küçük hasarlar sonsuza kadar sürebilir. Acıdan ölmezsiniz ama acıyı kanıksayamazsınız da. Acı da koku ve dokunma gibi beyne yerleşip adapte olmaz.

- Benden neyi söylememi beklediğinizi bilmiyorum! Hiçbir şey yapmadım ben!

- Sağ elinizde şimdiden biraz sinir hasarı oldu, size tattıracağımız acı bundan sonra elinizdeki hasar nispetinde azalmış olacak. Bir iki dakika dinlenmenize müsaade edeceğim, acınız dindiğinde bu defa sol elinize geçeceğiz.

- HAYIR! Diğer elim olmaz! LÜTFEN! Yalvarıyorum.

- Yabancı bir yerde, tanımadığınız kişiler tarafından sorgulanıyorsunuz ancak son bir dakikada olanlardan sonra size ne kadar kibarca da olsa durmamı söylemenizin bir işe yaramayacağını anlamış olmanız gerekirdi.

- İsteddiğiniz her şeyi anlatacağım size.

- Buraya getirildiğinizden beri size aynı basit soruyu sorup duruyorum ve siz her defasında cevap vermeyi reddediyorsunuz.

- Benden ne söylememi beklediğinizi bilmiyorum! Hiçbir şey bilmiyorum! Ne istediğinizi söyleyin ki anlatayım! Durun artık. Lütfen!

- Sorgulama uzmanlık alanım değil. Ancak düzenli olarak sorgulama yapan kişiler tanıyorum, bu kişiler bana acının geleceği anı beklemenin acıya dayanmaktan daha zor olduğunu söylediler. Böyle insanlar tanıyor olmam mı, yoksa bu söylediklerinin tamamen safsatadan ibaret olduğunu bilmem mi daha utanç verici kestiremiyorum. Tekrar başlayalım mı?

- Hayır! Hayır! Hayır!

- Beyler, sol elin küçük parmağı, lütfen.

- Hayır, hayır... AAAAAAHHH!

- Tekrar.

- AAAAAAHHHH!

- **Nedenini söyleyin.**

- *Öksürük.*

- **Daha derine.**

- Hayır. ... AAAAAAAHHHH! AAAAAAHHHH! *Öksürük.*

- **Biraz ara verelim ki cevabınız üzerinde düşünün.**

- *Öksürük.* Neyin nedenini? Ne bildiğimi sanıyorsunuz?

- **Herhangi bir şey bildiğinizi sanmıyorum.**

- Hayır, öyle olsaydı bunu yapmazdınız. Bir şey, önemli bir şey bildiğimi sanıyorsunuz.

- **Öyle mi? Şu an biz konuşurken on milyonlarca insan öldü veya ölüyor. Benim düşüncelerim şu an önem arz etmiyor. Meselenin özü şu ki şu noktadan sonra size güvenemem. Devam edelim mi?**

- Durun! Bekleyin! Ne bilmek istiyorsunuz? Uzaylıların Londra'ya neden geldiklerini mi? Bize neden saldırdıklarını mı? Tüm o insanlar ölmüşken benim neden hayatta kaldığımı mı?

- **Bu soruların herhangi birine cevap vermeniz sizi hayal bile edemeyeceğiniz acılardan kurtaracaktır.**

- Ama bilmiyorum ki! Lanet uzaylıların neden geldiklerini bilmiyorum. Bizden ne istediklerini bilmiyorum. Neden Londra'yı seçtiklerini bilmiyorum. Tek bildiğim sevdiğim herkesin ölmüş, benim ölmemiş olmam.

- **Nedenini söyleyin.**

- Bilseydim söylemezdim mi sanıyorsunuz? Oğlum öldü! Karım öldü! Arkadaşlarım, ailem. Onların ölmelerini ister miydim sanıyorsunuz? Elimde olsaydı onların yerine kendi canımı vermez miydim sanıyorsunuz? Oğlum yerine keşke ben ölseydim diye nasıl kahrolduğum hakkında en ufak bir fikriniz var mı?

- ... **Var.**

- Bana inanıyor musunuz?

- **İnanıyorum.**

- Bana inanıyorsunuz!

- ...

- Durmayacaksınız, değil mi? Öyleyse söyleyin!

- **Durmayacağım.**

- Neden?

- **Ortada şüphe kalmasın diye. Size bu yaptığımı başkasına da yapmak zorunda kalmayayım diye.**

- ...

- **Beyler, sol elin yüzük parmağı.**

- **ADIM JACOB LAWSON! İNGİLİZ VATANDAŞIYIM! Vİ-YANA... AAAAAHHHH!**

1585 NUMARALI DOSYA

KOKPİT SES KAYDI – AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ HAVA KUVVETLERİ B-2 SPIRİT – NATO İNTİKALI

Yer: Portekiz semaları

- 09:15:31 [HAMAL 11] Anderson House, Chris Parker ben, İspanyol hava sahasına yaklaşıyorum. 900 km/s hızla hareket ediyorum. İrtifa: dokuz bin metre.
- 09:15:40 [AIRCOM] Teşekkürler Chris Parker. Son kontrollere başlayın.
- 09:15:45 [HAMAL 11] Anlaşıldı.
- ...
- 09:18:03 [HAMAL 11] Kontrol tamamlandı. Uyku vaktine hazırız.
- 09:18:10 [AIRCOM] Anlaşıldı Chris Parker. Uykuya otuz saniye.
- 09:18:14 [HAMAL 11] Anderson House, gerçekten yapıyoruz, değil mi?
- 09:18:17 [AIRCOM] Olumlu, Chris Parker. Uyutun. Tekrarlıyorum: Uyutun.

Yirmi saniye.

09:18:24 [HAMAL 11] Anderson House. Chris Parken ben. Anne'den teyit almanızı talep ediyorum.

09:18:28 [AIRCOM] Emirleriniz açık, Chris Parker. Uykuya on saniye.

09:18:31 [HAMAL 11] Anderson House. Tekrar teyit talep edeceğim.

09:18:33 [AIRCOM] Anne burada, Chris Parken. Yatın. Beş. Dört. Üç. İki. Bir. Şimdi. Şimdi. Şimdi.

...

Chris Parken, Anderson House ben. Lütfen cevap verin.

09:18:57 [HAMAL 11] Anlaşıldı, Anderson House. Açılır kapakla alakalı teknik bir sorun yaşıyoruz.

09:19:09 [AIRCOM] Anladım Chris Parker. Bizden başka bu işi yapmaya gönüllü kimse yok. İkincil hedef olarak istikameti iki yedi sıfır olarak değiştirin.

Bu bir tavsiye değil, emirdir, Chris Parker.

Chris Parker, cevap verin.

- 09:19:31 [HAMAL 11] Anlaşıldı Anderson House. İki yedi sıfıra yöneldim.
- 09:19:35 [AIRCOM] Anlaşıldı. Rotada kalın.
- ...
- Chris Parker. Beş saniye içinde uyku zamanı. Dört. Üç. İki. Bir. Şimdi. Şimdi. Şimdi.
- 09:20:10 [HAMAL 11] Anderson House, Chris Parker ben. Çocuklar uykuya daldı.
- Aman Tanrım...
- 09:20:22 [AIRCOM] Chris Parker, Anderson House ben, lütfen tekrar edin.
- Chris Parker, durumunuz nedir?
- Chris Parker, sizi radarda göremiyoruz, lütfen yanıt verin.
- Chris Parker, lütfen yanıt verin.

1587 NUMARALI DOSYA

DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI BİLİM BÖLÜMÜ BAŞKANI DR. ROSE FRANKLIN İLE GÖRÜŞME

Yer: Dünya Savunma Teşkilatı Merkezi, New York

- Uzaylılar biraz önce Madrid'i yok etti.
- Yapmadılar Dr. Franklin. Yapmadılar.
- Bakın! Hiçbir şey kalmadı. Hiçbir şey.
- Madrid'in dünya üzerinden silindiğinin farkındayım. Bunun suçlusunun uzaylılar olmadığını söylemeye çalışıyordum. Bunu biz kendimiz yaptık.
- Ne demek istiyorsunuz? Madrid'i biz mi bombaladık?
- Bombalamaktan fazlasını yaptık. Yaklaşık yirmi dakika önce bir Amerikan B-2 Spirit jeti İspanya'nın başkentine 1.2 megatonluk bir B83 termonükleer yer çekimi bombası bıraktı. Görünürde bir patlama olmadı, mantar bulutu çıkmadı. İspanya'daki tüm elektronik cihazları bozan bir elektromanyetik pals ve yaklaşık elli kilometreye yayılan parlak beyaz bir ışık tüm şehri üç saniyeliğine kapladı. Işık söndüğünde geriye hiçbir şey kalmadı. Görüp görebileceğiniz en geniş çukurun dibinde dikilen büyük bir robotik silüetten başka.

- İnanamıyorum... Haberlerde, Londra'daki gibi, uzaylı robotun saldırdığını söylediler.

- Ne demelerini bekliyordunuz? Demokratik olarak seçilmiş İspanya hükümetinin NATO'dan altı milyonluk bir şehrin üzerine bomba atmasını istediğini mi?

- Bomba atılmadan önce kaç insan tahliye edilebildi?

- Tahliye, önden ikaz yoktu. Hedeflerini vuracaklarından emin olmak istiyorlardı. Vurdular.

- Siz mi yaptınız bunu?

- Benim ilgim yoktu. Onları durdurmaya çalıştım ama böylesine büyük ölçekte bir krizin yanında geçmişte elimde bulunan nüfuzun ne kadar ufak kaldığını anlamış oldum. Ellerimde tuttuğum dünyanın iplerinin son birkaç yıldır gevşediğini hissediyorum ama artık kimse için kullanışlı bir enstrüman olmama olasılığım da var.

- Bu doğru değil. Şu an ortada... olağanüstü bir durum var.

- Korkarım geleceğimiz için pek fazla olağan durum kalmamış olacak.

- Belki de çoktan kalmamıştır.

- Dr. Franklin, çevrede olup biten unsurlardan bağımsız olarak, etrafımda olan herkesin görevine odaklanmasını sağlamanın benim sorumluluğumda olduğunu hissediyorum, isteyeceğim son şey insanlara yük olmak veya benim şahsi hislerimin işlerin ilerleyişinin önüne geçmesi ancak tam da şu noktada... Neden gülüyorsunuz?

- *Benden* moral konuşması yapmamı mı istiyorsunuz?

- Burada olsaydı Alyssa'dan rica ederdim.

- Espri yaptınız! Bu arada, o nerede?
- **Sağ kalanlardan daha fazlasını muayene etmesi için Londra'ya gönderdim onu.**
- Buradakilere ne oldu?
- **Onlar da Alyssa ile birlikte uçaktalar. Onları burada daha fazla tutmak için bir sebep görmedim.**
- Hepsini mi gönderdiniz?
- **Biri hariç hepsi. Ne yazık ki Bay Lawson hayatını kaybetti.**
- Gazeteci? Ne oldu adama?
- **Kalp krizi geçirdi.**
- Ne zaman? Nasıl?
- **Kalbinde haberimin olmadığı bir sorunu varmış. Sorgu esnasında yığıldı, hayata döndüremedik.**
- Sorgu... Ona işkence mi yaptırdınız?
- **Çoğu şeyde olageldiği gibi, bu olay özelinde de... Evet. Ona işkence yaptırdım.**
- Neden?
- **Bir şeyler bildiğini düşünmüştüm. Bilmiyormuş.**
- Ve öldü.
- **Evet, öyle oldu.**
- Ne tepki vereceğimi bilmiyorum. Sizin suçunuz olmadığını söylememi mi istiyorsunuz?

- Hayır. Ölümü için tüm sorumluluğu yükleniyorum. Sorguya almadan önce hastalık geçmişi kontrol ettirmeliydim. İhtiyatsız davrandım.

- Dert ettiğiniz şey adama işkence etmeniz değil, öncesinde hastalık geçmişi edinmeyi unutmanız mı?

- Beni bu kadar sert yargılamayın Dr. Franklin. İyi niyetli ve zeki insanlar kendi vatandaşlarının üzerine nükleer bomba attılar biraz önce. On iki saatten kısa süre önce Amerika Birleşik Devletleri hükümeti Meksika sınırında altı bini aşkın insanı silahlarla tarattı. Ölenler sığınma talebinde bulunan silahsız, masum erkekler, kadınlar ve çocuklardı.

- İnsanlık olarak canavara mı dönüştük artık?

- Ben de kendime bu soruyu defalarca sordum. Sizinle görüşmeyi talep eden kişi –uzaylı soyundan geliyor olabilecek o şahıs– yeterince sorumluluk sahibi görünmezsek Themis'i yapan kişilerin bizi birkaç milenyum daha olgunlaşmamız için Taş Devri'ne göndermeye karar verebileceklerini söylemişti. Yanılmıyorsam tam olarak bu cümleyi kurmuştu. Tam olarak ihtiyacımız olan bu mu acaba diye bazen merak ediyorum.

- Yeni bir başlangıç.

- Yeni bir başlangıç.

- Bir insana işkence etmenizin beni afallatması lazımdı. Ama öyle olmadı. Sanırım sizin gibi gamsız oluyorum.

- Gamsız değilim ama siz ve ben tamamen başka tür yaratıklarız.

- O kadar da farklı değiliz.

- Farklıyız farklı. Siz değiştiğinize ne kadar inansanız da ikimiz hâlâ bambaşka türden hayvanlarız.

- Bence yanılıyorsunuz.

- Müsaadenizle size bir şey soracağım: Amerikan hükümetinin Irak işgali öncesinde halka kitle imha silahlarına ilişkin yalan söylediğini düşünüyor musunuz?

- Bunun konumuzla ne alakası var?

- Cevap verin siz.

- Evet. Öyle düşünüyorum.

- Bunun yanlış olduğunu düşünüyor musunuz?

- Ne demek istiyorsunuz? Elbette yanlıştı!

- Neden?

- ...

- Yalan söylemek kötü bir şey diye mi?

- Öyle bir şey.

- Görüyorsunuz ya, ben ise tamamen farklı sebeplerden, Irak işgalinin bir hata olduğunu düşünüyorum. O zaman iktidarda olan insanlar –en azından bir kısmı– Orta Doğu'daki güçlü bir askerî varlığın bizim yaşam tarzımızın korunmasında hayati öneme sahip olduğuna inanıyorlardı. Demokrasinin, ifade özgürlüğüünün, sevdiğimiz her şeyin Orta Doğu'daki askerî varlığımıza bağlı olduğuna inanıyorlardı. Bir anlığına sizin de bunun doğru olduğuna inandiğınızı varsayın. Durun daha basit bir varsayım deneyelim, açıklanamayan büyülü bir fenomen aracılığıyla bunun gerçekten de doğru olduğunu *bildiğinizi*

varsayın. Bu hayati askerî varlığın kurulması olasılığını arttırmak için Amerikalılara yalan söyler miydiniz?

- Hayır. Söylemezdim.

- İşte burada aramızda temel bir farklılık yatıyor. Siz daha iyi bir amaç için prensiplerinizi taviz vermezsiniz. Ben ise bir saniye bile düşünmezdim. Ben... faydacıyım, siz ise Dr. Franklin, idealistsiniz.

- Kötü bir şey mi bu?

- Hiç de değil. Savunulacak idealler olmasaydı benim gibi insanlar ne yaparlardı?

- Bence siz vicdan muhasebesi yapıyorsunuz çünkü sizin çizgilerinizi bile geçen bir şey yaptınız ve sizi buraya getiren her şeyi gerekçelendirmeye çalışıyorsunuz. Siz ne yaptıysanız doğru olduğuna inandığınız için yaptınız.

- Yaptığım şeyi insanları kurtarmak için küçük de olsa bir şansımız olabileceğine inandığım için yaptım. Doğru olduğunu bir an bile düşünmedim.

- Sonraki adımınız ne? Anladığım kadarıyla Bay Lawson'dan uzaylıların büyük planını öğrenemediniz.

- Öğrenemedim. Fakat Bay Lawson'ın uzaylı gazından kurtulmasını hâlâ kadim zamanlarda dünyamızı ziyaret etmiş uzaylılardan gelen geni taşıdığına yoruyorum ama şunu büyük ölçüde kesinlikle söyleyebilirim ki Bay Lawson'ın atalarından biri Homo sapiens değilse de kendisinin bundan hiçbir şekilde haberi yoktu.

- Sizin için bir anlam ifade eder mi bilmiyorum ama ben de muhtemelen haklı olduğunuz kanaatindeyim. Kendilerine yakın

hissettikleri insanları bağışlamaları mantıklı geliyor. Alyssa'nın bu konudaki fikirleri ne?

- Bizi nihai bir karara ulaştıracak hiçbir şey bulamadı henüz ancak gece gündüz uğraşüyor. Ömrüm boyunca bir şey üzerinde bu denli tutkuyla çalışan kimseyle karşılaşmadığımı itiraf etmeliyim. Eğer yine de başarısız olursa denemedik demeyeceğiz.

- Ondaki adanmışlık kimsede yoktur, hakkını vermek lazım.

- ...

- Ne oldu?

- Uzaylı bir robot Central Park'ın kuzey çıkışında belirmiş.

- Burada mı?

- Korkarım öyle. Televizyonu açabilir misiniz?

- Orada. Gazını salmaya başlamış bile.

- Gazın bize ulaşması ne kadar sürer?

- Ne yapacağız?

- Dr. Franklin, ne kadar sürer?

- Saatte kırk kilometre hızla hareket etse... beş dakika, belki daha az.

- Themis'i güvenli bir yere götürmeliyiz. Biz gittikten sonra uzaylı robotun onu yok etme riskini alamayız.

- Vincent'ı ararım şimdi. Muhtemelen hâlâ hangar peronundadır.

- Pekâlâ. Ben de buradaki herkesi helikopter pistine yönlendireceğim.

- Yapmayın! Eugene sabah helikopteri Washington'a götürdü. İnsanları Birleşmiş Milletler merkezine götürün. Gazın yirminci kata kadar çıkmaması lazım.

Vincent? Rose ben. New York'a da uzaylı robot geldi, bize yaklaşık üç kilometre uzaklıkta şu an... Evet, Vincent. Gazını salmaya başladı, bu yüzden çok vaktimiz kalmadı. Yanına alabildiğin kadar bir şeyler al ve Themis'i buradan uzaklaştır... Bilmiyorum, güvenli bir yere götür işte. Burası hariç herhangi bir yere. Evet, biliyorum. Ben de zaten herkesi oraya gönderiyorum... Teşekkürler Vincent. Sana da iyi şanslar.

İnterkom tuşu nerede. Buldum. Dikkat dikkat. Ben Dr. Rose Franklin. Eğer binadaysanız burayı derhâl terk etmelisiniz. Şehrimiz saldırı altında, ölümcül gaz birkaç dakika içinde tesisimize ulaşacak. Birleşmiş Milletler ana binasına gidin ve en üst katlara çıkın. Bu bir tatbikat değildir. Tekrarlıyorum. Bu binayı derhâl terk etmeli ve ana binanın yirminci ve üzerindeki katlarında sığınak bulmalısınız. Tekrarlıyorum, ben...

- **Bu kadarı yeterli Dr. Franklin. Hemen gitmeliyiz.**

- Hâlâ buradasınız! Milleti dışarı çıkaracağınızı sanıyordum.

- **Çıkardım. Dışarıdalar. Sizi geride bırakmam centilmenliğe yakışmazdı.**

- Gidin siz, ben yetişirim.

- **Ne yapıyorsunuz?**

- Notlarımı arkada bırakamam.

- **Bilgisayar dosyaları her gün yedekleniyor.**

- Biliyorum. Ben her şeyi not defterlerine yazarım.

- **Neden ki?**

- Yazdığım her şeyi okumayın diye.
- **Eğer hayatta kalırsak hatırlatın da bu söylediğinize güc-**
neyim. Neden duruyorsunuz?
- ...
- **Dr. Franklin bana neden öyle bakıyorsunuz?**
- Dışarı çıkacak vaktimiz kalmadı galiba.
- **Başka bir eylem planınız yoksa burada böyle bekleyip sizin**
ifadenizle nahoş bir deneyim yaşamaktansa koşup şansımızı
denemeyi yeğlerim.
- Steril oda. Camla muhafaza ediliyor orası.
- **Bizi gazdan izole edeceğine emin misiniz?**
- Bilmiyorum. Üçüncü seviye biyogüvenlik derecesi var.
- **Ana binaya zamanında ulaşamayacağımıza emin misiniz?**
- Aşırı eminim.
- **O zaman steril odaya gidiyoruz.**
- Beni izleyin... Burası. İki kapı da mühürlendiğinde hiçbir şey
girip çıkamaz artık. Gazın bize ulaşması için cam duvarlardan
geçmesi lazım.
- **Havalandırma sistemi yok mu?**
- Devre dışı bıraktım. Birkaç saat içinde nefes alınabilir havamız
tükenir ama bu süre gazın dağılması için yeterli.
- **Karbondioksit zehirlenmesi uzaylı gazının yapacağının ya-**
nında daha tercih edilesi görünüyor.
- İçimize su serpebilecek bir şey söyleyemez misiniz?

- İkimiz de aynı raporları okuduk, siz hayatta kalanlarla konuştunuz. Onlar da bizim şu an yaptığımızın aynısını denemişler ama gazdan kaçamamışlar. Ayrıca bulunduğumuz odayla dışarısı arasında yarım düzine duvar var. Gaz bize kadar gelirse bir kat camın bir fark yaratacağını düşünmüyorum. Bu camın ne özelliği var?

- Kalın. Ne bileyim... Havada taşınan zehirli bir hastalığı falan içinde tutabilir. İşe yaramalı.

- **Yaşama umudu için tutunacak bir dal bulduğunuza sevindim.**

- Dediğiniz gibi, ölmek için kötü bir yol... Umutla ilgisi yok ama neyse, boş verelim şimdi, açıklayamayacağım. O dostunuzla da görüşmek istiyordum.

- **Dilerseniz şimdi arayabilirim onu.**

- Şu iş bitene kadar bekleyelim. Umarım ekibim Birleşmiş Milletler merkezine varmıştır.

- **Genç onlar. Tüm yolu koşabilirler. Varacaklarını düşünüyorum.**

- Umarım iki dakika içinde varmışlardır. Ana kapıya bakın.

- **Duvarlardan da geçiyor.**

- Laboratuvarı tamamen doldurması çok sürmez.

- **Umarım bu cam laboratuvar duvarlarından daha etkilidir.**

- Çok pahalı bir cam aslında...

- **Umarım vergilerimiz akıllıca harcanmıştır. Birileri birkaç sent kısmak için standart altı malzeme kullandığı için ölürsek yazık olur.**

- Yakında öğreniriz bunu çünkü gaz etrafımızı sardı bile... Gördünüz mü! Burada güvende olacağımızı söylemiştim.

- **Yere bakın Dr. Franklin.**
- **Olamaz! Zeminden giriyor!**
- **Ve şimdi de camdan.**
- **Hayır, girmiyor!**
- **Yakından bakın.**
- **Ama nasıl ya... Sanmıştım ki...**
- **İyi bir fikirdi ama tutmadı. Gelin oturalım.**
- **Ağır ağır sızıyor.**
- **Evet, cam gaz sızıntısını kayda değer ölçüde yavaşlattı. Verdiğiniz paraya değdi.**
- **Hayır, bakın, gerçekten ağır! Yeterince zamanımız olabilir.**
- **Dr. Franklin gazın dağılması saatler sürer. Bu ağır sızıntıda bile gazın odayı doldurması on, bilemediniz yirmi dakika sürecektir.**
- **Belki havalandırmayı açarsam...**
- **Dr. Franklin...**
- **Bir yolu olmalı...**
- **Dr. Franklin!**
- **Ölmek istemiyorum!**
- **Biliyorum. Gelin, şöyle yanıma oturun.**
- **Görünen o ki şu malum dostunuzla görüşemeyeceğim.**
- **Belki de. Cevaplamamı istediğiniz bir şey var mı?**
- **...**

- Dr. Franklin?

- Ne? Bilmek istediğim tonla şey var.

- Çok fazla soru için vaktimiz olmayabilir. Tek bir soru sorma şansınız olsaydı ne sorardınız?

- Orası kolay. Kimsiniz siz? Kimin için çalışıyorsunuz?

- Tek soru demiştim.

- Ama...

- Gerçi fark etmiyor. İki sorunun cevabı da aslında aynı. Ben... hiç kimseyim.

Üniversite profesörüydüm. Montgomery Üniversitesi'nde Amerikan edebiyatı öğreliyordum. Ben... farklı biriydim. Genç evlenmiştim. Karım yazar olmamı istiyordu. Ama ben hiç... Karımı oğlumuz on iki yaşındayken kanserden kaybettim.

- Üzüldüm.

- Zor zamanlardı. Gelmiş geçmiş en kötü baba değildim ama besbelli genç bir adamı tek başıma yetiştirmekte iyi değildim. Oğlum Henry, bir baba olarak noksanlıklarımı kolayca affedebiliyor gibiydi. Aramızdaki baba oğul ilişkisi bir süreliğine iyi gitti. Anne babalar çocuklarının yetişkinliklerinde dönüştüğü karakter için büyük sorumluluk hissederler ama anne babalar ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar çocuklarının hayatında arkadaşlarının ve sevgililerinin etkisi kadar etki edemezler. Oğlum on beş yaşındayken bir kızla tanıştı. Bir senatörün kızıydı. İyi bir kızdı, oğlumdan bir yaş büyüktü. Oğlumu iyi yönde etkileyeceğini düşünüyordum. Ama aksine oğlum o kızı kötü yönde etkiledi. Oğlum daha önce uyuşturucu denemişti ama bağımlı olabilecek denli kazancı yoktu. Oğlum için istikrarlı hayat şartları sağlamak istediğimden

karımın ölümünün ardından evimizi elden çıkartmadım, evin mortgage ödemesi tamamlandığında elimde çok az para kaldı. Ama kızın parası vardı, yani ailesi varlıklıydı. Birbirine âşık iki asi genç sınırsızlığın tanımıdır. Birkaç ay sonra çocuklar kendilerinin birer gölgesi hâline geldiler. Oğlumun hayatını kokainin çalacağından korkmuştum ama bunu yapan alkol oldu. Bir gün video mağazasına giderlerken sürücüsü alkollü bir araçla kafa kafaya çarpıştılar.

Sürücü daha önce alkolün etkisi altındayken araç kullanmaktan iki defa hüküm giymişti. Araçla adam öldürme suçlamasıyla yargılandı ama bozuk kan örneği yüzünden suçlu bulunmadı.

- Öfkeden deliye dönmüş olmalısınız.

- Döndüm elbette... Boşluğa düşmüştüm. Karımla bir sürü arkadaşımız vardı ama onlar karımın arkadaşlarıydı, o öldükten sonra beni tamamen unutmuşlardı. İşe gitmeyi bıraktım. Evimi kaybettim. Beni hayata bağlayan tek şey öfkemdi. Banka hesabımda kalan azıcık parayı çektim –bin dolardan biraz fazlaydı– Henry'nin bir arkadaşından bana o parayla alabileceği kadar kokain almasını istedim. Sonra o sürücünün yaşadığı yeri öğrendim. En şık takım elbisemi çektim üzerime, sürücünün ev sahibine hükümet için çalıştığımı, daireye girmeme izin vermesini söyledim. Uyuşturucu paketlerini daireye sakladım ve oradan ayrıldım. Sonrasında polisi arayıp ismimi vermeden ihbarda bulundum.

- İşe yaradı mı?

- Tabii ki hayır. Dava sonucuyla ilgili daha evvel birkaç defa polisin başına ekşimiştim. Adama komplo kuran gizemli hükümet görevlisinin kim olduğunu çözmeleri çok sürmedi. İhbar telefonumdan dört saat sonra tutukladılar beni. Yakalana-

cağımı biliyordum. Eldiven giymemiştim. Kokain torbalarının üstündeki parmak izlerimden hemen ulaştılar bana.

- Sonra ne oldu?

- Saldılar beni. Benden daha iyi giyimli iki adam beni arabaya bindirip evime götürdü. Bir hafta sonra senatörün evinden davet aldım.

- Oğlunuzun çıktığı kızın babası.

- Ta kendisi. O zaman bilmiyordum ama adam ABD Senatosu Yurt İçi Güvenlik ve Kamuyla İlişkiler Komisyonu'nun kıdemli üyesiymiş. Kilit mevkideki insanları tanımadan o konuma gelemezsiniz. Salınmam için adamın tek bir ricası yetmişti. Sağlam bir viski eşliğinde ebeveynlik ve hayat üzerine uzun bir sohbetimiz oldu.

- Kazadan ve davadan söz ettiniz mi?

- Tek kelime etmedik. Bir ay kadar sonra beni tekrar aradı. Washington'da şık bir restoranda buluştuk. İşte sorduğunuz konulara o zaman değindik. Benim hem cesaret gösterdiğimi hem aptallık ettiğimi söyledi ama kafama koyduğum şeyi yapabilmem için...

- Adaleti kendiniz sağlamak için.

- Hayır. Beni kamçılayan adalet duygusu değil, katıksız, saf öfkeydi. Tek istediğim öç almaktı. Senatör öcümü alabilmem için çok daha büyük bir adanmışlıkta bulunmam gerektiğini söyledi. Çocuklarımızın hayatını alan adamı öldürmeye niyetimin olmadığını söylerken utandığımı hatırlıyorum. Senatör işte o zaman bana istediğime kavuşmam için neler feda edebileceğimi sordu. İçim öyle bir rahatladı ki o an. Hiçbir

şeyim kalmamıştı, yaşama isteğim bile yoktu, bu yüzden ona beklediği cevabı verirken tereddüt etmedim.

Yemeğin ardından şehir dışındaki küçük bir apartman dairesine götürdüler beni, bir hemşire gelip kanımı aldı. Ne kadar kan verdiğimi bilmiyorum ama sonrasında iki gün istirahat etmem gerekti. Adamın biri kapıya büyük bir zarf bırakınca yerimden kalktım. Zarfın içinde beş yüz dolar, bir banka kartı ve o sabahın gazetesi vardı. Üçüncü sayfada şu yazıyordu: “Üniversite profesörünün katili yakalandı.” Oğlumun canını alan aracın sürücüsü, yerde cinayet aletiyle, üstü başı kanla kaplı –benim kanımla– vaziyette kendi yatağında bilinçsiz bulunmuştu. Evim darmadağın edilmişti, mücadele izleri vardı, oturma odasındaki halının üzerinde koskoca bir kan birikintisi vardı. Şahitler adamın aracının Potomac Nehri’nin kıyısındaki yolda durduğunu görmüşlerdi...

- Anlatın, anlatın.

- Gazin ayakkabınıza yanaştığını görünce dikkatim dağıldı, kusuruma bakmayın.

- Aman Tanrım!

- Konuşmamızı şu masanın üzerine oturup sürdürsek daha iyi olacak galiba, tüm bunlardan kurtulduğumuz zaman... Dr. Franklin, yaprak gibi titriyorsunuz.

- Öleceğiz, değil mi?

- Zaten en başından beri ölecektik Dr. Franklin. Kolumu şöyle omzunuza yaslasam rahatsız olur musunuz? Tamamdır. Nerede kalmıştım?

- Ölmüştünüz.

- Evet, orada kalmıştım. Cesedim bulunamadı hiç. Kendi cenazemi uzaktan izledim. Cenazeme az kişinin katılım sağlaması sivil hayatımı geride bırakmamı kolaylaştırdı.

- Peki siz şey için çalışmaya nasıl başladınız... Gerçi kimler için çalıştığınızı bana hiç söylememişsiniz.

- Kendim de pek emin değildim ama çok geçmeden senatör için çalıştığıma emin oldum. Kendine özel planları vardı ve benim görevim de bu planları olabildiğince ilerletmekti. Banka kartım senatörün denetiminde olan CIA örtülü ödeneğine erişim sağlıyordu. Kendime kalacak sessiz bir yer bulmamı söyledi. Karımın doğduğu Kuzey Virginia'da küçük bir kasaba seçtim. Senatör benimle neredeyse bir yıl sonra tekrar temas kurdu. Senatörün Irak Kürt İç Savaşı'ndan sonra aldığı bazı yeniden yapım ihaleleri Savunma İhalesi Denetim Ofisi'nin radarına takılmıştı. Senatör ofisin kendi ihalelerini görmezden gelmesi için onları "ikna etmemi" istiyordu. Elbette reddettim ama o da beni konu üzerinde söz hakkım olmadığına ikna etti.

- Ne yaptınız?

- Daha kaliteli bir takım elbise alıp Savunma İhalesi Denetim Ofisi'nin müdürüyle buluştum.

- Adamın ofisini mi ziyaret ettiniz?

- Onu ikna edebileceğimi sanıyordum.

- Ne oldu peki?

- İkna kabiliyetim sandığım kadar etkili değilmiş. Beni tutuklattı. Bu kez FBI tarafından tutuklandım.

- Senatör sizi yine kurtarmayı başardı mı?

- Başardı, evet. FBI yöneticisi bizzat ziyaretime geldi. Birlikte yürüyüşe çıktık, herhangi bir yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Savunma İhalesi Denetim Ofisi meselesinde yardımına müracaat edebileceğimi söyledim. Ertesi gün SİDO müdürü fuhuş operasyonunda yakalanıp istifaya zorlandı. Sonrasında emniyet yetkilileri ve istihbarat çevreleri beni tanımaya başladılar. FBI'da neler olduğunu anlamaya çalıştım ama bunu başaramadım. Yıllar sonra dönemin FBI yöneticisinin Oval Ofis'ten bir telefon aldığını, ona benim "Amerika Birleşik Devletleri'nin çıkarlarını gözeten bir organizasyonda çalıştığımı" söylendiğini öğrendim. Bu ifadenin başka çeşitlerde söylendiğini de duydum ama en çok bu versiyondan hoşlanırım.

- Artık o senatör için çalışmıyorsunuz herhâlde.

- Hayır. Çok geçmeden öldü. Kemik kanseri.

- Onun için değilse kimin için çalışıyorsunuz?

- Benim hakkımda bilgisi olan tek kişiydi. Adım yoktu ama istihbarat çevrelerinde artan bir ünüm vardı. Bir banka hesabım vardı. Birkaç ay seyahat ettim, sonra, belki de dünyayı iyi şekilde değiştirebileceğim eşsiz bir konumda olduğumu fark ettim.

- Tek başınıza olamazsınız ama. Dünyayı perde arkasından yöneten gizli bir organizasyon yok mu demeye getiriyorsunuz?

- Böyle bir organizasyon varsa da ben hiç duymadım. En azından böyle bir organizasyona dâhil olmadım. Yıllar içinde dünyanın dört yanında pek çok bağlantı edindim ve nüfuzum giderek arttı ama öğrenmek istediğiniz buysa kimse için çalışmıyorum. Şey gibiyim biraz, ne derler... bağımsız çalışan.

- İnanamıyorum... Çılgınlık bu! Ve işe yarıyor ha? Size inanıyorlar ha?

- Neden inanmasınlar? En çok istedikleri şeye sahibim.

- Neymiş o?

- Kafa rahatlığı sağlıyorum. Benim herkesten büyük bir varlığın parçası olduğuma inanmaları geceleri daha rahat uyumalarını sağlıyor. Yaşadığımız dünya korkunç bir yer. Savaş, küresel ısınma, hastalık, yoksulluk, terörizm var. İnsanlar korkuyor. Herkes korkuyor. Hele de güçlü insanlar. Dünyadan, dünyada oynadıkları rolden korkuyorlar. Sorumluluk onları paralyze ediyor, yanlış seçimi yapma korkusu onları tutuklaştırıyor. Ben onların yüklerini kaldırıyor, onlara kafa rahatlığı sağlıyorum. Her şeyi bilen bir Tanrı rolü oynuyorum âdeta, dünyayı güvende tutan, her şeye gücü yeten, her yanlış yapmaya muktedir küresel bir organizasyon.

- Peki bu projeye neden ilgileniyorsunuz?

- Güzel soru! 1999 yılında Türkiye'deki bir arkeolojik sitede meydana gelen bir olay dikkatimi çekti. Yetersiz olsa da sitede bulunan kanıtlar birkaç milenyum önce dünyamızda bulunmuş teknolojik olarak bizden üstün varlıklar olduğuna inandırdı beni.

- Biliyordunuz yani? Başka kimler biliyordu?

- Bilmiyordum, şüpheleniyordum. Ulusal Güvenlik Ajansı Şika-go'daki araştırmanıza fon sağladığında çocukken yaptığınız keşiften haberim oldu ve anında merakım celbedildi.

Bu projeyi her şeyden önce potansiyel bir miras olarak görüyorum. Yaptığım şeyi yani. Bu şey... özel bir kafa yapısı istiyor. Bu bağlamda bu iş biraz emniyet görevlilerinin işine benziyor. Dünyadaki kötülükleri adım adım, ortada kötülük kalmayana kadar kaldırılabileceğim düşüncesiyle başladım. Ancak dünya bu şekilde işlemiyor. Dünyanın düzgün işle-

mesi için belki de belirli bir denge gerekiyordur. Sebebinden bağımsız olarak, yapmaya kalkıştığım şeyin çamurda kuyu kazmaya benzediği giderek aşikâr oldu bana. Kötü bir adamı koltuğundan ettiğinizde yerine koyduğunuz kişi de onun kadar yozlaşmış oluyordu. Polis karısını döven ayyaş bir kocayı durdurduğunda olayın tekrar yaşanmayacağını garantisi mi var? Polis kaçınılmaz olanı erteleyerek herhangi bir şeyi önleyebilir mi? Sonra sonra iyi ve kötünün erişimimde olmadığını, yalnızca zamanın benim kontrolümde olduğunu fark ettim. Zamanı satın alabilir, molalar yaratabilirdim. Dünyayı gerçekten iyi bir yer yapamazdım ama belirli bir kısmını bir süreliğine iyi bir yer kılabilirdim. Bu gerçeği kabullendim. Bazıları kabullenemez. Dediğim gibi, özel bir kafa yapısı istiyor.

Ama insan yaşlandıkça kazmayı sürdürüyor, çamurdaki çukura benzeyen fikirleriniz sanki hiç var olmamışsınız gibi kendiliğinden kapanıyor ve dayanması daha güç oluyor. Devamlılık benim için var olmayan bir define gibidir. Bu yüzden bu projeyi dünyaya iz bırakabileceğim bir fırsat olarak gördüm.

- Zamanda geride dönebilseydiniz...

- Belki de.

- Doğru. İşlerin başka bir şekilde seyretmiş olmasını diler miydiniz?

- Dünyanın sona ermesinin yanı sıra mı?

- Onu kastetmedim. Normal bir hayat yaşamak ister miydiniz?

- Oğlumun ölmemiş olmasını dilerdim. Karımın da hayatta olmasını dilerdim. Bunların imkânı yoksa yine aynı yolu seçerdim muhtemelen. Kolay değil ama geneline baktığımda kötülükten ziyade iyilik yaptığıma inanıyorum.

- Hepimiz bunu isterdik herhâlde.
- Tek bir pişmanlığım var.
- Nedir?
- Başladığım şeyi birinin devam ettirmesini isterdim. Zamanımın yetmeyeceğini tahmin etmemiştim. Vâris bulmayı, birini... kanatlarımın altına almayı. Ya aslında bir...
- Oğul.
- ... Belki de. Bir çeşit miras bırakmak istiyordum. Bir süreliğine Bay Couture'ün iyi bir aday...
- Hâlâ yapabilir.
- Artık ailesi var, evladı var. Kaybedeceği çok şey var. Sizin daha iyi bir aday olabileceğinizi fark edene kadar Bay Couture'ü düşünmüştüm diyecektim.
- Ben?
- Siz olmak zorundaydınız. Zekisiniz, adanmışsınız. Aileniz yok ve aile kurma arzunuz da yok. Sizinle tanıştığımda çok naif, çok... kırılgandınız ama tekrar döndüğünüzden bu yana daha dirençli, daha az...
- Kendimi öldürmeye çalıştım.
- Bir anlık akıl tutulmasıydı diyelim. Dünyanın üzerinize yıktığı yükün altında daha az... kırılgansınız artık diyecektim demin. Şu son birkaç günde yaşadıklarınızı önceki hâlinizdeyken yaşasaydınız kendini toparlayamazdınız.
- Artık hiçbir şey umurumda değil, bunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?

- Yerime geçebileceğinizi söylemek istiyorum. Bunu sırf iltifat olsun diye söylemiyorum.

- Ben sizin yaptıklarınızı yapamazdım. Ben... James Bond değilim!

- Dünya liderlerine şantaj yapacak birini aramıyordum. Yerime geçecek kişinin Themis Dosyaları'na muhafızlık edecek, dünyayı değiştiren olayların kaydını tutacak biri olmasını isterdim. Anladığınız üzere olağanüstü miktarlarda hassas bilgi birikti elimde. Bildiklerimi bilseydiniz istediğiniz herkese her şeyi yaptırabilirdiniz.

- Yerinize beni düşündüğünüz için teşekkür ederim. Ben...

- Kusura bakmayın lafınızı bölüyorum ama üzerine oturabileceğimiz bir şey kalmadı, dilerseniz ayağa kalkalım.

- Gaz ayaklarımı sardı. Siz bir şey hissediyor musunuz?

- Şu an hissetmiyorum.

- Dosyalarınıza ne olacak?

- Bilmiyorum. Topladığım her şey –buna kariyer demekte tereddüt ediyorum– güvenli kasada bulunan bir sabit disk sürücüsü içinde. Kasanın anahtarı ve erişim kartı cebetimin cebinde. Tek umudum cesetlerimizi her kim bulacaksa o kişinin meraklı bir zihni ve macera heveslisi bir kişiliği olması. En son dosyalar flash bellekte, o da cebimde. Bu ses kaydıyla şifreyi tahmin etmek zor olmasa gerek.

- Şifre ne?

- Oğlumun adı.

- Bana kendinizden daha fazla bahsedin.

- Ne bilmek istiyorsunuz?

- Bilmem. Her şey olabilir. Eugene ile nasıl tanıştığınızı anlatın mesela. Yakın görünüyorsunuz.

- Bu çok enteresan bir hikâye ama aynı zamanda oldukça uzun. Sizi tanımak bir şerefti Dr. Franklin... - öksürük.

- Efendim? Efendim? – öksürük.

1588 NUMARALI DOSYA
GÖREV KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI
DANIŞMANI VINCENT COUTURE

Yer: Dünya Savunma Teşkilatı Merkezi, New York

- Ben Vincent Couture. Bir numaralı hangarın yanındaki kumanda odasıındayım. Herkes gitti. Onları Birleşmiş Milletler merkezine gönderdim. Zamanında varabilirlerse üst katlarda güvende olacaklar. Umarım Rose hayatta kalmayı başarır. Robot belirdiğinde Rose laboratuvarıdaydı. Ana binadan epeyce uzakta orası.

Yedek sürücüleri kasadan alıyorum. Bilgisayar donanımları. Çıkmadan önce başka ne alabilirim bilmiyorum. Umarım bina yok edilmez ama gerçi bir şey fark etmiyor.

Umarım o şeyle savaşabilirim. Şimdiden pek çok insanın öldüğünü biliyorum ama insanın kendi şehrinde olması başka bir şey. Komşularımız, caddenin karşısındaki kuru temizlemeci adam, acaba bu insanlar kurtulabilecekler mi merak ediyorum. Muhtemelen kurtulamayacaklar. Benim kaçma şansımın olup onların olmaması ağırıma gidiyor. Bunu söylediğime kendim de inanmıyorum ama kahvecideki şu Kara'ya yazan herif için bile üzülüyorum. Bir numaralı hangara gidiyorum şimdi. O robot bizimkini parçalamak ister belki diye Themis'i kuzeye götüreceğim.

Lanet olsun! Neredeyse unutuyordum. Dolaplarımızın oraya uğramam gerek. Kara kendi dolabında şahsi şeyler unutmuş: annesinin eski bir fotoğrafı, ona verdiğim hediyelik eşyalar falan. Benimkinde de David Prowse'un imzalı fotoğrafı var. Alyansım da orada. Aslında alyans için gidiyorum oraya. Burada ölürsem karıma alyansımı almaya gittiğimi söyleyin. Bu onu etkileyecektir.

- Senin gerzeğin teki olduğunu düşünecek.
- Kara? Sen misin? Ulu Tanrım! Gel buraya seni çılgın şey!
- Dur dur, boğacaksın beni.
- Özür dilerim.
- Vincent, Eva ile tanış. Eva, bu Vincent.
- ...
- Vincent? İyi misin?
- Evet...
- O zaman bir şey söyle. İkiniz de bir şey söyleyin.
- Tanıştığımıza memnun oldum Eva. Themis'i görmek ister misin?

[*Burada mı?*]

Bunu evet olarak kabul ediyorum.

- Vincent sana anlatmak istediğim çok şey var.
- Biliyorum. "Dostumuz" bilgilendirdi beni.
- O şerefsiz gününü...
- Sonra. Şimdi gerçekten gitmemiz lazım. Buradan iki kilometre uzakta etrafa gaz saçan devasa bir robot var. Eva, buradan.
- Ne kadar vaktimiz var?

- Bilmiyorum. Robot hızlı epeyi. Belki üç dakika... Kız gerçekten de...
- Emin değilim. Bana biraz benziyor ama değil mi?
- Biraz değil, acayip benziyor.
- Hişşşt. Tam arkamızda!
- Biliyor mu?
- Hayır. Söylemedim henüz. Çok şey yaşadı... Biraz şey... karanlık.
- Nasıl karanlık? En sevdiği grup The Cure falan mı? Yoksa ben-var-olmamalıydım-ateşe-verin-beni-diyen-Rose gibi mi?
- Ya çocuk şey biraz... Çocuk gibi değil. Bazen normal on yaşındaki bir kız gibi, bazen de...
- Bazen de?
- Ölenlerden, ölürken ne hissettiklerinden falan bahsediyor. Karanlık yani. Anne babasının ölümlerine şahit olmuş.
- Zavallı çocuk.
- Aynen. Ruslar benden önce gelmişler. Gecenin köründe üç adam girmiş evlerine. Anne babasını kızın önünde öldürmüşler.
- Sen nerede buldun onu?
- Haiti'de.
- Haiti? Orada ne işin vardı?
- Kızı ticari uçağa bindiremezlerdi, Rusya bayraklı özel uçak da yokmuş. Adadan adaya geçerek Küba'dan çıkmaya çalışacaklarını çözdüm. Liman liman gezip insanlara garip aksanla konuşan üç iri adam görüp görmediklerini sormayı planlıyordum. İlk denemede, burada, San Juan'da şansım yaver gitti. Dominik

Cumhuriyeti'ne gidecek bir gemi tutmuşlar. Rıhtımda kaptanın karısıyla karşılaştım. Punta Cana'da yakaladım onları, ada ada ta Port-au-Prince'e kadar takip ettim.

- Kızı nasıl aldın? Üç KGB ajanıyla dövüştüm deme.
- Bence paralı askerlerdi. Hayır, dövüşmedim. Haiti polisine rüşvet verip onları tutuklattım. Ha bu arada, tek kuruluşumuz kalmadı.
- Süper. Karım tüm birikimimizi yozlaşmış polislerle harcamış.
- Hepsini değil. Araba kiralamam da gerekti.

[*Vaaay.*]

- Evet. Geldik! Fotoğraf ve videolarından daha büyük görünüyor değil mi? İçine girmeye ne dersin Eva?

[*Gerçekten mi?*]

- Themis'i buradan götürebileceğimize emin misin? Eva varken düşmanla kapışamayız.
- Yürütmeyeceğiz robotu... Sana anlatmam gereken birkaç şey var. Bu arada, ben kayıpken nasıl yok olup gidersin?
- Kızın tehlikede olduğunu düşünmüştüm.
- Ya ben? Okyanusun dibinde kalmıştım!
- Gerçekten mi?
- Evet, ama demek istediğim...
- Ne yapacağımı bilemedim! Tek yapabildiğim diğerlerinin seni aramalarını izlemektir. Ben ancak onları yavaşlatıyordum ve kendimi... Lanet olsun!
- N'oldu?
- Asansör çalışmıyor.

- Ben de bundan korkuyordum. Sanırım beş dakika önce falan elektrikler gitti.

- Ama ışıklar yanıyor!

- Evet. Komuta odasına girdiğimde jeneratörün çalışmaya başladığını duydum. Sanırım asansör ona bağlı değil. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?

- Yapabilir misin?

- Bakacağız. Asansöre her bindiğimizde merdivene bakıp, “Bu şeye hangi salak tırmanır ki?” diye geçiriyordum içimden.

- Eva, asansör çalışmıyor, bu yüzden şu büyük merdivene tırmanmak zorundayız. Vincent önden çıkacak. Sen de onun peşinden.

- Ben niye önden çıkıyormuşum?

- Güven bana Vincent. Gözünün önünde başkasının ayağı olursa aşağıya bakmak isteyeceksin ve inan bana aşağı bakmak istemezsin.

[*Korkuyorum.*]

- Ben de korkuyorum Eva.

- Vincent yüksekten çok korkar. Onu sakinleştirmen lazım. Hadi Vincent! Bütün gün seni bekleyemeyiz! Hadi Eva, sıra sende. Gözlerini Vincent’tan ayırma. Ben hemen arkadayım.

- Kapak ne kadar yükseklikteydi?

- Başka bir şey düşün. Okyanusun dibinde miydin sahi?

- Öleceğimi düşündüğüm zaman hakkında konuşmak, şu an nasıl öleceğimi düşünmekten beni alıkoymak için iyi bir fikir mi sence?

- Boş ver o zaman. Avuçların terli mi? Demirler ıslakken kaygan olabiliyor.

- Ha! Ha! Çok komik. Eva, İspanyolcada gıcık nasıl denir?

- Cevap verme Eva. İlgi istiyor. Gıcıklardan konu açılmışken Bay Ukala olanlardan haberdar etti mi seni?

- Etti. Her şeyi Ryan'dan öğrendiğin için kendini kötü hissediyor sanırım.

- Siktirsin gitsin.

- Sinirden deliye döneceğini söylemiştim ona.

- Sinirli değilim. Onu bir daha görmek istemiyorum. Asla.

- İyi. Yanıldığıma sevindim. Sinirli olmandan nefret ediyorum.

- Yanılmadın mı? Sana da yalan söyledi farkında mısın?

- Pek sayılmaz... Neyse. Kaba davranmıştık. Başka bir şeyden konuşalım. Eva seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Bana bir şeyler anlatsana, ne olursa olsun.

[*Bilmem ki...*]

Hadi ama! Dikkatini sürekli merdivene vermezsin böylece. Yani ben vermem. Seni bilmem ama ben şu an acayip tırsıyorum. İlginç bir şey anlat.

[*Hmmm... Bana kimin adını vermişler, biliyor musun?*]

Eva Perón olabilir mi?

- Eva Porto Rikolu Vincent, Arjantinli değil.

[*Bir robotun adını.*]

- İlginçmiş.

- Evet. Dikkatini çektin şimdi.

[Dünya Savunma Teşkilatı kurulduğunda düzenlenen tören günü doğmuşum. Anne babam en büyük bilim kurgu hastalarındandı. Themis hayatlarında gördükleri en harika şeydi. Bana onun adını vermek istemişler ama herkesin çocuğuna bu adı vereceğini düşünerek bana başka bir büyük robotun adını vermişler.]

Başka robotun mu?

[Evet. Eva İspanyolcada yaygın bir ad ama aynı zamanda annemle babamın sevdikleri bir Japon animesindeki büyük bir robotun da adıymış. Eski bir anime. Ben hiç izlemedim.]

- Eva yoksa Evangelion'dan mı geliyor? Vay ne havalı!
- Vincent bilir tabii böyle şeyleri.
- Biliyorum! Harika bir animasyondur. Ama bizimki daha büyük.
- Eva bir fanın oldu desene.
- Şey... bizde onun DVD'si var.
- Öyle mi?
- Evet.
- Tamam! Tamam! Eva hiç izlememişse onu birlikte izleriz... Eva, Vincent gülümsüyor mu?

[Evet. Sen de gülümsüyorsun.]

Sanırım gülümsüyorum.

- Benim adım da bir dizi karakterinden geliyor ama öyle robot gibi havalı bir şey değil.
- Gerçekten mi? Kim?

- Makyajlı Ron Perlman. Annem bana hamileyken *Güzel ve Çirkin* filmini izlemeyi severmiş, bir kere öyle söylemişti bana. Filmi Fransızca dublajla izliyormuş tabii ama Linda Hamilton'u seslendiren kişinin çok yapmacık bir aksanı varmış ama annem kadının Çirkin canavarın adını söylemesine bayılıyormuş. Ah *Vincent!* demesine. İşte adım oradan gelmiş.

- Bana bunu neden hiç anlatmadın?

- Unutmuşum açıkçası.

- Sizinkiler sana bir canavarın adını vermişler. Ne tuhaf.

- Annem adımı oradan koymuş, dedim. Babama bundan bahsetmediğine eminim. Yoksa babam hayatta kabul etmezdi. Gerçi babamın bebek adlarına kafayı taktığını sanmıyorum. O iş muhtemelen anneme kalmıştır.

[*Hey, aşağıdan beyaz bir şeyler geliyor.*]

Siktir.

- Vincent biraz hızlanabilir misin?

- Olabildiğince hızlı çıkıyorum. Hangar gazla ne kadar hızlı dolar?

- Her saniye hızı artıyor. Hızlı yani. Eva, biraz...

[*AAAAHH!*]

Yok bir şey. Tuttum seni.

[*İyi misin?*]

İyiyim. Ayakkabın az kalsın kulağımı yırtıyordu ama iyiyim.

- Herkes iyi mi? Aşağı bakmak istemiyorum.

- İyiyiz Vincent! Tırmanmaya devam et! Hadi Eva! Hadi! Düşersen tutacağım seni.

[Kara?]

Efendim?

[Benim yerime sen geçmelisin. Arkandan gelirim.]

Vardık sayılır Eva. Hadi Vincent az kaldı.

- Tepedeyim. Kapağa ulaşamıyorum.
- Çok uzakta değil. Tek elle tutman lazım.
- Tutamıyorum!
- Tutabilirsin! Sol elinle tut, sağ kolunla uzan.
- Uzanamıyorum.
- Bakman lazım Vincent. Çabuk ol! Öyle işte! Birazcık daha sağa. Tuttun. Şimdi bir basamak inip çıkıntıya tutun.
- Korkuyorum!
- Yaparsın! Sol elini çek, bacaklarınla it. Sert it! Evet! Yaptın işte! Tırmanıp gir, Eva'yı sana iteceğim! ... Eva, şu şafta dayan. Bacaklarını şu bara koy ki seninle merdivenin arasından geçeyim. Gördün mü tuttum seni. Vincent, zamanımız azalıyor, kızı sağ kolumla tutacağım ve onu sana uzatacağım. Tutman lazım Eva'yı.
- Acele et, duman tam altında.
- Biliyorum! Hazır mısın? Eva sen hazır mısın? Hadi! Tut onu! Tuttun mu? Tuttun mu diyorum?
- Tuttum! Hadi Eva! Gir içeri.
- Zaman kalmadı Vincent. Kapağı kapat.
- Salak salak konuşma Kara! Hadi Eva, kendini içeri çek. Kara'ya ulaşmak için senin üstünden geçeceğim. Tutun Kara! Geliyorum.

- Zaman yok.
- Var! Bir saniye!
- Babasın sen artık. Ona iyi bak.
- Hayır, YAPMA!
- Seni seviyorum.
- Kapağı kapatma! KARA! HAYIR!

[Dur.]

KARAAAA! Eva, önümden çekil!

[Hayır. Yapma.]

ÇEKİL dedim!

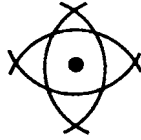
[Kapağı açarsan ölürüz.]

Annen oradaki annen!

[Biliyorum. Ama gitti artık o.]

DÖRDÜNCÜ KISIM

AİLE

1591 NUMARALI DOSYA

GÜNLÜK KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI

DANIŞMANI VINCENT COUTURE

Salak salak konuşma.

Kara'ya, karıma söylediğim son şey bu oldu. Seni seviyorum demek yerine ona salak dedim. Artık bir anlamı yok... Böyle olmamalıydı. Ölmemeliydi. Daha hızlı tırmansaydım, Themis'in içine bir saniye önce girebilseydim... Böyle olmamalıydı... Yeterince güçlü olmamamın ceremesini başkasının çekmesine bir daha asla müsaade etmeyeceğim. Ama korkuyordum, yeterince hızlı değildim ve benim yüzümden öldü Kara. Biliyordu. Daha biz tırmanmaya başlamadan biliyordu. Bu yüzden en arkada kaldı.

Onun yanında olamadım. Yanında olmalıydım. Ona milyonlarca defa... çocuk istediğimi söyleyen bendim. Ama benim gidemeyeceğimi düşündüğü için kızı almaya o gitti. Ben ne yaptım? Hiç. Öğrendiğim hâlde öylece bekledim. Karıma yardım etmedim. Kızımı bulmaya gitmedim. Birini göndereceklerini söylediler, ben de, tamam, dedim. Korkağın tekiyim ben. Leş adamın tekiyim.

Baba falan olmaz benden. Şaka gibiyim! Bir hiçim. Ebeveynlerin çocuklarını korumaları gerekir. Ben bunu yapamam. Karımı bile koruyamadım. Beni koruyan oydu. Kara kapağı

kapattığı an zavallı kız ana babasız kalmış oldu. Kapağı tekrar açabilirdim. Hiç tereddüt etmeden açabilirdim ve hepimiz ölmüş olurduk. Aynı gün hem karımın hem kızımın katili olurdu. Ama beni Eva durdurdu. Daha on yaşında ve beni kurtardı.

Bunu yapabileceğime kendimi nasıl inandıracağımı bilmiyorum. Oysa ki zihnimde...

Sorun bende. Minik kızımı kucağıma alır, kollarımda ne kadar güvenli olduğunu görüp gururlanırdım. Dünya hakkında bildiklerimi ona aktarırdım, o da beni gözlerini kocaman kocaman açıp gülümseyerek dinlerdi. İhtiyacı olduğunda yanında olurdu, yanında olmak iyi hissettirirdi. Ona asla bağırma-dım, onu hep dinlerdim, ne kadar mutlu olduğuna şahit olup kendimi harika hissederdim. Harika bir baba olurdu. Sekiz yaşımdayken sokağın karşısında oturan Tremblay'ler gibi harika bir aile olurduk. Onların çocukları yaşıtımdı, beyzbol oynardı ve iyi de oynardı. Anne babası hiç kavga etmezlerdi –ya da bana öyle gelirdi– ailece hep gülerlerdi. Onlarla arkadaşlık etmezdik ama bir yaz birkaç saatliğinde evlerine gitmiştim. Havuzları vardı. Öğle vakti KFC yemiştik. O çocuğun yerinde olmak istemiştım. Onun ailesi benim ailem olsun istemiştım. Belki de ömrüm boyunca hep bunun peşinde koştım.

Kara nasıl olacağını biliyordu. Böyle bir aileye sahip olmanın neler gerektireceğini ve benim buna hazır olmadığımı biliyordu. Ryan'la daha iyi olurdu. O şerefsizden şu hayatta kimseden etmediğim kadar nefret edişimin sebebi belki de budur. Ryan olsaydı merdivenleri benden daha hızlı çıkardı ve önden çıkan kendisi olmazdı. Gerekirse ikisini birden sırtına alıp çıkarırdı.

Dünyanın sonu gelmiş, ben burada kendi derdime düşmüşüm. Milyonlarca insan ölmüşken benim derdim dert bile değil. Ama ben dünyayı kurtarması gereken tek insanı öldürdüm. Themis artık savaşılamaz. Kâğıt ağırlığından hallice oldu. Dışarı

çıkılmamak için elimden geleni yapacağım. Robota bakmaya bile dayanamıyorum. Küreye girip da tavandan inen Kara'nın kıyafetini görmeyi yüreğim kaldırmıyor. O kürede ona hep sırtımı dönerdim ve varlığını hissederdim. Sesini, nefesini takip ederdim. Kara'sız Themis Themis değil.

Artık işe yaramıyorum. Rose'a yardım edemem. Eva'ya yardım edemem. Ne yapacağımı bilmiyorum.

1593 NUMARALI DOSYA

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER GENEL KURULU'NDA NUTUK - DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI TUĞGENERALİ EUGENE GOVENDER

Yer: Birleşmiş Milletler Merkezi, Cenevre, İsviçre

Bay Başkan, Bay Başkan Yardımcısı, Genel Kurul üyeleri, baylar ve bayanlar. Bugün burada... size şunu söylemek için bulunuyorum... Notlarımın canı cehenneme!

Mevcut durumun bir özetini sunmam istendi ama bu bok ne seviyede farkındasınız. Gözlerimizin hizasına kadar battık. Dünya'da on üç tane uzaylı robot var. Hepsi kendini gezegenin herhangi bir noktasına nanosaniyede nakletmeyi başarabiliyor. Otuz iki kilometre çapındaki bir alandaki insan nüfusunun %99.95'ini, neredeyse anında, birkaç dakika içerisinde öldüren gazımsı zehirli bir madde salıyorlar. *Yalnızca* insanları öldürdüğünü vurgulamak isterim; kediler, kuşlar, böcekler için işler yolunda. Son beş gün içinde her robot iki kez gaz saldırısında bulundu, Madrid'deki hariç, ona bu şansı tanımayıp şehri kendimiz yok ettik. Şu an itibarıyla Londra, Tokyo, Ca-karta, Delhi, Kahire, Kalküta, Paris, Mexico City, São Paulo, Johannesburg –ah, güzel memleketim–, Pekin, Seul, Mumbai, Buenos Aires, İstanbul, Karaçi, Bangalor, Şenzen, Santiago, Kinşasa, Riyad, Kuala Lumpur, Sidney ve New York, tümü

hayalet şehirlere döndüler. Moskova sıfır nüfuslu bir harabe. Madrid ise bir kraterden ibaret.

Pilotlarımızdan birini yitirdiğimize dair söylentileri duymuşsunuzdur. Söylentiler doğru. Komutan Kara Resnik öldü. İki gün önceki New York saldırısında öldü. Themis'i onsuz çalıştırmak için uğraşıyoruz ama bunun için oldukça düşük bir olasılık var. Yani Themis'i şimdilik ancak nakliye aracı olarak kullanabiliyoruz. Bir yerden bir yere ışınlanabiliyor ama yürüyemiyor. Savaşamaz. Şu an ormanın birinde dallar ve kamuflej örtüsüyle saklanıyor.

Uzaylı robotlara... elimizdeki hiçbir silahla zarar veremiyoruz. Yer saldırılarının nasıl sonuçlandığını Hindistan'a sorabilirsiniz. Rusya, Moskova'da İkinci Dünya Savaşı'nda attıklarından daha fazla bomba attı. Hiçbir tesiri olmadı. Nükleer silah işe yaramadı. Tekrarlayayım. *Nükleer silah işe yaramadı.* Avrupa'nın yarısı gelecek on sene içinde karanlıkta kalacak ama Madrid'deki robot hâlâ ayakta. Son buluşmamızda sizi uyarmıştım ama bana kulak asmadınız. Korkmuşunuz ve korkakların yapacağı türden şeyler yaptınız. Buna artık bir son vermeniz gerekiyor. Savaşmaya son verin. Kazanamazsınız! Bizden daha iyiler. Daha güçlüler. Koz onlarda.

Yüzlerinize baktığımda daha olumlu şeyler duymayı umut ettiğinizi görüyorum. Durum hiç de iç açıcı değil. Yüz milyonu aşkın insan öldü, yüz milyon! Muhtemelen daha fazla ölüm takip edecek bunu. Sivil özgürlükler her yerde kısıtlandı. Burada temsilcileri bulunan hükümetlerin çoğu çeşit çeşit sıkıyönetime gittiler. İnsanlar ölüyor. Hayat tarzımız son buluyor. Kaybediyoruz, her şeyimizi kaybediyoruz.

Ben de birini kaybettim... çok yakınım olan birini. Bugün bu kürsüde bulunmamın nedeni odur. Beni bu boka batıran kişi odur. Bu göreve ben talip olmadım. General olmak da istemedim ama askeriye bilirim. Peki bu şimdi yaptığım? Ben bir

askerim. En son isteyeceğim şey sizin gibi insanlarla muhatap olmaktı. Ama o kişi iyi bir amaç uğruna bunu yaptığımıza beni ikna etti. Kimden bahsettiğimi anlamış olanlarınız o kişinin ne kadar ikna edici olduğunu biliyordur. Dürüst konuşmam gerekirse o kişinin eninde sonunda her şeyi yoluna koyacağına güveniyordum. Artık böyle bir ihtimal kalmadı. O öldü. Pek çok insan öldü. Tüm ailem ölümden son dakikada kurtuldu. Hayatta kaldılar. Şanslıyım bu açıdan. Ama aranızdan bazılarınızın benim kadar şanslı olmadığını biliyorum. Acınızı derinden paylaşıyorum. Bugün pek çok insan yas tutuyor. Keşke acınızı hafifletebilecek bir şeyler söyleyebilseydim... ama böyle bir acıyı hafifletecek söz olamaz.

Size verebileceğim tek iyi haber düşman robotların kırımlara şimdilik son vermiş oldukları. Otuz altı saat geçti. Tümü gaz vermeyi kesti. Kımıltısız duruyorlar. Artık hiçbir şey yapmıyorlar.

Neden? Hiçbir fikrim yok. Belki de nükleer silah atarak kendi soyumuzu kurutmamızı bekliyorlardır. Ne kadar sürecektir bu böyle? Bunu da bilmiyorum.

Neyse... Neden buradayım? Ne istiyorum? Bunu cevaplamadan önce odadaki büyük fil hakkında konuşmalıyız. Beni neden dinleyesiniz? Elindeki tek silahı da kaybeden Dünya Savunma Teşkilatı ne işe yarar? Aslında herhangi bir şeye yarayıp yaramadığımızı ben de bilmiyorum! Kimsenin bildiğini de sanmıyorum. Bildiğim, sizlere söylediğim şu ki eğer içinde bulunduğumuz bu korkunç durumun bir çözümü olacaksa bu çözüm askeriyeden değil, bilim ekibimizden gelecek. Artık kullanabileceğimiz büyük bir robotumuz yok ama asıl önemli araca hâlâ sahibiz: akıllı insanlar. Büyük beyinler! Şu an bir mağarada dünyayı kurtarmayı denemek için çalışıyorlar. Bırakalım işlerini yapsınlar.

Bu şeyleri durdurmanın bir yolu olabilir. Gazı etkisiz hâle getirmenin bir yolu olabilir. Bunu başaramazsak bile kabaca her iki bin insandan biri hayatta kalıyor. Hayatta kalmaktan ziyade, gaza karşı bağışıklıkları var. Nedeni hakkında hiçbir fikrimiz yok. Şanslı olduklarını söyledim ama sevdiklerinin, gözleri önünde can vermesini izlediler. Onların ölmemesini sağlayan şeyi hâlâ kopyalayamıyoruz. Bunun bir hâpı olmasını eminim hepiniz isterdiniz.

Dünya Savunma Teşkilatı'nın garajında bir güvenlik elemanı var, adını bilmiyorum. Ben çıkmadan önce bu sabah, "Efendim, belki de öylece gidiverirler," dedi. Ne kadar naif bir düşünce. Adamın ensesine şöyle bir patlatasım geldi. Hislerimi anlamış olacak ki hemen savunmaya geçti ve "Olabilir ama," dedi. Bakın ne diyeceğim size şimdi? Haklıydı adam! Düşman geldiği gibi ansızın gidebilir! İşin aslı şu ki düşmanımız hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Neden geldiklerini bilmiyoruz. Ne düşündüklerini bilmiyoruz. *Nasıl* düşündüklerini bilmiyoruz, bilseydik de anlayamayabilirdik. Şimdilik gitmeyeceklerini varsayacağım çünkü durduk yerde çekip gitmeleri akla mantığa uymuyor. Ama bir mantığa uyması gerekmiyor da. Şimdiye kadar yaşadıklarımızdan öğrenmemiz gereken bir şey varsa o şey şudur ki evrendeki en yüce canlılar biz değiliz, en zeki canlı olmadığımız ise hiç şüphe götürmez. Anlayamadığımız nice muazzam şeyin olması mantıklı görünüyor.

Benim umudum var. Bir yerlerde bir çözüm var. Her zaman her durumda çözüm vardır, en azından benim görüşüm bu. Eğer kurtuluş bulamazsak onu aptallığımız, bencilliğimiz ve aşırı hırslımız yüzünden bulamayacağız.

Tüm bu süreç boyunca tek hususta yanıldığımı fark ettim. Egomun müdahil olmasına izin verdim. Sandım ki... Kurtuluş için en sağlam yolun Dünya Savunma Teşkilatı'ndan geçtiği kanaatindeyim hâlâ. İşleri bozanın sizler olduğunuzu düşün-

yordum. Teşkilatın bu odanın bir uzantısı olması gerektiğini, sizin de bir nevi teşkilatın parçaları olduğunuzu unutmuştum. Sizden kenara çekilip hiçbir şey yapmamanızı istemem kendi ahmaklığımdı. Benden istenseydi ben yapamazdım. Sizin de bir şeyler yapmak için bizim kadar hakkınız var. Yardım etmek istediğinizi biliyorum.

Bu sabah ekibimden uzaylı gazı hakkında edindiğimiz tüm verileri bu odada temsilcileri bulunan tüm ülkelerin hükümetleriyle paylaşmalarını istedim. Şimdiye dek elinize geçmiş olması gerek. Pek çoğunuzun hâlihazırda bir kür üzerinde çalıştığınızı biliyorum ama henüz böyle bir çabanız olmadıysa ülkenizdeki en uzman insanları derhâl devreye sokun. Hatta en alakasız insanları bile devreye sokun. Çarenin kimden geleceğini hiç bilemezsiniz. Ayrıca, uzaylı robotlar hakkında edindiğimiz tüm bilgileri de paylaşacağız sizinle. Bu verileri herkesin erişimine açacağız. Veriler bu akşam Dünya Savunma Teşkilatı'nın internet sitesinde yer alacak. Bunu tüm dünyaya iletin. Kurtuluşumuzun anahtarı dünyanın herhangi bir yerindeki oldukça zeki bir çocukta olabilir. Bu yüzden herkesin bu çağrımı duyduğundan emin olun. Sizden istediğim budur. Bize yardım edin. Ordularınızı yok yere ölüme yollamayın. Daha fazla füze atmayın. Bize yardım edin.

Benim umudum var.

Söyleyeceklerim bunlardan ibaretti. Şimdi evlerinize dönün. Gidin ve ailenize onları sevdiğinizi söyleyin. On defa, yüz defa söyleyin. Hâlâ elinizde bu fırsat varken sevginizi esirgemeyin. Olur da hayatta kalırsak bunu yapmayı sürdürün. Nihayetinde aslolan sevgidir.

1594 NUMARALI DOSYA
DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI DANIŞMANI
VINCENT COUTURE

Yer: Derin Devlet Sığınağı, Lenexa, Kansas

- Oturabilirsin Vincent.
- Teşekkürler Rose. Sana hâlâ Rose diye hitap edebilir miyim?
- Neden etmeyesin?
- Bilmem. Onun yerine geçtin artık. Bu görüşmeyi kaydediyorsun. Onun yerine senin karşında oturmak tuhaf hissettiriyor.
- İnan bana masanın bu tarafında oturmak daha tuhaf hissettiriyor.
- Onun öldüğünden emin misin?
- Öldüğünde oradaydım Vincent.
- Biliyorum. Ne bileyim... Bir şekilde Tanrı'nın canını falan yakıp ve elinde çıplak fotoğrafları olduğunu söyleyip şantaj yaparak ölümden yırtabileceğini düşünmüştüm.
- Sonuçta o da bir insandı. Seni gerçekten severdi, biliyorsun değil mi?
- Biliyorum... Öyle sanıyorum. Ryan beni duvara yapıştırıp bacaklarımı kırdıktan sonra gözlerimi hastanede açtığımda

o yatağımın yanında oturuyordu. Orada saatlerdir oturuyor olmalıydı. İsteseydi uyandığımı hastane personelinin kendisine bildirmesini isteyebilirdi ama o kendi beklemeyi seçmişti. Bundan ne çıkarı olabileceğini yıllarca düşündüm durdum. Zamanla sanırım... belki de benim için endişelenmesinin başka bir açıklaması olmayabileceği kanaatine vardım. Ama düşününce, öte yandan, güvenimi kazanmasının proje için önemli olması da vardı. Kim bilir...

- İki sebep birden geçerli olabilir. Ama senin için endişeleniyordu. Tuhaf gelebilir ama onun için aileye en yakın şey sendin.

- Bana Bay Couture diye hitap ediyordu.

- Saygı göstergesi.

- Tuhaf adamdı. Keşke hakkında daha fazla şey bilebilseydim.

- ... Bunu ben de isterdim.

- Rose, ben...

- Ne?

- Yanlış anlamanı istemiyorum. Mutluyum, içim rahat, buradasın, güvendesin ama nasıl...

- Gazdan sonra nasıl mı hayatta kaldım? Bilmiyorum. Alyssa Londra'dan döndü. Kanımı inceliyor. Sanırım diğer kurtulanlarla aynı genetik anomalileri taşıyorum.

- Yani sen de onlar gibi...

- Uzaylı mıyım? Yarı uzaylı ya da? Bilmiyorum. Galiba öyleyim. Daha öncesinde de kim olduğumu tam kestiremezdim zaten. Ama bu...

- Seni... hayata geri döndürdüklerinde DNA'nı değiştirmiş olabilirler mi?

- On yıl önce genetik profilimin benimkiyle, yani diğer Rose'un-kiyle tamamen eşleştiğini söylemişlerdi. Benim ben olduğumu söylemişlerdi. O zaman bir şeyleri gözden kaçırmış olabilirler. Alyssa daha fazla test yapana kadar gerçeği bilemeyeceğiz. Aslına bakılırsa sonuç böyle çıkarsa içim rahatlar çünkü bu ben aslında gerçek Rose Franklin değilsem... kulağa saçma geldiğinin farkındayım...

- Böyle hissetmekte o kadar haklısın ki... Ben senin... deli olmadığını biliyorum. Kusura bakma. Böyle demek istemiştim aslında.

- Yo, ne kusuru! Ben de tam olarak bunu kastetmiştim. Teşekkür ederim. Öte yandan ben de onlardan biriysem, bende de uzaylı kanı varsa, beni hayata döndürmeleri mantıklı bir açıklamaya kavuşuyor.

- Öyle olsa bile, uzak bir aile kanadından bir kuzenlerini kurtarmak için gereğinden büyük çabalara girmişler çıkarımı yapılabilir. Bence bu uzaylı teorinizde yanılıyor olabilirsiniz.

- Olabilir tabii. Keşke daha iyi bir açıklama olsaydı. Hep ben-den konuşuyoruz, sen nasılsın asıl?

- Ben... nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Hâlâ... uyuşmuş gibiyim.

- Ölümü atlatabilecek biri varsa o da Kara'dır diye düşünür-düm hep.

- İnsana öyle geliyor gerçekten de değil mi? Kara'nın ölümü insanı sersemletiyor. Dayak yemiş gibi hissediyor insan düşününce. Ölümü benim suçum biliyorsun, değil mi?

- Vincent...

- Yo, hayır. Doğru olan bu. O merdiveni biraz daha hızlı tırmanabilseydim, yüksekte korkmasaydım, kapağı ilk denemede açabilseydim... Yapabileceğim pek çok şey vardı. Oraya iki üç

saniye önce çıkabilirdim mesela. O zaman Kara hâlâ hayatta olurdu. Şu an hâlâ bir karım olurdu. Eva'nın anne diyebileceği birisi olurdu. Ama yapamadım ve Kara düştü. Öldü. Artık hayatta değil. Bir varmış bir yokmuş.

Olanları henüz sindiremediğimi anlayabilecek kadar aklım çalışıyor. Söyleyebilirim, açıklayabilirim, Kara öldü diyebilirim. Karım öldü. Ama bu durum henüz gerçek gibi gelmiyor bana. Sana bunu söylediğime kendim de inanamıyorum –düşünürken bile kendimi şerefsiz gibi hissediyorum– ama en çok canımı sıkan şey Kara'nın düşerken neler düşündüğünü bilememek. Beni kınıyor muydu? Son düşüncelerinin kocasının onu öldürdüğü olmasını istemiyorum. Ne korkunç şey, değil mi? Ne bencilce? Hep ben, hep ben, hep ben...

On sene önce seni öldürdüğümde...

- Vincent oralara hiç girme istersen.

- Dur, sözümü bitireyim. Seni öldürmüştüm, bu yüzden Kara'nın ölümü tanıdık bir his veriyor ve içime dokunuyor. Hissetmiştim aynı şeyleri. Keder, pişmanlık. O insana dair eski hislerinizi bir daha asla eskisi gibi hissedemeyeceğinizi bilmenin farkındalığı. Belki dünyanın sonu geldiği içindir ama şu an bana her şey bir filmmiş gibi geliyor. Sesi boğuk çıkan bir film gibi.

Zihnimde Kara'nın düşüşünü sürekli resmediyorum ama sanıyorum bir noktada bu düşünceleri bırakacak zihnim. Kapak kapalıydı ama onu zihnimde görebiliyorum. Öyle bir net görüyorum ki gerçekten görmüş olsaydım bu kadar net hatırlayamazdım. Kollarını açmış, boşluğa gerisin geri düşüyor. Bir beyaz duman denizinin içinde soluklaşıyor. Sonra kayboluyor. Sahne başa sarıyor. Kara sırtüstü düşüyor boşluğa, kolları açık. Beyaz duman denizinin içinde soluklaşıyor. Sahne başa sarıyor.

- Ağladın mı?

- Ağladım mı? Olaydan hemen sonra Themis'in içinde ağladım. Uzun süre ağladım. Ama hayır, o günden sonra ağlamadım. Neden sordun?

- Ben de ağlamadım. Kara yakın arkadaşım diyebileceğim tek kişiydi. Benim için ne kadar önemli olduğunu şimdi anlatmaya çalışmaya kalksam inan epeyi uzun sürer ama bir şey fark etmiyor artık. Biliyorum hislerimi. Ama ağlamadım. Dün bir adamın ölümüne tanık oldum, gözlerimin önünde öldü, hemen peşine de kendimin öleceğini sanıyordum. New York'ta kaç kişi ölmüştür? İki milyon, üç milyon? Kara öldü be Kara. Bense bugün laboratuvarı kuruyorum. Eş zamanlı oluyor her şey. O yüzden kendine yüklenme Vincent. Artık hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyor. Hiçbir şey.

Neden gülüyorsun?

- Kara'yı düşünüyordum. Şey... neyse boş ver. Salakça hatıralar işte.

- Hayır, anlat, bilmek istiyorum.

- Evlendiğimiz günün akşamını anlatmış mıydım sana hiç?

- Anlat. Tabii her detayı değil.

- Her detayı anlatabilirim. O akşamı seyyar bir satıcıyla geçirdim. Bob. Adamın adı buydu. Törenden sonra otelde davet vardı ama insanlar ayrıldıktan hemen sonra Kara beni kolumdan tuttuğu gibi çocukluk arkadaşlarıyla takıldığı bir bara götürdü. Boktan bir yerdi ama iyi vakit geçirdik. Kara'nın arkadaşlarıyla dans ettim.

- Kara dans etmez.

- Etmezdi. Ama bilardoda herkesi yendi. Kara bilardoda çok iyidir... iyiydi. Bayılıyordu bilardoya. Arkadaşları ona içki ısmarlıyorlardı. Çok içti. Hep karıştırdı içkileri. İşleri güçleri

çolukları çocukları olan bir grup insan yirmi yaş gençlermiş pozlarına girdiklerinde hep bu olur. Hızlıca salaklaşırlar. En son kim bilir hangi içkiyi içtikten sonra Kara bیلardo masasının üstüne kustu. Hangi içkiydi hatırlamıyorum. Ağır bir şeydi. Tabii bizi attılar bardan. Elemanların bizi bara tekrar sokması için hayalet kusmukçu kartını oynamak zorunda kaldım.

- Hayalet kusmukçu ne demek?

- Aaa nasıl bilmezsin!

- Daha önce bardan atılmadım hiç.

- Kendi hâlimizde güzel vakit geçirirken White Sox beyzbol şapkalı bir çocuğun bize çarpıp ayaklarımıza kustuğunu söyledim. Tam ayakkabılarımın üzerine. Temizlemek için lavaboya gittim ama Kara o kadar iğrenmişti ki o da kustu. Bilirsiniz o hissi. Siz nasıl bir işletmesiniz yahu? İnsanlar birbirinin üstüne kusuyor! Bugün evlendik biz!

- Sizi içeri geri aldılar mı?

- Tabii ki. Yirmi dakika sonra Kara bir kızı taciz eden iki adamla kavgaya tutuştu. Kızı tanımıyordu bile ama adamlara sinir olmuştu. Kavgı dışarıya taşınca tekrar dışarı atılmadık.

- Kara kavgayı kazandı mı?

- Ya ne sandın? İçkiyle baş edemiyor olabilir ama iki adamla baş edebiliyor. Edebiliyordu. Cam kırıklarının üzerine düşüp elini fena kesti.

Taksi çağırıp otele döndük. İkimiz de harap haldeydik. Kara zor yürüyordu. Eli kanıyordu. Salak plastik kartla kapımızı açmaya çalışırken fazla gürültü etmiş olmalıyız, yan odadaki Bob uyandı. Başta çok sinirli görünüyordu ama Kara'nın elini fark edince duruldu. Çok fena bir kesikti. Yarayı dezenfekte etmemiz ve düzgün bir şekilde sarmamız gerektiğini söyledi,

bardan ayrılmadan önce Kara'nın eline kâğıt havlular ve koli bandıyla pansuman yapmıştık. Bob ilk yardım çantası almak için lobiye indiğinde koridorda oturup bekledik. Otelde ilk yardım çantası yokmuş, Kara'yı Bob'ın odasındaki kanepeye oturttuk, biz Bob'la ikimiz açık eczane aramaya koyulduk arabasıyla. Döndüğümüzde Kara uyuyakalmıştı. Uyandırmaya çalıştım ama aşırı derin uyuyordu. Elini temizledik, güzel beyaz bir bandaj sardık –Bob sardı– ve uyusun diye ellemedik. Ben de Bob'la takıldım. Kim olduğumuzu bilmiyordu, bu yüzden onu konuşturdum, tesisat aletleri satarak gezip durması hakkında çene çalarken minibardakileri tükettik. Eğlenceli bir geceydi.

- Evliliğinizin ilk gecesinin planlanan şekilde olmadığına üzuldüm.
- Yo, ciddiym! Çok eğlenceli bir geceydi.
- Onu özlüyorum. Çok.
- Seni bir kız kardeş gibi severdi.
- ... Eva ne olacak şimdi? Adı Eva'ydı, değil mi? Nasıl o?
- Eva nasıl olsun... İyi... sanırım. Biliyordu. Kara'nın annesi olduğunu biliyordu her nasılsa.
- Nereden biliyormuş?
- Hiçbir fikrim yok. Bu konu hakkında konuşmadık onunla. Beni de biliyor sanırım, babası olduğumu biliyor yani ama şu an baba maba saymaz beni tabii.
- Onun için bir şeyler yapmak zorundasın Vincent. Birbirinizden başka kimseniz yok.
- Şey... ben de seninle bunu konuşmak istiyordum.
- Neyi?
- Ona senin bakmanı istiyorum.

- Vincent öyle şey olur mu...
- Bir süreliğine. Biraz uzaklaşmam lazım.
- Sana ihtiyacı var.
- Şu an benden ona hayır gelmez.
- Vincent, hayatı boyunca bildiği anne babası gözlerinin önünde öldürüldü. Sonra bir şekilde Kara'nın biyolojik annesi olduğunu öğrendi, hemen ertesi gün onun ölümüne de şahit oldu. Dünya sonuna yaklaşıyor ve kızcağız bir yer altı askerî üssünde. Hiç tanışmadığı yabancı bir kadına değil, öz babasına ihtiyacı var. Sana ihtiyacı var, senin yas sürecin bitene kadar bekleyebileceğini sanmıyorum. Nasıl babalık edeceğini mi bilmiyorsun? Peki! Eminim o da nasıl evlatlık edeceğini bilmiyordur. Birlikte çözmelisiniz bunları.
- Hayatının sonuna kadar ondan uzak duracağımı söylemiyorum. Şu an için babalık yapamam diyorum.
- Vincent, sen beni dinlemiyorsun galiba. Senin hazır olup olmaman kimsenin umurunda değil. Bu karar sana düşmüyor. Sen o kızın babasıysın, bu gerçeği değiştiremezsin.
- ...
- Kara hayatta olsaydı ne derdi şimdi sana?
- Yapma böyle ama. Nasıl baba olunur bilmiyorum! Yapamam ben! Çocuk bensiz daha iyi olur eminim.
- Dedim ya, kızla daha tanışmadım bile.
- Kara'nın istasyonunu denemek isteyip istemediğini sormadın mı?
- Vincent, küçücük kız o. Anne babasının rızası olmadan bunu yaptırمام ona. Babası sensin.

- Bana da sormadın.
- Kabul etmenden korktum.
- Kızın denemesini istemiyor musun?
- İstiyorum tabii. Herkes gibi merak ediyorum. Bir yanımla savaşmak istiyor düşmanla. Ama o kız benim kızım olsaydı o robotun yanına yaklaşmasına bile izin vermezdim.
- Onlarla ben de savaşmak istiyorum. Sessizce, çaresizce ölüp gitmek istemiyorum. Her şeyden öte Kara'nın öcünü almak istiyorum. Eva'nın hayatının bu vahşetten ibaret olmasını istemiyorum.
- Ee, ne yapacaksın?
- Bilmiyorum ki.
- Uzaklaşmak istediğini söyledin. Kızı da al git bir yerlere.
- Nereye gideyim?
- Nereye istiyorsan.
- Aslında...
- Aslında ne?
- Belki onu Kanada'ya götürebilirim, sessiz sakın bir yer buluruz, şehirden olabildiğince uzaklarda. Kısa süreliğine de olsa ona normal bir hayat benzeri bir şeyler sağlamayı deneyebilirim.
- Ne güzel fikir.
- Hayır, güzel falan değil. Aptalca. Filmlerde olur o: Derenin yanında ufak bir ahşap baraka. Kız çimenlerde oynar. Ben çiftçi değilim. Öyle olsaydım bile çiftlik almazdım! Olacak olan şu: Arabamda yatıp kalkarız, bir lokma için dileniriz.
- Araban yok.

- On yaşındaki bir kızla sınırı geçecek belgelerim de yok.
- Artık belgeleri kimsenin taktığını sanmıyorum.
- Takıyorlar, takmazlar mı?.. Kanada'nın güvenli olabileceğini düşünen tek kişi ben değilim. Sınırdaki yığılmış on binlerce insan var. Şimdiye kadar gaz ve plastik mermiler kullandılar. Yaklaşık bir düzine insan öldü. Doğru belgeler olsa bile kimseyi içeri sokacaklarını sanmıyorum.
- Burada kalabilirsiniz. Burada dere yok, çimenlik yok ama güvenli bir yer, en azından şimdilik.
- Eva için ne kadar güvenli emin değilim. Eva'nın gitmesine izin vereceklerini de sanmıyorum.
- Kimler? Eugene, Cenevre'de diğer ülkeleri kendi vatandaşlarını bombalamasınlar diye ikna etmeye uğraşıyor. Burayı ben tek başıma yönetiyorum şu an.
- Eva'nın kapısında güvenlik duruyor.
- Neden?
- Nedenini biliyorsun. Rose, biz burada misafiriz. Dünya Savunma Teşkilatı'ndan geriye her ne kaldıysa senin yönetiminde olabilir ama burası Amerikan askerleriyle dolu bir Amerikan üssü, bizden emir alacaklarını sanmıyorum.

1597 NUMARALI DOSYA
BAY BURNS İLE GÖRÜŞME
MESLEĞİ BİLİNMIYOR

**Yer: New Dynasty Çin Restoranı, Dupont Meydanı,
Washington**

- Günaydın Bayan Franklin. Size Rose diyebilir miyim? Hakkınızda çok şey duydum!
- Elbette. Ben size nasıl hitap edeyim?
- Bay Burns demeniz kâfi. Bir nebze bilinmezliğı severim. Yarı yarıya en azından.
- Ortak dostumuzla aranızda benzerlik var bu hususta.
- Sandığınızdan daha fazla benzerliğimiz var. Özlenecek biri. Kimler tarafından özlenecek bilmem ama özlenecek. Ben şahsen onun espri anlayışını özleyeceğim. Komik bir adamdı!
- Sanırım ben onu böyle tanımlamazdım.
- Belki de sizin daha iyi bir espri anlayışına ihtiyacınız vardır. Beni aramanıza şaşırdım. Bu mekânı bilmeniz şaşkınlığımı daha da arttırdı.
- Notlarında geçiyordu burası.
- Notlarını mı okudunuz? Kışkandım doğrusu! Neler yazmış?

- New Dynasty, Dupont Meydanı. Bay Burns. Kung Pao usulü tavuk.

- Başka ne yazmış? Kennedy'yi kimin öldürdüğünü de biliyor muymuş?

- "K" başlığı altında bu konuda bir bilgi yoktu.

- Tüh. Menüye bir bakın isterseniz. Garsonumuz gelir birazdan.

- Yanılmıyorsam siz Kung Pao usulü tavuk yiyeceksiniz.

- Tavuk hazır olmayabilir. Buraya bu kadar erken vakitte gelmemiştim. Mevcut şartları düşününce açık olmalarına bile şaşırdım.

- Kusura bakmayın size de rahatsızlık verdim ama gerçekten sizinle konuşmam lazım.

- Elbette! Konuşalım! Sizin için ne yapabilirim Rose Franklin?

- Ben o muyum sahiden? Rose Franklin miyim?

- Umuyorum osunuzdur! Aksi takdirde yanlış masaya oturmuşumdur, şu öbür masadaki kadının bakışlarını hiç beğenmedim. Baksanıza bir! Her an birine çatalını saplayacakmış gibi görünüyor.

- Özünde iyi bir insan olabilir. Dostane görünen ama özünde kötü olan bir sürü insan da var.

- Haklı olabilirsiniz. İlk intibaya dayalı çok fazla ayrımcılık yapıyoruz. O kadın hariç ama. Onun kötü olduğunu biliyorum. Gözlerine baksanıza! Hah! Nihayet!

[*Karar verdiniz mi?*]

Evet! Arkadaşım Kung Pao usulü tavuk alacak. Ben de... Neyse ya... Bana da aynısından, iki olsun. İki tane de bitki çayı.

[*Hemen geliyor!*]

Teşekkürler!

- Sorumu cevaplamadınız.

- Ciddi miydiniz o soruda? “Rose Franklin miyim?” Ta Washington’dan buraya bana *bunu* sormaya mı geldiniz?

- Dostumuzun söylediğine göre...

- Sizinle konuşacağımı ve başınıza geleni dilim döndüğünce anlatacağımı söyledim ona. Ama bu, insanlar milyonlu sayılarla ölmeye başlamadan önceydi! Şimdi olmaz. Geçti o iş. Konuşmayacağım. Hem kimin umurunda ki artık...

- Benim umurumda.

- Biliyor musunuz “dostumuz” sizden daha eğlenceliydi! Araba kazası geçirdiniz ve sandığınızdan daha ileri bir zamanda kendinize geldiniz. Olan biten bundan ibaretti. Devam edelim mi?

- Benim bir kopya olduğumu söylemişti.

- Of bunaldım. En azından anlayabilirsiniz sanmıştım. Daha iyi hissedecekseniz aynı aygıtı ben de bir düzine kez yeniden gelmek için kullandım. Ben hiç sızlanıyor muyum durumumdan? Siz kopyaysanız ben kopyanın da kopyasıyım!

- Benim için önemli. Bilmem lazım.

- Pekâlâ... Siz bir ruhunuzun olduğuna inanıyorsunuz. Özel olduğunuza. Bir yığın maddeden olduğunuz fikri sizi önemsiz kılıyor. Aslına bakılırsa özel değilsiniz, daha doğru tabirle, evreni dolduran diğer tüm o muazzam şeyler ne kadar özelse o kadar özelsiniz.

- Ama beklediğim açıklama bu değildi...

- Sözümü kesmeyin. Bir saniye. Size bir şey göstereceğim. Hah, buldum! Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?

- Yaratılış Sütunları'nın fotoğrafı. Kartal Bulutsusu'ndaki devasa gaz ve toz bulutları. Bu fotoğraf seneler önce Hubble Teleskobu tarafından çekildi.

- Biliyorsunuz yani!

- Severim bu fotoğrafı. Beni her daim büyülemiştir.

- Neyinden büyüleniyorsunuz?

- Yıldız doğumhanesi bir nevi. O bölgedeki gaz bulutları kendi içlerine çökerek yeni yıldızlar oluşturuyorlar.

- Devasa, değil mi?

- Öyle.

- Ne kadar büyük?

- Nebula mı? Tam olarak bilmiyorum. Muhtemelen *trilyonlarca* kilometredir.

- Peki, çok büyük bir toz yığını yani. Neyini bu kadar büyüleyici buluyorsunuz?

- O hâlini işte! Koskoca, hayal edebileceğimiz her şeyden daha devasa bir bulut. Ama yine de evrende ufacık bir yer kaplıyor. Ve yıldız üretiyor! İleride kendi gezegenlerine sahip olacak yıldızlar.

- Ve bu gezegenlerin bazılarında hayat olacak! Bu canlılığın bir kısmı duyarlı türlerden olacak.

- Aynen! Hayrete düşürücü. Şey gibi...

- Tanrı?

- Belki de.

- Şu an orada yok artık, biliyorsunuzdur. Yaratılış Sütunları orada değil. O fotoğrafın çekilmesini sağlayan ışık buralara ulaşana kadar o sütunlar muhtemelen çoktan dağılmıştır.

- Muhtemelen.

- Rose Franklin, işte siz de tam olarak Yaratılış Sütunları'nı oluşturan şeyden meydana geldiniz. Ne eksik ne fazla. Aynı zamanda özel ve önemsizsiniz.

- ...

- Söyleyebileceklerim bunlardan ibaret. Umarım bu kadar bilgi ruhsuz benliğinizle yaşamayı öğrenmenize yeter. Ben ve iş arkadaşlarım o kazayı geçirdiğinizde yüksek çözünürlüklü bir taramanızı çıkardık.

- Orada mıydınız?

- Kapıya çarpmasın diye başınızı tutan bendim. Ölümünüzün ardından sizi yeniden oluşturmak için bu taramayı kullandık. Daha önce var olup olmamanız bir şey fark ettirmiyor. Size yemin ederim ki en az önceki hâliniz kadar sizsiniz.

- Ben...

- Evet?

- Kartal Bulutsusu'nun fotoğrafını hep cüzdanınızda mı taşırsınız?

- Taşıyorum, evet!

- Neden?

- Renklerini seviyorum. Daha eğlenceli bir şeylerden söz edebilir miyiz artık? Diğer dostumuzu cidden özlüyorum.

- Beni neden kurtardınız? Neden geri döndürdünüz?

- Hımm, bir düşüneyim. Ölü kalmayın diye. İşin özü buydu.

- Neden ben yani?
- Ben de merak ettim şimdi. Çünkü önemlisiniz.
- Dostumuz da ölmeden önce aynı şeyi söylemişti. Önemli değilim ki! Mesih falan değilim ben. Daha biraz önce siz de özel olmadığımı söylediniz. Önemsizsiniz dediniz.
- Kitaplarda bahsedilen şekilde bir yeniden dirilişten söz etmedim. Belki de *önemli* doğru tabir değildi. *Kullanışlı* mı diyelim? Bunu nasıl buldunuz? Kullanışlı tabiri uyar mı size?
- Neyim kullanışlı? Bunun uzaylıların gelişiyile bir alakası olduğunu biliyorum ama... Durumu kurtarabilecek kadar zeki değilim.
- O kadar zeki değilsiniz ama yeterince zekisiniz. Tam kararında bir zekâ. Zekâ müsabakası değil ki bu. Dâhi isteseydik meslektaşınızı seçerdik, neydi adı... Alyssa?
- Beni seçtiniz?
- Off of. Cidden o kadar da zeki değilsiniz galiba! Size yardım etmek zorunda kalışımıza şaşmamalı.
- Yardım derken?
- Çocukken devasa bir elin içine düşmeniz ve yetişkinliğinizde ilk işinizin parçası olarak aynı eli incelemeniz sizce de fazla tesadüf eseri değil mi?
- Ne demek istiyorsunuz?
- Ülkedeki tanınırlığı en az okulların A- ortalamalı öğrencilerinin büyük araştırma üniversitelerine sıklıkla seçilmediklerini söylüyorum.
- Şikago Üniversitesi'ne beni sizin soktuğunuzu mu söylüyorsunuz?

- Sizi doğru okula sokmak işin kolay kısmıydı. Fizik bölümüne yönelmeniz...
- Size inanmıyorum. Hatırladığım kadarıysa fiziği hep sevmişimdir.
- Fizikte iyiydiniz. Bunu anlayacak fırsatlara kavuşmanızı sağladık yalnızca.
- ...
- Konuşabilirsiniz. Cümlem bitmişti.
- Bana ruhum olmadığını, kopya olup olmamamın hiçbir şey fark ettirmediğini, tüm hayatımın kukla gibi yönetildiğini ve övündüğüm şeylerin hiçbirini hak etmediğimi söylediniz. Ne tepki vereceğimi şaşırdım.
- Hakmış makmış geçin bunları. Övünmeye sonuna kadar hakkınız var. Ne yaptıysanız kendi başınıza yaptınız. Ödevlerinizi sizin yerinize biz yapmadık sonuçta. O robotu bulan ben değilim. Arada sırada dürtüklenmeniz, doğru yönün size gösterilmesi gerekti.
- Ama neden ben? Ben neden... kullanışlıyım?
- Daha fazla detay vermeyecektim ama madem iki kere sordunuz...
- ...
- Bana soracağınız daha enteresan şeyler yok mu? Sizinle ilgisi olmayan şeyler mesela?
- Uzaylı robotlar neden durdular? Gaz salınımını neden bıraktılar?
- İşte bu enteresan bir soru.
- Söyleyin işte nedenini.

- Hiçbir fikrim yok. Kendilerine sormanız gerek. Belki mola vermişlerdir. Belki ikinci saldırı için iyonlaşma sürecinin tamamlanmasını bekliyorlardır. Belki size karşılık verme şansı tanıyorlardır.

- Anlamıyorum. Neye karşılık?

- Ben nereden bileyim? Bir sürü insan öldürüyorlar. Bunun bir sebebi olmalı.

- Themis'i Kuzey Kore'de kullandığımız için bize kızmış olabilirler. Dostumuz onların silahıyla birbirimizi öldürmemizi istemediklerini düşünüyordu. Themis'i ele geçirdiğimiz için kızmış olabilirler. Belki de Themis'i bulmamamız gerekiyordu.

- Dostumuza da söylediğim gibi, onların silahıyla veya başka silahlarla, kendinizi öldürmenizi umursadıkları yok. Ayrıca siz üç beş insan öldürdünüz diye onların milyonlarcasını öldürmesinin bir mantığı yok. Başkalarının işlerine karışmayı sevmezler pek.

- Sevmezler, ha? Yeryüzünden siliyorlar bizi! Bu mu karışmamak?

- Belki durmak için bir sebep arıyorlardır.

- Neden bize hem yardım etmek isteyip hem de istemediğiniz izlenimine kapılıyorum?

- Ne manasız bir cümle kurdunuz öyle. Balıkçı ile martının hikâyesini bilir misiniz?

- Anlatın lütfen. Merak ettim.

- Ooo! İşte şimdi sizi sevmeye başladım! Geliyor hikâye. Alaska'da kral yengeci avlayan bir balıkçı varmış. Sonbahar mevsiminde her sabah küçük balıkçı teknesine atlayıp kral yengeci avına çıkmak için denize açılmış. Ekibiyle birlikte kapan kurdukları noktaların hepsini –buralara kupa diyorlarmış–

bir bir geziyorlarmış, kapanları açıyor, umdukları büyüklükte yengeç varsa onu alıyor, kapana yeni yem koyup yerine bırakıyorlarmış. Günün birinde balıkçı kapanın birindeki yengeçleri incelerken –normalde denize geri attıkları– küçük yengeçlerden birinin aslında bir yengeç olmadığını fark etmiş. İstiridyeymiş. Şu işe bakın ki istiridyeyi açtığında dünyanın en muhteşem incisini bulmuş içinde.

İncinin hayatını nasıl da değiştireceğini, karısı ve çocukları için satın alacaklarını düşünmüş, sonra inciye teknenin dümeninin yanındaki bir kutuya koyup günün geri kalanının uğraşlarına odaklanmış. Bir başka yengeç kapanının içine bakarken teknenin dümenine bir martı konmuş, martı gagasıyla kutunun içindeki inciye almış ve hemen uçunca balıkçı ardından öylece çaresizce bakakalmış. Adam... mahvolmuş. Kurduğu hayaller suya düşmüş. Ümitsizliği çok geçmeden öfkeye dönüşmüş. Martının inciye sırf onu incitmek için çaldığına, martıların insanların hayallerini çalan tüylü şeytani yaratıklar olduğuna ikna olmuş.

Tabii ki martı incinin yavrularını besleyeceği bir yiyecek olduğunu sanmış aslında. Martı yuvasına döndüğünde yavrularının hiçbirini inciye yutamamış, inci yuvanın bir köşesinde öylece, anne babalarını bekleyen yavruların bakıp bakıp vakit geçirdikleri parlak bir şey olarak kalmış.

Balıkçı, kuşlara ateş etmeye çalışmış. Ama ıskaladığı ilk atış kuşları kaçırmış. Yine teknenin tepesinde dönüyorlarmış ve o kadar gürültü çıkaran o şeyden uzakta kalacakları bir irtifada dönüyorlarmış. Balıkçı, kuşlar için kapanlar kurmuş ama kuş kapanı konusunda becerikli olmadığından martılar kapana kısılmadan yemi alıp gidiyorlarmış. Balıkçı kuşları sapanla avlamaya çalışmış ama elini acıtmış. Sonra martıları havai fişeklerle vurmaya denemiş. Bu da aptalca bir fikirmiş.

Elindeki yanıklarla ilgilendikten sonra balıkçı nihayet gemiye bir sürü zehir almış, çok miktarda. Alaska'da ne kadar tüylü yaratık varsa hepsini öldürecek kadar fazlaymış zehirler. Zehirleri küçük balıkların, ekmeklerin, kahvaltı için getirdiği çöreklerin içine koymuş; yazık etmiş tabii, o çörekler çok leziz oluyormuş. Eline ne geçtiyse içine zehri basmış, martılar yer diye denize atmış. Bazı martılar zehirli yiyecekleri yiyip ölmüşler ama zehirli yemlerin çoğu okyanus tabanına yollanmış. Onca yiyeceği görünce yengeçlerin ne kadar sevindiklerini hayal edebilirsiniz. Anne bak, gökyüzünden yiyecek yağıyor! Çörek bile var! Yengeçler tüm yiyecekleri toplamışlar ve gelmiş geçmiş en büyük yengeç şölenine hazırlanmışlar. Bir yandan yengeç müziği çalarken yengeç çiftleri upuzun ve dar dans pistinde oynuyorlarmış. Sabahın erken saatlerine kadar yiyip içmişler ve dans etmişler.

Sabah olduğunda balıkçı olanları fark etmiş ama artık çok geçmiş. Yengeçlerin tümü ölmüş. Tutacağı tek bir yengeç bile kalmamış. Böylece işini kaybetmiş. Ailesini doyuramamış. Köylerindeki hiçbir ailenin karnı doymayınca göç etmek zorunda kalmışlar. Martılar tabii ki yerlerinden hiç ayrılmamışlar. Bir bahar sabahı anne martı yuvayı temizlemeye karar vermiş. Bebekleri artık ergenlik çağındaymış ve ortalığı dağıtıp hiç toplamıyorlarmış. Anne martı yuvadaki dağınıklığın bir kısmını görünce yavrularının ne kadar hızlı büyüdüklerini düşünüp duygusallaşmış ama o parlak, hiçbir işe yaramaz şeyi görünce çileden çıkmış. İnciyi alıp havalanmış, onu terk edilmiş balıkçı teknelerinin birinin güvertesine bırakmış.

- ...

- Ne düşünüyorsunuz?

- Bu gerçekten de... hüzünlü bir hikâyeymiş.

- Öyle gerçekten, değil mi? Belki mutlu sonu olsaydı daha iyi olurdu. Ne bileyim martılar onlara ateş açıldığı için sinirlenselerdi ve gagalarına geçen şeyleri, küçük taşları falan alıp herkesi bombardımana tutsalardı. Sonra küçük martılardan biri atacak taş bulamayınca o inciye alsaydı ve attığı inci bizim balıkçının tam avucuna düşseydi. Daha iyi olur muydu hikâye?

- Emin değilim... Yapabileceğiniz yardım bundan mı ibaret?

- Yardım mı? Hikâye dinlemek hoşunuza gider diye düşünmüştüm! Biraz gerginsiniz de.

- Metaforlardan anlamam hiç. Sanırım hikâyedeki martılar bizi temsil ediyor. Uzaylılar Themis'i onlardan çaldığımızı mı düşünüyor?

- Anladım. İnci Themis için metafor. İyiymiş.

- Onlardan herhangi bir şey çaldığımızı düşünüyorlar mı?

- Hayır. Sorarsınız belki, balıkçılıkla da ilgilenmiyorlar. Aslında deneseler yengeç etini severler gibime geliyor.

- Yani başkasının işine karışmayı sevmeyen ama bir şekilde karışmak zorunda kalan uzaylılar var elimizde. Hikâyenizden çıkarabildiğim tek şey, bunu yanlış bir sebep yüzünden yapıyor olabilecekleri. Eğer biz hikâyedeki yengeçler değilsek bizi öldürmeye falan çalıştıkları yok. Ama martılar kim?

- Vay. Umarım kendinizle konuştuğunuzun farkındasınızdır. Hâlihazırda etmemem gerektiği kadar yardım ettim, gerisini kendiniz çözeceksiniz artık. İyi yönden bakarsanız, böylelikle, kendiniz çözdüğünüzde ulaşacağınız başarıyı "hak etmiş" olacaksınız. Ah! Yemeğimiz geliyor!

- Bir soru daha sorabilir miyim?

- Eğlenceli bir soru mu?

- Aramızda... akrabalık bağı var mı?
- İşte eğlenceli soru diye buna derim ben. Sizce akraba gibi görünüyor muyuz?
- Uzaylı mıyım ben demek istiyorum. Yarı uzaylı falan?
- O da ne demek?
- Ben de sizin gibi miyim? Çok ama çok uzun zaman önceki atalarınız bu gezegenden değillerdi, değil mi?
- Değillerse ben ne oluyorum? İyi mi kötü mü bu?
- Ben... ne cevap vereceğimi bilemedim.
- Bilmelisiniz. Gerçekten bilmelisiniz.

1600 NUMARALI DOSYA
GÜNLÜK KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI
DANIŞMANI VINCENT COUTURE VE
EVA REYES

Yer: Derin Devlet Sığınağı, Lenexa, Kansas

- Ne güzelmış o Eva. Bugün mü çizdin?
- Dün gece çizdim. Uykum kaçmıştı.
- Ben mi oluyorum bu?
- Evet. Sensin.
- Ben miyim gerçekten? Burnum ne ara o kadar büyümüş?
- Resim sadece.
- Aferin Eva. Çizimde epeyi yeteneklisin. Peki şu yatağının yanındaki kim?
- Annem o.
- Hangi annen?
- Porto Rikolu annem. Şey annem değil...
- Şey değil onun adı, Kara.
- Biliyorum.
- ... Uykun neden kaçtı? Kâbus mu gördün?

- Hı hı.
- Ben de gördüm.
- Nefret ediyorum buradan. Yatak çok kötü, bir de...
- Bir de?
- Yok bir şey. Aptalcaydı zaten.
- Söyleyebilirsin bana.
- ...
- Hadi!
- Şeyim vardı benim...
- Neyin vardı?
- Pelüş kaplumbağam. Aptalca olduğunu söylemiştim.
- Uykuya dalmana yardımcı oluyordu, artık yok.
- Yanıma hiçbir şey almama izin vermediler. Onlar...
- Eski püskü bir sincap versem işine yarar mı?
- Ne?
- O da pelüş.... Sincap. Şu kadar var.
- Olmaz! O kaplumbağayı annem almıştı!
- Benim dediğin de öbür annenin... Kara'nın oyuncağı. Neden saklıyordu bilmiyorum ama diğer ıvır zıvırlarla birlikte bir kutunun içinde duruyor. Bir gözü yok, orası burası yırtık ama sonuçta... sincap mı sincap. İstersen senin olabilir.
- ...
- Düşün bence. Themis'in içindeyken söylemiştin ya... Sormak istiyorum. Kara'nın biyolojik annen olduğunu nereden biliyorsun?

- Bilmiyordum aslında. Öyle olabilir sanmıştım. Annemin görüntüsünü hayal ettiğimde onun gibi birini hayal ediyordum.
- Porto Riko’da seni büyüten insanların gerçek anne baban olmadığını nasıl öğrendin?
- Onlar benim gerçek anne babamdı!
- Özür dilerim. Biyolojik anne baban diyecektim.
- Annem Porto Rikoluydu. Babam Belizeliydi. Ama ben bembeyazım. Yine de bilmiyordum. Yedi yaşımdayken annem hakkında kötü şeyler söylediği için en yakın arkadaşımın kolunu kırdım. Sadece o konuşmuyordu. Diğer çocukların hepsi de annemin erkeklerle yattığını söylüyordu. Bir süreliğine inandım onlara. Arkadaşımı hastanelik ettikten sonra annem bana gerçekleri anlattı. Anlamadım. Annemin hamileyken ve sonra doğumunda çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm. Başka şekilde de çocuk yapılabildiğini bilmiyordum.
- ...
- Neye bakıyorsun?
- Gözlerine. Kara’nın gözlerinin aynısı.
- ...
- Özür dilerim Eva. Seni huzursuz etmek istememiştim.
- Sana bir şey sorabilir miyim?
- İsteddiğini sorabilirsin.
- Ne istiyorsun?
- Nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum.
- Benimle ne yapmak istiyorsun yani? Sen benim “gerçek” babam değilsin. Şeyinin örneğini verdin diye benimle ilgilenmek zorunda değilsin.

- Eva, üzgün olduğunu biliyorum. Üzülmeye hakkın var. Aileni kaybettin. Sonra Kara ile tanıştın, o da öldü ama...
- Bir tane daha var.
- Ne var?
- Annem. Bir annem daha var.
- Annen? Kimmiş?
- Alyssa.
- Ne? Alyssa senin annen değil. Kim söyledi sana bunu?
- Beni o yapmadı mı?
- İnanamıyorum ya. Kim söyledi sana bunu?
- O söyledi!
- Ne zaman konuştun Alyssa'yla?
- Sen yokken buraya, yanıma geldi. Sizden biri ölürse Themis'e pilot olayım diye beni laboratuvarında yaptığını söyledi. Onu durdurmaya çalışmışsın.
- Doğru mu duydum? Alyssa buraya gelip sana seni yaptığını mı söyledi?
- Evet.
- ...
- Doğru, değil mi?
- Şey... Göründüğünden daha karmaşık.
- Sen bana söyler miydin bunu?
- Söyler miydim? Hemen söylemezdim! İleride bir gün belki. Bunları duyduğuna üzüldüm.
- Ben üzülmедim. Bana sadece o yalan söylemedi.

- Bak Eva, gerçeklerin ne olduğunu sanıyorsun, bilmiyorum ama...

- Kara ve senin beni istemediğinizi biliyorum.

- Kara, Alyssa'nın onu bilinçsizce bir masaya bağlayıp bacaklarını ayırıp rızası olmadan yumurtalarını almasını istemedi. Bu seni istemediği anlamına gelmiyor. Senin varlığından haberi bile yoktu. Alyssa dışında kimsenin yoktu. Kara seni duyduğu an hemen yanına geldi. Yanına gelmek için emirleri çiğnedi! Bir sürü kötü şey olurken, insanlar ölürken o seni almaya gitti. O gittiğinde ben neredeydim biliyor musun?

- Neredeydin?

- Kaybolmuştum. Themis'in içinde, bir okyanusun dibindeydim, nerede olduğumu kimse bilmiyordu. Kara o şartlar altında gitti çünkü senin tehlikede olabileceğini düşünüyordu. Ne dediğimi anlıyor musun? Onun için senden daha önemli biri daha yoktu. Seninle henüz tanışmamıştı bile ama onun için dünyalara bedeldin.

- Beni umursamıyordu. Themis için pilot istiyordu.

- Nankör çocuk, sen yaşayasın diye öldü Kara! Biraz saygı göster.

- Öldüğünü görmüştüm.

- Ben de gördüm.

- Yani *daha önce* görmüştüm. Rüyalarımda öldüğünü görmüştüm. Themis gibi metal bir kadın gördüm ama onun Kara olduğunu bilmiyordum. Bulutlardan düştüğünü sanıyordum. Saçma sapan geliyordu. Sürekli o rüyayı görüyordum. Benim aklımdan zorum olduğunu sandı herkes. Delirdim sandılar.

- Yüzünü de görmüş müydün rüyada?

- Pek sayılmaz. Ama... değışikti, yine de o olduğunu biliyordum.

- Eva bak sana bir şey söyleyeyim. Düşüşünü ben de zihnimde defalarca gördüm. Hâlâ görüyorum. Sırtüstü, kolları açık düşüyor ve beyaz bir deniz içinde kayboluyor. Sen de böyle mi görmüştün?

- Evet.

- Ben de. Tek görebildiğim buydu. Tekrar, tekrar, tekrar, hep bunu görüyordum. Derken bir gece kafama dank etti. Kara seni bulmak için her şeyi ardında bırakmıştı. İşini, beni ardında bıraktı, hem de bütün dünya ona ihtiyaç duyarken ve bunu sırf sana bir şey olmasın diye yaptı. Seni kurtarmak için her şeyden vazgeçer, her şeyi feda ederdi. Etti de, hayatını feda etti, seni kurtardı. Sen onun için en önemli şeydin. O kapağı kapattığında, beyaz dumanların içine düştüğünde, yüzünde gülümseme olduğunu biliyorum. Mutlu öldü, gururlu öldü. Kapat gözlerini.

- İstemiyorum kapatmak.

- Kapat gözlerini! Onu görmeni istiyorum. Kara'yı. Anneni. Yüzünden kocaman bir gülümsemeyle düşüşünü gör. Kazandı Kara. Paralı Rus askerlerini, devasa uzaylı robotları hakladı. Tüm evreni karşısına aldı ve kazandı. Kafasına koyduğunu yaptı. Senin annen süper kahraman gibi bir kadındı. Onu tanıma fırsatın olmadığını biliyorum ama kendisiyle gurur duyduğunda Kara'nın yüzünde dünyanın en güzel gülümsemesi olurdu. Aklına hayaline sığmayacak bir kendini beğenmişliği vardı. Suratına bir tane çakasının gelirdi ama çok güzeldi.

- Benden nefret ediyor musun?

- Neden nefret edecekmişim?

- Kara'nın beni korumak için öldüğünü söyledin. Nefret etmek istersen edebilirsin.
- Senden nefret etmiyorum Eva. Ben daha hızlı olsaydım Kara hayatta olurdu. İkiniz kadar cesur olsaydım hâlâ yaşıyor olurdu. Ayrıca sen Kara'yı benim tanıdığım kadar tanımıyorsun. Sana öfkeli olduğumu bilseydi ölümden dönerdi. Mezarından çıkar, beni pataklardı.
- Öldüğü için üzgünüm.
- Ben de.
- Cenaze töreni oldu mu?
- Olmadı. Birleşmiş Milletler merkezine bu sabaha kadar ekip gönderemediler. Cesedini bulduklarında, yani bir saat önce aradılar beni.
- Onu nereye gömeceksin?
- Gömmeyeceğim. İsterdim bunu. Onu ziyaret edebileceğim bir yer olsun isterdim ama gömülmek istemiyordu. Gömülmenin ürpertici olduğunu düşünüyordu. Benimle zombi filmleri de izlemezdi.
- Küllerini saklayabilirsin. Arkadaşım Angie'nin kız kardeşinin külleri odasında duruyor.
- Olmaz. Bundan da nefret ederdi. Küllerini savurup parti yapmamı isterdi. Benimle bunu yapar mısın?
- Küllerini savurmayı mı?
- Evet. Bizi helikopterle Detroit'te uçuracak birini bulacağım. Uygun görünüyor.
- Ben hiç helikoptere binmedim.

- Ben de binmedim. Yüksekten korkuyorum, biliyorsun. Tamam, anlaştık o zaman. Sen, ben ve helikopter pilotu.

- ...

- Ben de bilmiyorum nasıl yapılır edilir ama deniyorum işte.

- ...

- Tamam mıyız, anlaştık mı Eva?

- Tamam.

- Güzel. Gitmeden önce bunu yapacağız.

- Nereye gidiyoruz?

- Bilmiyorum. Henüz karar vermedim. Güvenli bir yere.

- Eğitime ne zaman başlayacağım?

- Ne eğitimi?

- Themis! Themis için pilotluk eğitimine ne zaman başlayacağım? Benden bunu beklemiyor musun?

- Neden bahsediyorsun sen? Hiçbir şey beklemiyorum senden.

- Anlamıyorsun! Ben kabul ediyorum. Yapmak istiyorum.

- Eva... Yardım etmek istediğini biliyorum ama...

- Ben bunu yapmak için doğdum!

- Eva, sen on yaşındasın!

- Ama bunun için doğdum! Alyssa beni bunun için yaptı. Ben... aracım ben. Amacım bu benim.

- Bak... Öncelikle, Alyssa seni “yapmadı”, şunu söylemeyi bir bırakacaksın. Laboratuvarda yirmi dakikacık geçirdi o kadar. Öbür kadın seni dokuz ay karnında taşıdı. Ayrıca Alyssa’nın düşüncelerini takan kim? Annen... Kara sen yaşayasın diye

öldü. Seni tehlikeye atarsam dünyanın en berbat babası olurum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Eva. Seni o robottan olabildiğince uzağa götürmek istiyorum.

- Hiçbir şey yapmazsak insanlar ölecek!
- İnsanlar her hâlükârda ölecek.
- Ölmelerine izin mi vereceksin? Denemeyecek misin?
- Bu seni güvende tutacaksa, evet. Ölmelerine izin vereceğim. Eva, ben senin babanım.
- Hayır, değilsin! Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!
- Eva.
- Çık odamdan!
- Eva, ben...
- ÇIIİK!

1603 NUMARALI DOSYA
İSTASYON KAYDI – ULUSAL OKYANUS VE
ATMOSFER İDARESİ UZAY HAVA TAHMİN
MERKEZİ

Yer: Silver Springs, Maryland

- Şef, bir saniye buraya gelebilir misiniz. Güneşi kaybettim.
- Ne?
- SXI'yı kaybettim.
- Kaybettim ne demek?
- Dediğim gibi işte. Yok yerinde. GOES-13'teki Solar X-RAY Imager'dan veri almıyorum.
- Uydudan sinyal yok mu?
- Hiçbir şey yok.
- İstasyonunda bir sorun olmadığından emin misin?
- İstasyonum sağlam. Uydu gönderiyi kesti. Sorun yukarıda, efendim.
- Kenara kay! Bir şeyi kontrol edeceğim... Ne oldu Clara?

[Bir sorun var.]

Şu an biraz meşgulüz. İstasyonuna dön, buradaki işi halledince yanına geleceğim.

[*Uydumdan gelen sinyali kaybettim.*]

Ne diyorsun?.. Hangi uydu sendeydi?

[*GOES 15. Bir sorun var, efendim.*]

Bir sorun olduğu muhakkak. Sorun burada olmadı. İki uydu da aynı anda bozulmaz. Alıcıyı kontrol edin.

- Efendim, bütün uydularda sorun var. Hiçbir yerden hiçbir şey almıyoruz. Mikrodalgada veri yok. VHF'de de yok.

- Hepsinde mi? Bak işte. Bizim ekipmanda sorun vardır.

- Hayır, yok. Alıcımız aktif. Her türden statik alıyoruz.

- Şu başıma gelene bakın. Daha bir aydır buradayım! Ne yapacağım şimdi?

- Bekleyin, efendim...

- Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

- Bekleyin! NASA, JPSS verisi alıp almadığımızı soruyor.

- Kahretsin! Çok saçma ama. Onlarda veri akışı var mıymış diye Savunma Bakanlığı'nı kontrol edeceğim.

- Avrupa da gitti. MetOp'u yitirdiler. Yörüngeden artık kimse bir şey almıyor. Herkes arıyor bizi şu an.

- Güneş patlamalarından kaynaklanıyor olabilir mi?

- Hava raporu bir dakika önce normaldi, efendim.

[*Kontrol edin şunu!*]

- Gene ne oldu Clara?

[*Mauna Kea'dan canlı yayın var.*]

Teleskoptan mı?

[*Evet. Uydumu izlemelerini istemiştim. Açılır şimdi.*]

Hiçbir şey göremiyorum.

[*Aynen.*]

Uydunun fiziken kaybolduğunu mu söylüyorsun?

[*Bilmiyorum, efendim.*]

Görebiliyor musun, göremiyor musun?

[*Göremiyorum ama...*]

Ama ne?

[*Tek göremediğimiz o değil.*]

Ne demek istiyorsun?

- Efendim, yıldızların da kaybolduğunu söylüyor. Yıldızları göremiyoruz.

1604 NUMARALI DOSYA

EVA REYES İLE GÖRÜŞME

Yer: Derin Devlet Sığınağı, Lenexa, Kansas

- Beni görmek istemişsin Eva.
- Evet, Dr. Franklin.
- Senin için ne yapabilirim?
- Yapmak istiyorum. Themis'in pilotu olmak istiyorum.
- Bence bu iyi bir fikir değil. Ayrıca bu konuyu benimle değil, babanla konuşmalısın. Bu fikre alışman için henüz yeterince zaman geçmediğinin farkındayım ama o senin baban, senden o sorumlu.
- İzin vermiyor. Denememi bile istemiyor.
- Eva, bu gayet mantıklı ama. Sen hâlâ çocuksun. Benim kızım olsaydın ben de seni korumak isterdim.
- Anlamıyorsunuz! Beni koruyamaz. Kimse koruyamaz. Birkaç gün içinde ölmüş olacağım. Siz de ölmüş olacaksınız.
- Korktuğunu biliyorum Eva. Hepimiz korkuyoruz.
- Korkmuyorum. Söylüyorum size, öleceğiz yakında.
- Eva, geleceği kimse önceden bilemez. Şu an için her şey kötü görünüyor ama bir kurtuluş yolu bulmak için çok çalışıyoruz.

- Öleceğimizi biliyorum!
- Nereden biliyorsun?
- Biliyorum işte. Bana yalnızca inanın, olmaz mı?
- Bana anlatabilirsin. Nereden biliyorsun?
- Deli olduğumu düşüneceksiniz.
- Eva, böyle bir yargıya varacak kadar iyi tanımıyorum seni. Gördüğüm kadarıyla sen son derece cesur ve zeki bir kızsın. Söylediğin hiçbir şey bu kanımı değiştiremez.
- Gördüm ben.
- Gördün mü? Nasıl gördün?
- Geleceği görüyorum. Kara'nın öldüğünü görmüştüm.
- Yani sen...
- Evet! Öldüğünü görmüştüm. Aylar öncesinde. Öleceğimizi de gördüm. Her şeyi gördüm.
- Anlat.
- Yağmur yağıyordu. Siyah bir yağmur. Gökyüzünden iniyordu yağmur, sadece buraya değil, her yere ve hepimiz ölüyorduk. Ben de.
- Kusura bakma Eva ama bu...
- Deli olduğumu düşüneceğinizi söylemiştim.
- Öyle bir şey demedim ben. Ama... Peki bu yağmuru nasıl durdurabileceğimizi de gördün mü?
- Hayır.
- Themis'in içine girmene izin verirsem bir şeylerin değişeceğini nereden biliyorsun o zaman?

- Şey... Bilmiyorum. Ama...
- Eva, dediğim gibi, bu kararı ben veremem. Babanla konuşmalısın.
- Dinlemiyor bile beni! Anlamıyor!
- Eva, o senin baban.
- ŞUNU SÖYLEMEYİ KESİN! Anlamıyorsunuz, değil mi? O da ölecek!
- Eva, gel buraya, nereye gidiyorsun?..

1605 NUMARALI DOSYA

DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI TUĞGENERALİ EUGENE GOVENDER İLE GÖRÜŞME

Yer: Derin Devlet Sığınağı, Lenexa, Kansas

- Lanet olsun Rose! Saat sabahın üçü!
- Efendim, bunu görmeniz lazım.
- Yorgunum. Jet lag oldum. Çabucak bitirelim lütfen.
- Yörüngeden gelen tüm sinyalleri kaybettik. Uydularımızdan veri alamıyoruz. Kimse alamıyor. Tamamen kesildi.
- Veri aktarmıyorlar mı?
- Belki aktarıyorlardır ama bir şey bloke ediyor.
- Sinyal bozucu gibi mi?
- Sinyal bozuk değil, bloke hâlde. Yukarıdan hiçbir şey alamıyoruz. Şunlara bakın.
- Neye bakıyorum?
- Bunlar tüm teleskoplardan gelen görüntüler. Ne görüyorsunuz?
- Ne görüyorum... Şuradaki karanlık nokta ne?

- Sorun o işte. Orada yıldızlar olmalıydı. Sanırım sorun oradan kaynaklanıyor. Uydu sinyallerimizi bloke eden şey galiba orada daha güçlü. Işık dâhil her şeyi bloke ediyor.

- Nerede?

- Her tarafta. Bu karanlık noktalardan on sekiz tane saptadık, hepsi çevrelemiş bizi. Daha fazlası da olabilir.

- Bu karanlık noktalar ne büyüklükte?

- Bilmiyorum. Yüzlerce... binlerce kilometre çapında olabilirler. Ne kadar uzakta olduklarına bağlı.

- Karanlık noktaların ardında ne olduğuna dair fikrimiz var mı?

- Oralarda her ne varsa görmemizi istemiyorlar.

- Şahit olduğumuz onca şeyden sonra bunların da doğal fenomen olmadıklarını varsayabiliriz sanırım.

- Robotları buraya getiren şey bunlar olabilir.

- Daha önce burada değillerdi. Belki de... Kahretsin!

- Ne?

- Galiba büyük silahlarını getirdiler.

- Neden? Onlara karşı koyamıyorduk zaten.

- Hayır, Dr. Franklin, koyamıyorduk ama yavaş ölüyorduk. Tüm gezegeni silip süpürmek için neden bir düzine robot gönderdiklerini merak ediyordum. Etki alanı sınırlı robotlarla işleri epey uzun sürerdi. Sonuçta her yerde bir sürü insan var. Yaptıkları daha çok nokta operasyona benziyordu, sanki bir şey arıyor gibilerdi. Aklıma şu geldi: Belki de ellerinde daha güçlü silahlar yoktur ama o gazı yapabilecek kudretlerini hesaba katınca... bizi daha sert bir şekilde de vurabilirler.

- Gaz havadan daha yoğun. Atmosferin yüksek kısımlarına püskürtürlerse o zaman...
- O zaman sonumuz çabuk gelir.
- Evet, efendim.
- Ne düşünüyorsunuz?
- Hoşlanmadım bu işten.
- Neler yapabileceğimize dair fikriniz var mı? Onlara karşı kullanacağımız silahımız yok.
- Nasıl bir silahımız olabilir ki zaten? Daha onların ne olduklarını bile bilmiyoruz. Ne kadar büyükler, ne kadar uzaklar, bilmiyoruz. Ama eminim yapılabilecek bir şey vardır.
- Dr. Franklin, o hâlde yatağınıza dönmenizi öneriyorum. Ben öyle yapacağım.
- Bence fazla vaktimiz kalmadı.
- En son ne zaman uyudunuz?
- ...
- Anlamıştım. Gidip uyuyun Rose. Sabah Birleşmiş Milletler'den birileriyle buluşmanızı ayarlayabilirim. İşler iyice sarpa sararsa diye B planı üzerinde çalışıyorlar.
- Onlarla siz görüşseniz? Benim çok işim var burada.
- Olur ama... ben yakında ölebilirim. Toplantıda gaz saldırısında hayatta kalmış birilerini isteyebilirler. Hayatta kalanların diğer hayatta kalanlara ulaşabilmesi için küresel bir altyapı kurmak istiyorlar. İlk hedef dinamoyla çalışan bir telsiz ağı kurmak. Ülkenin her yanında birkaç kilometre arayla hayatta kalanların iletişim hâlinde kalacağı bir ağ gibi düşünün. İnsanların topluluklar kurması için izlemeleri gereken adımlar

oluşturmak istiyorlar. Bu hususta sizin fikirlerinizi de duymak isteyeceklerdir.

- Hayatta kalanların genel nüfusa oranına bakılırsa hepimizin gaza maruz kalması hâlinde Amerika Birleşik Devletleri'nde yaklaşık 150.000 insan kurtulmuş olacak. Dört bir yanda çürüyen 300 milyon cesetle, farelerle, böceklerle uğraşmaları gerekecek. Çoğu insan şehir bölgelerinde olacak, cesetlerle birlikte. Hastalıklar hayal edebileceğinizden hızlı yayılacak. İlk hedef cesetlerle ilgilenmek olmalı, ilaç bulmak. Topluluklar kurulacaksa merkez yerleri hastaneler olmalı. Etrafta bir süre idare edebilecekleri yiyecek olacaktır. Bunu sonra dert ediniriz...

- Durun, durun, bana anlatmayın. Dediğim gibi, sizin fikirlerinizi kullanabilirler. Ama uykunuzu almazsanız kimseye yardımınız dokunmaz.

- Efendim?

- Evet?

- Bence bu... Çok fazla ölüm gördüm. Tüm bu olanları benim durdurmam bekleniyor anlaşılan. Durduramazsam... başarısız olursam sonrasında yaşanacakları idare edecek meziyette olduğumu sanmıyorum.

- Kıyamet atmosferinin kişiliğinize uymamasına üzüldüm. Şimdi gidip uyuyun.

1613 NUMARALI DOSYA

DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI KOMUTANI KARA RESNIK'TEN DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI DANIŞMASI VINCENT COUTURE'E MEKTUP

**New York'taki Dünya Savunma Teşkilatı
Merkezi'nde bulunan cesedinin üzerinde bulundu**

Selam Vincent!

Eve döndüğümde bu mektubu yok etmeyi planlıyorum, eğer bunu okuyorsan işler planladığım gibi gitmemiş demektir. Haiti'deyim şu an. Burada ne işim olduğuna ben de şaşıyorum. Kızı, kızımızı buldum. Baştan başlamam lazım; henüz onun varlığından haberin yoktur muhtemelen.

Kızımızın adı Eva. Onu bizden saklıyorlarmış. Alyssa denen psikopat biz Porto Riko'dayken kızımızı başka bir kadının içine koymuş. Kızımız başka bir ailede büyümüş. Gördüğüm kadarıyla iyi insanlar ama şimdi öldüler. Kızımızı ele geçirmek için kötü insanlar onları öldürdü. Ruslar kızın Themis'e pilotluk edebileceğini düşünüyor. Ben böyle düşünmüyorum ama benim düşüncem bir şey değiştirmiyor. Kız şu an onların elinde. Onu götürüp üzerinde deneyler yapacaklar. Düşünmek bile istemiyorum. Onları durdurmak zorundayım. Nasıl yapacağım bilmiyorum ama bir şeyler bulacağım. Kızı bir şekilde

ele geçirdiğimde onu yanıma alacağım. Kızımızı yuvamıza getireceğim.

Bunları sana anlatmak daha uzun sürer sanmıştım. Tüm gece bunu yazacağımı sanmıştım. Görüp görebileceğin en boktan arabada uyuyorum, uyumuyorum aslında. Sen severdin bu arabayı ama. Koli bantlarıyla ayakta kalıyor. Kokuyor hem de! Hayvan ölüsü gibi. Ben de öyle kokuyorum. Yolda ezilmiş hayvan leşi gibi kokuyorum. Hem bu koku hem de kirli makine yağı kokusu.

Durumun özeti bu işte! Herkes yalan söylemiş bize. Alyssa laboratuvarda bebek yapmış. Kızımızı başka bir kadın doğurmuş. Ruslar kızın peşinde. Ben kokuyorum. Sanırım böylece tüm gelişmelerden haberdar olmuş oldun.

Sindirilmesi gereken çok şey olduğunun farkındayım. Ebeveynmişiz seninle biz! Ne kadar korkutucu, değil mi? Senin sıkıntı yaşamayacağını biliyorum, çocuklarla aran hep iyi senin. Ama benim alışmam lazım. Rus paralı askerleri halletmenin işin kolay yanı olacağı izlenimine kapılıyorum nedense. Dövüşmekte iyiyim. Ama kızımız ileride ilk erkek arkadaşıyla çıkacağı zaman... Bununla nasıl baş edeceğim bilmiyorum mesela. Çocuğun gözünü sebepsiz yere morartmama engel olman gerekebilir. Test gibi düşün. Eğer dayak yedikten sonra hâlâ kızımız için kapımıza gelirse testten geçmiş olacak. Şimdiden fazla ileriye uçtuğumun farkındayım. Kızı evlatlık edinip edinmeyeceğimizi bile bilmiyorum. Bir şeyi biliyorum: Onu *kimseye* vermeyeceğim. Bizim yanımızdan başka yerde güvende olmaz. Onun peşinde olacaklardır hep Vincent. Onu ele geçirene kadar pes etmeyeceklerdir, nerede olursa olsun hep peşinde olacaklardır. Onu güvende tutmamız lazım. Belki de olan onca şeyden sonra kimse evlatlık kanunlarını takmaz. Neyse, şimdilik işimize bakalım. Önce buradan çıkmam lazım.

Şunu unutuyorum, eğer bunu okuyorsan ben ölmüşüm demektir. Ölü birinin ağzıyla yazmak zor işmiş. Ne der ki ölü insan? Selam! Öldüm ben! Umarım sen de ölmemişsindir! Sevgiler, Kara.

Merkezden ayrıldığımda sen Themis'le birlikte kayıp hâl-deydin. Umarım iyisindir. İyi olmanı ne kadar istediğimi tahmin edemezsin. Kendi başıma yaşayabileceğimi sanmıyorum. Umarım seni bırakıp gittiğim için benden nefret etmezsin. Seni bulmak için elimden gelecek bir şey aklıma gelmiyordu çünkü. Oturup beklemenin bana göre olmadığını bilirsin. Sana yardım edemezdim ama kızıma yardım edebileceğimi düşündüm.

Keşke sen de yanımda olsaydın şimdi. Sen yanımda olunca daha iyi oluyorum. Salakça bir şey yapacağım zaman elini omzuma atıp beni durduruyorsun veya bana katılıyorsun ve birlikte daha salakça bir şey yapıyoruz. Her hâlükârda sen yanımdayken her şeyin iyi olacağını biliyorum. Şu an yanımda olman için her şeyimi verirdim. Şu an o elin omzuma koyulup koyulmayacağını görebilmeyi çok isterdim. Bu şeyi planlamakta bana yardım etseydin şu an kendimi çok daha iyi hissederdim.

İyi haber şu ki Eva şu an güvende. Ellerine fırsat geçerse Ruslar beni öldürecek ama zorunda kalmadıkça kızı öldürmezler. Eğer ben beceremezsem kızı senin bulman gerekecek. Onu bulup eve getirmek zorundasın. Yardım al. Teşkilattan, hükümetten, kimden olursa. Kaskların kızda çalışıp çalışmadığını görmek isteyeceklerdir. Bu konu canımı sıkıyor ama nihayetinde onu koruyacaklar. Bu iyi bir şey. Bana söz vermek lazım Vincent Couture. Kızımızı bulup koruyacağına söz vermek zorundasın.

Bir şey için daha söz vermek gerek. Kızımızı bulduğunda ki bulacağını biliyorum, olmadığın birine dönüşme sakın. Babanın senin istediğin gibi bir baba olmadığını biliyorum. Bu durumun seni değiştirmesine izin verme. Kendin ol. Bir süre önce ne kadar mutsuz olduğumu hatırlıyor musun? Mutsuz

olduğumun farkında bile değildim ama öyleydim. Çünkü başka biri olmam gerektiğini düşünüyordum. Suç senin değildi. Benden hiçbir değişiklik talep etmemiştin. Aslına bakarsan değişmem seni hiç de memnun etmemişti. Kendim ettim kendim buldum, farkındayım. Sanırım şunu söylemeye çalışıyorum: Benim yaptığımı yapma sen. Sırf doğru olanın ya da “normal” olanın bu olacağını düşündüğün için olmadığın biri gibi davranma. Kızımızın iyi bir babası var. Kızımıza bu iyi adamı tanıt.

Bırak nasıl biri olmak istiyorsa öyle biri olsun. Önünde zaten uzun bir hayat olmayabilir. İşler öyle kötü seyreliyor ki hiçbirimiz için umut görünmüyor. Bırak bu sıkıntıları kendi yöntemleriyle aşsın. Bırak yaşasın. Bunu hak ediyor. İnan bana, onun hakkı bu.

Şimdi salakça şeyler yapma zamanı. Hey! Neler söylüyorum böyle? İşe yarayacak. Güvende olacaksın. Eve döneceğim, laboratuvara gelip seni şaşırtacağım, seni kızımızla tanıştıracacağım, sonra bu mektubu atacağım. Kolay iş.

Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Bunu sana sık söylemiyorum çünkü egon o kadar büyük ki genişleyip patlayabilir ve orada bir kara delik meydana gelebilir. Evreni yok etmek istemem. Ama evet, seni seviyorum, durum bu. Küstah züppenin tekisin ama seni seviyorum. Ayrıca tanıdığım en cesur adamsın. Bilmiyorum sana daha önce bunu söyledim mi... Sıkı eğlendik ama, değil mi? Neyse, ben eğlendim. Umarım sana fazla sorun çıkarmamışımdır.

Muhtemelen diğer zarfı da görmüşsündür. O Eva için. Zamanı geldiğinde verirsin ona. Şimdi değil. Şu an yeterince derdi var başında, ileride bir gün verirsin. Zamanı geldiğinde anlarsın zaten.

İyi ol. Öbür tarafta görüşürüz.

Kara

1614 NUMARALI DOSYA
EĞİTİM KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI
DANIŞMANI VINCENT COUTURE VE EVA
REYES

Yer: Shawnee Talim Parkı, Lenexa, Kansas

[Bunu yapmak istediğine emin misin Eva?]

- Evet, Dr. Franklin.

[Bana Rose de. Kendi başına hiçbir şey deneme sakın. Vincent'ı dinle, tamam mı?]

TAMAM!

- Eva. Burası... burası senin istasyonun.

- İyi misin Vincent?

- İyiyim. Ama...

- Ağlıyorsun! Yanlış bir şey mi yaptım?

- Hayır! Seninle ilgisi yok Eva. Şey... Düşündüğümden daha zor oluyor.

- Gitmemi ister misin?

- Hayır! Hayır! İyiyim!.. Tamam! Çık bakalım. Kendini bağlamana yardım edeceğim.

- Bu ne?
- Şey o... Kontrol paneline uzanabilesin diye yükselti.
- Telefon defteri mi?
- Koli bandıyla bağlanıp yere yapıştırılmış iki telefon defteri. İşe yararsa daha güzel bir şey buluruz sonra. Doğru yükseklik olduğunu düşünüyorum.
- Bunu yapabileceğime emin misin?
- Hayır. Kesinlikle emin değilim. Zaten bunu öğrenmeye geldik. Kask sende çalışmayabilir de. Bizden başka kimsede çalışmıyor. Ceket giyer gibi giy şunu. Gördün mü? Kusursuz yükseklik! Parmaklarını şuraya sokabilir misin? Çok mu dar? Çok mu geniş? Sanırım eldivenler senin ellerine Kara'nınkilerden daha iyi oturdu. Şunlarla kollarını kapatacağım. Bu büyük şey de göğsüne gelecek. Oldu işte! Nasıl hissediyorsun?
- İyiyim.
- Biraz hareket etmeye çalış. Kollarını oynat. Havaya kaldır. Eğilmeye çalış. Ne kadar eğilebiliyorsun?.. N'oldu?
- Bir şey sorabilir miyim Vincent? Sana Vincent diyebilirim, değil mi? Çünkü...
- Diyebilirsin tabii ki. Öbür şeyi demene ben de hazır değilim. Ağırdan alalım. Ne sormak istiyorsun?
- [İyi misiniz çocuklar?]
- İyiyiz Rose. Bize birazcık zaman ver. Sor Eva, şu an duyamaz bizi.
- Beceremezsem ne olacak?
- Hiç. Muhtemelen düşeriz ama bir şey olmaz. Önemli değil.
- Önemli! İnsanlar ölüyor.

- Eva, şu noktada bir fark yaratabileceğimizi düşünmüyorum. Başarılı veya başarısız olman fark etmiyor, yanıdayım ben.

- Ya hata yaparsam?

- İnan bana, berbat olsan da Kara'yla ilk başladığımızda sebep olduğumuz kadar hasar oluşturman mümkün değil. Şu an için beceri gerektiren hareketlere de geçmiyoruz. Kaskın çalışıp çalışmadığına bakacağız. Kask kendiliğinden çalışmazsa bunun için yapabileceğin bir şey yok.

- Fikrini değiştirdiğin için teşekkür ederim.

- Bana teşekkür etme. Ben korkunç bir babayım. On yaşındaki kızımın devasa bir savaş makinesine girmesine izin veriyorum. Çocuk Koruma Hizmetleri bunu duyarsa muhtemelen önce hapse, ardından doğrudan cehenneme girerim. Dürüst olacağım sana, kaskın çalışmamasını umuyorum. O zaman her şey kolay olacak. Herkese haber veririz. Seni salarlar artık ve normal bir hayat yaşayabilirsin, artık o her ne demekse.

- Ya işe yararsa?

- İşe yararsa... hayatın şimdikinden çok daha karmaşık bir hâl alacak, çok daha fazla.

[Çocuklar? Neler oluyor orada?]

Ne diyorsun Eva? Denemeye hazır mısın?

- Evet.

- Tamam Rose! Hazırız. Şimdi kaskı takıyorum ona. Eva kol-larını düz tut ki kask çalışırsa Themis hareket etmesin. Ben istasyonumda değilim, o yüzden onu dengede tutamam. Hazır mısın? Hadi bakalım.

[Çalışıyor mu?]

Eva, çalışıyor mu? Eva?

- Ne?

- Kask çalışıyor mu?

- Bilmiyorum, kıpırdama dedin. Dr. Franklin'e bakıyorum.

- Bakıyorsun? Dışarıyı görebiliyor musun?

- Evet. Sen göremiyor musun?

[*Hey! Her şey yolunda mı?*]

Evet, Rose, iyiyiz. Kask çalıştı.

- Yani çalışıyor mu diyorsun?

- Evet, Eva, çalışıyor. Sen annenin kızısın sonuçta. Hareket etme! Ben istasyonuma geçene kadar sabit kalmanı istiyorum. Sonra en basit hareketleri denemeye başlayacağız. Tamam mı?

- Tamam. Çok havalıymış!

- Öyle, değil mi? Sakın kıpırdama şimdi! Eğer ben kendimi istasyonuma bağlamadan düşersek burada pinpon topu gibi sekerim.

- Kıpırdamıyorum.

- Sakın ha! Geldim sayılır!

- Kıpırdamıyorum.

- Pekâlâ. Hazırım ben de. Bir adım atmayı deneyeceğiz. Söyleyeceğim saçma gelecek ama senden yürüdüğünü hayal etmeni istiyorum. Bir ayağını kaldırdığında omuzların tersi istikamete dönmeye başlar. Diğer ayağını kaldırdığında soluna dönersin. Bu vücut ağırlığını sol bacağına aktarır. Sol ayağını kaldırdığında omuzlarını sağa döndürürsün, ağırlığı bu kez sağ ayağına verirsin. Dene şimdi, yürüyormuş gibi yap.

- Düşecek miyiz?

- Gerçekten yürümeyi denediğimizde muhtemelen düşeceğiz. Şimdilik ben bacaklarımı hareket ettirmiyorum. Senin bacak hareketlerinin önemi yok, kendi ağırlığımı kullanarak bizi dengede tutabilirim. Hadi yap.

- Şöyle mi?

- Ağırlığın bir yandan ötekine aktarıldığını hissedemiyorum. Biraz abartman lazım. Mankenlik yapıyormuşsun gibi düşün. Podyumda yürü.

- İşe yaramıyor.

- Hımmm. Ellerinde çok ağır bir şey taşıırken yürüyormuşsun gibi yap. Oldu! Becerdin!

- Gerçekten yürüebiliriz!

- Bugün değil. Yavaş yavaş yapacağız her şeyi.

- Yapalım lütfen!

- ...

- *Lütfen!*

- Rose sen delirdin mi? İçeri dönebilir misin? Yürümeyi dene-yeceğiz. Ezmeyelim seni.

[Bunu yapmak istediğinden emin misin? Kara'yla yürümeyi öğrenmeniz aylar sürmüştü.]

O zaman ağırlığı dengeleyemiyordum. Hayır, emin değilim ama sen içeri gir, seni ezmeyelim. Etrafta bir sürü ağaç var. Ağaçların bazılarını devirebiliriz. Belki de devirmeyiz. Eva, bu iyi bir fikir değil.

- Korkuyor musun?

- Bana Marty McFly numarası mı yapacaksın cidden?

- Marty McFly da kim?
- Herifin teki işte... Boş ver. Sonra o filmi bir ara beraber izleriz. Her şeyin doğru zamanını bekleseydim hiçbir şey yapamazdım. Sert düşmeye, canının acımasına, başımı konsola çarpıp burnumu kırdığımı görmeme, her tarafın kan olmasına hazır mısın?
- Evet!
- İyi o zaman. Birkaç adım atalım. Bir adımla başlayalım. Benim hareketlerimi izlemelisin. Bacaklarımı, omuzlarımı izle. Bacağımı daha kaldırmadan ağırlığımı nasıl aktardığımı izle. Benimle birlikte hareket etmen lazım, benden sonra değil. Yoksa geç kalmış oluruz ve düşeriz.
- Anladım!
- Hadi o zaman.
- Şöyle mi?
- Hayır. Öyle değil. Veeee... düşüyoruz. Kollarını kaldır!
- AAAAAHHH!
- OFF! Çok acıdı ya. Sen iyi misin?
- Kollarımı hareket ettiremiyorum!! Göğsüme sıkıştılar!
- Sorun değil! Themis'in ağırlığı seni baskılıyor. Kaskını çıkardığında geçecek. Robot, çıkalım buradan.
- Senin suçundu! Hazır değildim!
- Sorun değil Eva. Tekrar deneriz.
- HAREKET EDEMİYORUM! Çıkar beni buradan!
- Bir saniye. Önce benim kendi istasyonumdan çıkmam lazım.
- ÇIKAR BENİ!

- Geldim. Yaprak gibi titriyorsun.
- Yapamam bunu ben. Yeterince iyi değilim.
- Eva, daha dur, ilk defa denedik, hemen olacağını mı sandın nedir. İstersen yarın tekrar deneriz.
- Çok salakça bu.
- Sen bilirsin. İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin.
- Anlamıyorsun. Beceremezsem herkes ölecek!

1617 NUMARALI DOSYA

DR. ALYSSA PAPANTONIOU İLE GÖRÜŞME

Yer: Derin Devlet Sığınağı, Lenexa, Kansas

- Günaydın Do... Dr. Franklin. Gü... güvenliklerle işimiz kalmadığını sanıyordum.
- Daha çok işimiz var onlarla. Sizi sürekli takip edecekler. Odanızdan buraya, buradan odanıza gidebilirsiniz sadece. O kadar. Eva'nın, Vincent'ın yanına gitmenizi istemiyorum bir daha. Kafayı mı yediniz de gidip çocukla konuştunuz?
- Gerçekleri bilmeye hakkı var.
- Sizin bunları ona anlatmaya hakkınız yok. Yeterince şey yaşadı zaten.
- Hakkım yok mu? İyi de... onu ben var ettim! Bal gibi hakkım var. Size kalsaydı ne zaman söyleyecektiniz?
- Doğru zamanda.
- N... ne zamanmış o zaman? İşler yo... yoluna girince mi? Her şey dü... düzeline mi? Benim o kadar vaktim yok. Ne olduğunu bilmeye hakkı var kızın.
- Çocuk daha o! Çocuk!
- Dünyayı kurtarmak için tek umudumuz! Ben olm... olmasaydım tek başınıza yapamazdınız.

- Annesi olduğunuzu söylemişsiniz kıza!
- Ona onu benim ya... yarattığımı söyledim. Annesi olduğumu falan söylemedim. Ama ca... canı öyle istiyorsa öyle diyebilir.
- Çıldırılmışsınız siz! Alyssa siz bir psikopatsınız!
- Hakaret etmeniz hatalı olduğum an... anlamına gelmiyor.
- Alyssa, düşüncelerinizle inanın hiç ilgilenmiyorum. Ben bilime bakarım. Elimde olsaydı şu an sıcak ve rutubetli bir hücrede tıkılıyor olurdunuz.
- Bu üslup size yakışmıyor. Boş tehditleri isimsiz dostumuza bırakın bence.
- Kendisi artık aramızda değil, ben de kolay öğrenen biriyimdir. İnanın, ben tehdit savurduğumda boş falan olmaz.
- Beni buraya o getirmişti. Onun verdiği ka... karara güvenmeniz lazım.
- O size güvenmiyordu! Sizi buraya yardım edebilirsiniz belki diye getirdi, güvendiğinden değil. Ben de güvenmiyorum size. İşimiz bittiği dakikada sizi devlete teslim edeceğim.
- O zaman beni neden burada tutuyorsunuz? Sonrasında beni hapse attıracaksanız si... size yardım edeceğimizi ne... nereden çıkarıyorsunuz?
- Çünkü sizi zaman zaman iyi yollara da sürükleyen çarpık egonuza güveniyorum. Durumu kurtaracak kişinin siz olmanızı istediğinizi biliyorum. İnsanlık namına istemiyorsunuz bunu, sırf başarmak, kanıtlamak, egonuzu okşamak için. Hele bunu başarın da ömrünüzün geri kalanını hücrede çürüyerek geçirmenin size koymayacağını biliyorum.
- Hâlâ onun ağzıyla konuşuyorsunuz.

- Kolay öğrendiğimi söylemiştim. Dilerseniz birbirimizin vaktini boşa harcamayalım ve bana son birkaç gündür neler yaptığınızı anlatın.
- Uzaylıların genetik materyaliyle Londra saldırısından kurtu... kurtulanların DNA'sını karşılaştırttı bana.
- Karşılaştırdınız mı?
- Pek sayılmaz. Onların ge... genetiği o kadar değişik ki testlerimin hiçbirisi işe ya... yaramıyor. Onlarınkı bizimkiyle birleşiyorsa bile bu nasıl yapılabilir, fikrim yok. Daha fazla canlı numuneye ihtiyacım var. Ama artık fark etmiyor, aradığı şeyi bulamayacağımı biliyorum. Onun düşüncesine göre...
- Kurtulanların üç bin yıl önce burada yaşayan uzaylıların soyundan geldiğini düşünüyordu.
- Yanlış düşünüyordu.
- Emin misiniz?
- Evet.
- Kesinlikle emin misiniz bundan Alyssa? Neden?
- Saçma çünkü. Bu çok uzun bir süre. Üç bin yıl önce herkes atanızdı.
- Ne demek bu?
- İnsanlar soyağaçlarına yanlış bakıyorlar. Biriyle başlıyor, onların çocuklarına doğru dallandırıyorlar, sonra torunlarına geçiyorlar, dallar giderek sıklaşıyor. Öyle olmaz o iş. Aşağı değil, yukarı büyüyor.
- Kurtulanlarla ne alakası var bunun?
- Şöyle düşünün. İki ebeveyniniz var. Dört büyük ebeveyniniz. Sekiz büyük-büyük ebeveyniniz, on altı, büyük-büyük-büyük

ebeveyniniz. Daha yüz yıl ancak geriye gittik. Ortalama olarak her nesil yirmi beş otuz senede bir oluyor. İki yüz yıl önceye bakıldığında yaklaşık iki bin atanız çıkar böyle. Beş yüz yıl önce ise elli milyon.

- Üç bin yıl önceye dönülse?

- Her o... otuz yılda bir ikiyle çarpın işte. Çok geçmeden milyara varırsınız. Bi... bin iki yüz yılda trilyona ulaşırsınız. Üç bin yıl geriye gidilince... Sayının önemi yok. Çok büyük bir sayı işte.

- Saçmaymış. Bin iki yüz yıl önce dünyada bir trilyon insan yoktu. Şu an bile trilyona yakın değil!

- Çünkü soya... ağaçlarında aynı insanlar fa... farklı dallarda belirir. Yirmi beşinci büyük-büyükbabanız aynı zamanda uzak bir kuzeninizdir. So... soy ağacınızda bazı insanlar yüzlerce, binlerce defa belirir. Zamanda daha geriye gittiğinizde dünyadaki insan nüfusu ve aile ağacınızdaki dallar azalır. Çok ge... geçmeden dalları doldurmak için he... herkese ihtiyacınız olur.

- Anladığımı sanmıyorum...

- Dünyada o dönemlerde yaşasaydınız ya soyunuz tükenir, a... atanız kalmazdı ya da bugün hayatta olan herkesin atası olurdunuz. Birkaç bin yıl önce yaşayan ve soyu tü... tükenmeyen herkes sizin, benim ve herkesin atası.

- ...

- Dr. Franklin?

- Demek mesele buymuş öyle mi?

- Ne... neymiş?

- Uzaylılar üç bin yıl önce gezegene geldilerse bugün yaşayan kendi genlerini taşıyan az sayıda insan bulamazlardı. Ya hiç

bulamazlardı –ama bunun doğru olmadığını biliyoruz, biriyle dün tanıştım– ya da...

- Kastettiğiniz...

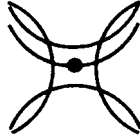
- Tam olarak onu kastediyorum. Ya da yaşayan herkesin uzak ataları olacaklardı. Ben uzaylı DNA'sı taşıdığım için hayatta kalmadım, hayattayım çünkü uzaylı DNA'sı taşımayan azınlıktayım. Hepimiz uzaylıyız, yani yarı uzaylıyız. Dünyadaki herkeste –yüzde 99.95'inde– uzaylı genetiği var.

- Ma... manyakça bir şey bu.

- Teşekkürler Alyssa. Artık hizmetlerinize gerek kalmadı. Bu beyler size dışarı kadar eşlik edip sonra da sizi... neyse, gönderileceğiniz yeri yakında öğreniriz. Elveda Alyssa.

BEŞİNCİ KISIM

GENLERE İŞLEMİŞ

1619 NUMARALI DOSYA
BAY BURNS İLE GÖRÜŞME
MESLEĞİ BİLİNMIYOR

**Yer: New Dynasty Çin Restoranı, Dupont Meydanı,
Washington**

- Sizin için geldiler, değil mi?
- Ne? Bir merhaba yok mu? İnsan bir “sizi tekrar gördüğüme sevindim” demez mi?
- Bizi değil, sizi öldürmeye geldiler!
- Peki madem. Merhaba olmasın.
- Onlarla aynı genetik materyali taşıyan herkesi öldürmek için yaptılar o gazı. Sizi öldürmek için buradalar. Muhtemelen sizden aramızda çok az kişi olduğunu sandılar. Ama hepimiz ölmeye başladığımızda dünyadaki herkeste –neredeyse herkeste– uzaylı geni olduğunu anladılar. Bu yüzden durdular.
- Bingo! Yeterince zeki olduğunuzu söylemiştim. Tam karârında bir zekâ.
- Bize yalan söylediniz! Bize anlattığınız her şey... Ona anlattığınız her şey yalandan ibaretti!
- Öncelikle, ben kendisine yalnızca hikâye anlattım. Anlattıklarımın gerçek olduğunu söylemedim hiç. Ayrıca söylediğim her

şey aşağı yukarı doğru. Hikâyenin bazı kısımlarını dışarıda bıraktım ama yalan söylemedim. Birkaç bin yıl önce düşmanlarının saldırısından korktukları için dünyaya bir düzine robot gönderdiler. Düşmanları korkunç kişilermiş, öyle duydum. İki bin yıl geçip de kimse gelmeyince evlerine geri dönmüşler.

- Themis'in kendimizi savunmamız için bırakıldığını söylemişsiniz.

- Evet! Bir süre için plan buydu. Robot için pilotlar da bırakmışlardı. Yoksa Themis'i kullanamazdınız.

- Anatomimiz yüzünden.

- Kendi bacaklarınızı sakatlayacak kadar çılgın olacağınızı hesaba katmamışlardır muhakkak ama daha basit bir sebep var ortada. Kontroller insanlarda çalışmıyordu. Çalışmamalıydı. Şu an bile doğru DNA'ya sahip çok az insan var.

- Vincent ve Kara.

- Diğerleriyle birlikte. Onları size neden gönderdik sanıyorsunuz?

- Bana mı gönderdiniz onları?

- Kızları olduğu doğru mu?

- Evet. Adı Eva.

- Ne güzel isim!

- İçtenlikle sevinmiş gibisiniz.

- Neden sevinmeyeyim? Çocukları severim. Nasıl peki? İyi mi?

- İyi. Neden sordunuz?

- Basit bir soruydu. Boş verin.

- Boş veremem. Kızın iyi olup olmadığını neden sordunuz?

- Bir şeyler görüyor mu?

- Görüyor. Siz nereden biliyorsunuz bunu?
- Tahminde bulundum yalnızca. Ebeveynlerinde bizim DNA'mız çoğu insaninkinden daha fazla var. Çocukları da... diğer insanlardan ziyade bana daha yakın olabilirdi. Benim gibiler bazen bir çeşit... olaylar, görüntüler görürler.
- Geleceği mi?
- Pek sayılmaz. Olabilecek olanlardan kesitler diyelim. Bazısı gerçekten olur, bazısı olmaz. Hepimiz görmeyiz bunları. Ben hiç görmedim mesela. Görenler ise alışmakta güçlük yaşarlar. Düzgün bir rehberleri olmadan bu görüntüler insana bazen biraz... ağır gelir.
- Doğru tabir. Zavallı çocuk bazen ölesiye korkuyor.
- Korkusunu aşar sonradan. Haklarını teslim edelim, çocuklar sandığımızdan daha metanetlidir. Bir şey söylüyordum, değil mi?
- Hatırlamıyorum.
- Hatırladım! Pilotlar diyordum! İnsanlar Themis'i kontrol edemeyecekleri için pilotlar bırakmışlardı.
- Sizin atalarınızı.
- Hayır! Atalarım insanlarla birlikte olmayı seçmişlerdi. Robotlar gittiğinde onlar ölmüşlerdi ama çocukları hayattaydı. Bir düzine kadar aile vardı. Saf uzaylılar soyu koruma talimatı almışlardı.
- Ne demek bu?
- Hepsini öldürmeleri, çocuklarını, çocuklarının çocuklarını öldürmeleri söylenmişti. Sonra evlerine döneceklerdi.
- Themis ile mi?

- Elbette. Themis başka ne iş için oradaydı? Görevlerine başladılar, yarı insanlardan şiddetli bir karşılık gelmeyeceğini sanıyorlardı. Ama yanıldılar, insanlar ailelerini korudular. Tüm uzaylıları öldürdüler. Themis'i parçalarına ayırdılar, bulunmasın diye dünyanın dört bir yanına gömdüler.

- Themis'i gönderenler robotun geri dönmediğini fark etmediler mi?

- Fark ettiklerine eminim. Robota bir şey olduğunu biliyorlardı. Büyük bir evrende yaşıyoruz. Bir sürü şey ters gidebilir. Atalarım ters bir şey olduğunu gizlemek için ellerinden geleni yaptılar.

- Ne yaptılar peki?

- Kim?

- Atalarınız.

- Hiçbir şey. Tarih sahnesinden olabildiğince uzak durmaya çalıştılar. Yalnızca grup içinden kişilerle ilişkiye girmeleri talimatı aldılar, sonradan olan şeyden kaçınmaları için. Çok da katıldılar bu kuralda. Ama takip eden yüzyıllarda birkaç insan topluluktan kaçtı. Ve günümüz dünyası bu hâle böyle geldi!

- Neden kaçtılar?

- Dışarıdan birilerine âşık olduklarını düşünün. İnsanlar aşk için delice şeyler yapar. Kuzeninizle evlenmeyi reddetmek de dâhil buna. Belki o kaçanların kuzenleri çekici tipler değillerdi. Siz kendi kuzenlerinizi çekici buluyor musunuz?

- Ama çocukken içine düştüğüm o odayı biz bulalım diye yapmışlardı, değil mi?

- Evet, öyle. Yeterince evrimleştiğinizde onlar hakkında bilgilendirilmenizi istediler. Ama bulmanız gereken robotun eli değildi.

- Neydi?

- İletişim cihazı. Onların dünyasına mesaj gönderebileceğiniz bir cihaz. Ayrıca maddeyi yeniden düzenleyebiliyor ki zamanla kendinizi onların gezegenine ışınlayıp ziyarette bulunabilesiniz. Ortasında ışık olan devasa bir yuvarlak. Her robotun içinde bunlardan bir tane var.

- Themis kendini öyle ışınlayabiliyor demek.

- Evet! Atalarım cihazı alıp yerine bulun diye robotun elini koydular. Robotun parçalarını dünyanın dört yanına dağıtırken cihazı kullandılar. Sizi yeniden var ederken de aynı cihazı kullandık ki zamanı geldiğinde bu görüşmeyi sizinle yapabileyim.

- Uzaylılar nasıl öğrendiler?

- Themis'i buldunuz. Themis'i bulup kullandınız. Onu bulmak tamam ama robotu çalıştıramamanız lazımdı. Tuhaf bir şeyler olduğunu o zaman fark ettiler. Ta o zamanlar pilotlarının başına neler geldiğini çözdüler muhtemelen ve üç bin yıl önce başladıkları görevlerini sonlandırmak için geldiler.

- Sonra hepimiz ölünce genetiğimizde kendi genetiklerinin olduğunu fark ettiler.

- Aynen. Bu onlar bir trajedi. Başka gezegenlere karışmayı sevmezlerken karışmanın en beter hâline batmış oldular. Sizi öldürmek istemiyorlar çünkü... çünkü bu hem kötü bir şey hem de karışmak olur. Ama bunun alternatifi ise sizden hakkınız olan geleceği çalmak! Her ne kadar istemeyerek de olsa sizden geleceğinizi çaldıklarına inanıyorlar.

- Demek bizi öldürmeyi bu yüzden bıraktılar. Şimdi ne olacak?

- Şimdi işlerinizi bitirmemek için mazeret arıyorlar. Dediğim gibi, karışmayı sevmezler. Onların yardımı olmadan ilerlemekte başarısız olursanız ancak o zaman karışırlar. Kendi genetik

ayak izlerini insanların DNA'sından çıkaracaklar. Yeniden başlama şansınız olacak.

- Onlarla DNA paylaşmayanlar hariç hepimizi öldürecekler.
- Doğru. Kimsenin etkisi altında olmadan dünyayı yeniden kuracaksınız.
- Size ne olacak?
- Benim insanlarım her hâlükârda ölecek. Biz doğuştan suçluyuz. Varlığımız başlı başına ölüm cezasını gerektiriyor. Bunu değiştirecek bir şey yok.
- Kurtulmayı denemeyecek misiniz?
- Öyle bir şey mi dedim?
- Peki onları nasıl durduracağız? İşlerini bitirmemek için mazeret aradıklarını söylemiştiniz.
- İnsanlığın bu seviyeye kendi çabalarıyla geldiğini onlara kanıtlamanız gerek.
- Öyle mi oldu gerçekten?
- Nereden bilebilirim ki? Ne fark eder? Bu da bir olasılık. Bu olasılığın üzerine gidilebilir. Onların DNA'sı sizinkinin yalnızca küçük bir parçası. Mesele şu ki onları ikna etmeli, varlığını sürdürmenize müsaade etmeleri için onlara bir mazeret sunmalısınız. İnsan genetiğine karışmasaydık bu kadar ilerleme kaydetmemiş, teknolojik olarak bu kadar ileri seviyeye gelmemiş, atomları kurcalayıp onların bıraktıkları robotu bulamamış olacağınıza inanıyorlar. Tek yapmanız gereken bu düşüncelerinde yanılıyor olabileceklerini onlara göstermeniz. Yüzde yüz emin olmadan tüm medeniyeti yok etmezler.
- Makul şüphe.
- Öyle demek istiyorsanız...

- Gerçek olup olmadığını bizim bile bilmediğimiz bir şeyi onlara nasıl kanıtlayabiliriz?
- Onlara kumaşınızı gösterin. Saf insanların düşündüklerinden daha iyi olduklarını gösterin.
- Beni kastediyorsunuz sanırım. Bu yüzden buradayım, değil mi? Beni hâlâ yüzde yüz insan olduğum için geri getirdiniz.
- Hâlâ derken? Siz büyülü bir şekilde üç bin yıllık genetik değişimlerden kaçındığınız için siz değilsiniz. Ebeveynlerinizde muhtemelen uzaylı DNA'sı vardı. Sizi buraya getiren şanslı sadece. Ama buradasınız. Tek yapmanız gereken onlara ne kadar hayranlık verici olabileceğinizi göstermek.
- Ama nasıl?
- Onları yenin.
- Yenemem onları! Dünyadaki tüm ordular toplansa yine de onları yenemeyiz. Tek başıma ne yapabilirim ki? Öyle bir teknolojimiz yok.
- Olsaydı bile, o teknoloji uzaylı geni taşıyan insanlarca yaratılacaktı. Kusurlu olacaktı yani.
- Ciddi misiniz siz? Yani bana o devasa makineleri son üç bin yılda icat edilmiş hiçbir şeyi kullanmadan yenmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?
- Birkaç bin yıl değil aslında, atalarım gen havuzlarını birkaç yüz yılda dağıttılar muhtemelen ama evet, aşağı yukarı, genel fikrim buydu.
- Ama üç bin yıl önce insanlık teknoloji yönünden hiçti! Hiç! Tekerlek vardı, belki erken dönem çelik eşyalar vardı, o kadar. Bu robotlara meydan okuyacak hiçbir şey yoktu.
- O hâlde başınız ciddi dertte demektir.

- Anlamıyorum. Neye ihtiyacım olduğunu neden doğrudan söylemiyorsunuz? İhtiyacımız olan şey dışında her şeyi söylüyorsunuz. Neden bizi kurtarmıyorsunuz?
- Kendi kendinize çözemeyeceğiniz hiçbir şey anlatmadım size.
- Neden?
- Çünkü eğer benim... benim insanlarımin size yardım ettiğini düşünürlerse uzaylı DNA'sı olsun olmasın gezegendeki canlı her şeyi öldürürler ve ta en baştan tek hücreli organizmalardan başlar her şey.
- Dahası da var. Tuhaf bir mantıkla bir yandan onlara hak veriyorsunuz, değil mi?
- Neye hak veriyorum?
- Sizinle karışmış olduğumuz için yaşamamamız gerektiğine.
- Kusuruma bakmayın. Sizin için anlaması zor olmalı. Karışmamak derken bunu sadece bir tabir olarak kullanmıştım. Bu bizim kültürümüze işlemiş. Onların dünyasındaki herkese doğuştan öğretilen bir şey bu. Bu inanç buradaki soya da geçmiş. Sonuçta armut dibine düşer.
- Bunca zamandan sonra bile mi? Bu süreçte sizi öldürmeye çalışmalarına rağmen mi?
- Sorduğunuz buysa ölmek istemiyorum. Neden ölmemi istediklerini anlıyorum ama.
- Peki biz? Bizim ölmemiz gerektiğini düşünüyor musunuz?
- Düşünseydim bile sizi bu hususta yönlendirmezdim.
- Ama bizden ne yapmamızı bekledikleri biliyorsunuz.
- Size neden iyilik yaptıklarını düşündüklerini biliyorum.

- B nyemde başka bir türün DNA'sının olup olmaması ne fark ediyor? Beni bir başkasından daha iyi veya kötü nasıl kılıyor bu durum?

- Şimdi problemi anladınız. Onlar için iyilik ve kötülük meselesi değil bu, sizin olmanız gereken şey olup olmadığınızla ilgili. Onların zihninde insanlar olmamaları gereken bir konumdalar. Ama siz, Rose Franklin, tam olarak olmanız gerektiği gibisiniz. Bu da size dikkat gösterecekleri anlamına geliyor.

- Atalarınızın buraya gelişi, Dünya'da yaşama yol açan tesa-d fi olaylardan, bizi olduğumuz şeye dönüştüren mutasyonlara kıyasla neden farklı ve daha az "doğal" bir şey oluyor? Yarı uzaylı olmamamız gerektiğini kim söylüyor?

- Onlar söylüyorlar! Haklılar mı haksızlar mı bilemem ama söyledikleri şey tam olarak bu. Acele etseniz iyi olur. Fazla zamanınız kaldığını sanmıyorum.

- Ne kadar zamanım var?

- Bilmiyorum. Bir iki gün belki. Dünya'nın yörüngesindeki şeylerin ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?

- General Govender düşmanın ağır silahlarını getirdiğini düşünüyor.

- Akıllı adammış.

- Tüm bunlar bana neyi hatırlatıyor biliyor musunuz?

- Bilmiyorum ama kötü bir şeyi hatırlattığı hissine kapılıyorum.

- Irklar arası evlilik kanunlarını. Altmışların sonuna kadar o kanunlar yürürlükteydi.

- Biliyorum. Ya adım o günleri. Melezleşme karşıtı kanunlar deniyordu onlara.

- Beyazların siyahlarla evlenmeleri ve onlarla ilişkiye girmeleri yasaktı. Suç sayılıyordu. Bazı eyaletlerde evlilik töreni düzenlenmesi yasa dışıydı.
- Louisiana, Kızılderililerle Afro Amerikalıların evlenmelerini yasaklamıştı. Maryland siyahilerle Filipinlilerin arasındaki evliliklere izin vermiyordu. Neyi kastettiğinizi anlıyorum ama bu kanunlar bazı ırkların diğerlerinden üstün olduğu yargısına dayanıyordu.
- Şimdiki durumla ne farkı var peki?
- Uzaylılar hayatın bir amacı olduğuna, bu amaca kimsenin müdahale etmemesi –her şeyin kendi hâline bırakılması– gerektiğine inanıyorlar.
- Louisiana ve Maryland’de de aynı argümanın öne sürüldüğüne eminim. Kendinde başkasının genetiğinin nasıl görünmesi gerektiği üzerinde hak iddia edenlerin kendini üstün gördükleri muhakkak.
- Üstün görüyorlarsa ne olmuş?
- Bir şey fark etmiyor. Karıncaların kedilerin istediklerini yaptıklarını sanmıyorum. Balıkların yunuslara boyun eğdiklerini sanmıyorum. İnsanların da dünyadaki diğer türlerin yaşamalarına müdahale etmemesi gerektiğini düşünüyorum.
- İnsanlar bazen diğer türleri etkileyen kararlar alıyorlar.
- Evet. Bakın o kararlar bugün bizi nereye getirdi.

1620 NUMARALI DOSYA
HABERLEŐME UYDUSU RAPORU
BALİSTİK DENİZALTI USS JIMMY CARTER,
SSN-23 KONUMUNDA

Yer: Bering Denizi

774627-53N EMİRLERİ

SSN-23—Rooke, Demetrius, KAPTAN 225-48-1627

Görevden vazgeçin. Derhâl Amerika Birleşik Devletleri sularına dönün. Vancouver Adası açıklarında, 48.498682, -125.143043 konumunda mevzi alın.

Alarm durumu – Gama Beş. Yerel hedeften ayrılan SLBM kalkışı için teyakkuza geçin. Emirleri bekleyin.

1622 NUMARALI DOSYA
EĞİTİM KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI
DANIŞMANI VINCENT COUTURE VE EVA
REYES

Yer: Shawnee Talim Parkı, Lenexa, Kansas

[...]

- Yapıyorsun Eva! Yapıyorsun!
- Yürüyoruz!
- Evet. Ve şimdi de düşeceğiz.
- Ne? HAYIR! Ne yapıyorsun? HAYIR! HAYIR! HAYIR!
AAAAHHH! Acıdı!
- Her defasında böyle diyorsun.
- Neyin var senin? Başarmıştık. Ben düşürmedim bizi! Son
ana kadar hiç düzgün yapamamıştım.
- Biliyorum! Yapmadığın başka ne var biliyor musun?
- Ne?
- Kalkmadın. Düşüğümüz hiçbir defa tekrar kalkmaya çalış-
madın bile. Asıl önemli olan bu. Tekrar yürümek istiyorsan
önce kalkmalıyız. Uyarayım, kalkmak zordur. Yapabileceğini
düşünüyor musun?

- Deneyeceğim.
- Deneme yok.
- Ne?
- Direkt yap.
- Susarsan yapacağım!
- Üzerime gelme Eva yoksa seni burada ellerin tavşan gibi göğsüne bağlı bırakır giderim.

Tamam. Kalkma derslerine giriş. Ben çömeleceğim. Themis'in ayaklarında ağırlık yok, o yüzden dizlerini kaldıracak. Sen bileklerinle biraz itmek zorundasın ve aynı zamanda eğileceksin ki Themis'in bacakları top gibi olacak.

- Şöyle mi?
- Evet! Yapıyorsun işte! Ellerinle ta yukarı kadar it. Sertçe it! İt! Tamam, şimdi öyle kal. Zor kısma geldik. Bacaklarımı uzatacağım. Bu bizi doğrultacak ama sen de aynı zamanda sırtını doğrultacaksın. Ne erken ne geç yap ki ileri hamle edip ağaçların dallarını kırmayalım.
- Evet! Evet! Şimdi yap. Kollarım acıyor!
- Hadi bakalım! Vay! Süper! Ayaktayız. Kıpırdama. Hiçbir şey yapma.
- Zevkliydi.
- Sevdin, değil mi? Bitirelim mi bugünlük? İstersek kendimizi yarın tekrar incitebiliriz.
- Tamam.
- Tamam mı? Bu kadar mı söyleyeceğin?
- Acıktım.

- Şimdi sen söyleyince ben de acıktığımı fark ettim. Tamam. Hadi robotu yere yatıralım!

- Yere mi?

- Evet, yere! Çıkmak istiyorsak onu yere yatırmalıyız.

- Tekrar mı düşeceğiz?

- Hayır. Ben dengeyi sağlamak için çömeleceğim. Öne doğru düşüreceğim bizi, sen de geriye doğru eğilip ellerinle yere tutun. Aynen öyle. Şimdi öne doğru uzan, robotun kışını kaldır, ben de bacaklarını uzatayım. Dümdüz uzan. Oldu işte, mesai bitti. Öylece bekle beni. Önce kendimi çözeceğim, sonra gelip senin kaskını çıkaracağım.

- Ben kendim yapabilirim!

- Hayır, yapma! Themis aptal gibi görünüyor.

- Ne? Nasıl?

- Hâlâ seninle hareket ediyor. Ellerini kafasının etrafında çevirecek, saçını falan çekiyormuş gibi görünecek. Bırak ben yapayım, robotu rezil etmeyelim.

Tamamdır. Şimdi ceketini çıkaralım.

- Sana bir şey sorabilir miyim?

- Neden böyle diyorsun? Bir şey soracağın zaman doğrudan sorsan ya? Bu soruya hayır diyeni gördün mü?

- Şey...

- Sor işte!

- Neden fikrini değiştirdiğini söylemedin bana hiç.

- Ne konuda?

- Robotun kontrolünü denemem konusunda.

- Fikrimi annen değiştirdi. Yani Kara. Ve de Luke.
- Kim?
- Skywalker... Boş ver. Başka bir zaman oturup izleriz birlikte. Bir şeyler içeriz. On yaşındaki çocuklar ne içiyorsa sen de ondan içersin.
- şimdi konuşabilir miyiz bu konuyu?
- Peki madem. Kara bana bir mektup yazmış. Sanırım seninle tanışmadan bir gece önce yazmış. Hayatta kalacağından emin değilmiş, o yüzden başına bir şey gelirse diye benden bazı şeyler üzerine söz almak istemiş. Mektupla olacak şey değil bu ama bir şey diyemem çünkü yüz yüze olsaydık da onunla baş edemezdim. Her neyse, benden şey istemiş... her şeyi benim dayatmam olmadan kendi başına zmene, istediğin gibi biri olmana müsaade etmemi istemiş.

Benim için bir sorun yoktu. Ta ki sen bana Themis'e pilotluk yapmak istediğini söyleyene kadar. Bu... pek çok açıdan yanıştı. Öncelikle Kara senin güvenliğini sağlamam için benden söz istemişti. Burada olmak hiç güvenli değil. Dünyadaki en güvensiz yerlerin başındadır burası. Ayrıca burası *onun* yeri. Kara'yla birlikte bu istasyonda olurduk hep, senin durduğun yerde olurdu, tek fark o üstüne çıktığın telefon rehberleri orada olmazdı. Bir başkasının onun yerine geçmesine rıza göstermek... ne bileyim, onu tamamen bırakıyormuşum gibi bir histi. Gitmesini istemiyordum.

- Bunu yapmak zorunda değilsin.
- Sözlerimi bitirmedim henüz. Buraya girmek istemenin bir de asıl nedeni vardı tabii. Alyssa'nın seni sırf bu yüzden var ettiğini söylemiştin. Kendini bir araç olarak görüyordun. Bu bana çok... acımasız geldi. Sen... sen bir tost makinesi veya

bir tornavida değilsin. Sen bir şeye yaramak için hayatta değilsin. Ne olmak istediğine ancak sen karar verirsin. Sen benim evladımsın! Araç değilsin!

Bir sabah duşta dizlerimi büktüm, zaman zaman yaparım bunu, yapmak zorunda olduğumda aşırı derecede acıyor. Elimi bacağımda yukarı aşağı gezdirerek dizlerimdeki metali parmaklarımla yokluyordum. Bacaklarım komple metal. Tüm kemiklerim, mafsallarım. Darth Vader'ın elini ışın kılıcıyla kestikten sonra Luke'un kendi mekanik eline bakışı gibi hissettim. Ben de bir aracımdır. Bir başkasının eseriyim.

Elimde hiç seçim şansı var mıydı bilmiyorum ama olduğunu düşünmeyi seviyorum. Böyle olmayı ben seçtim. Beni döndürdükleri şeyi, amacıma hizmet etmeyi ben seçtim. Beni tornavidaya döndürdüler, ben de vidaları sıktım. Aynı seçimden seni mahrum bırakmak ikiyüzlülükmüş gibi geldi. "Olman gereken kişi hariç istediğin gibi biri olabilirsin" demek gibi bir şey olacaktı.

Haklıydın. Sen bir araçsın. Bir başkasının eserisin. Sen bu yüzden yaratıldın. Ama Eva, sen bundan daha fazlasısın. Çok daha fazlası. Bazı ciddi ama yine de aşılamaz olmayan duygusal sorunlara sahip parlak bir çocuksun. Seçim hakkın var. İsteddiğini seçebilirsin... Asker olabilirsin, müzisyen olabilirsin. Bilim insanı, şef, balerin. Sen belirli bir amaç için var edildin ama istediğin her şey olabilirsin. Her şey. Bu amaç da dâhil.

Keşke bu seçimi şimdi değil, on sene sonra yapabilseydin ama önümüzde on sene olmayabilir. Bu yüzden, eğer balerin olmayı seçersen seni dans derslerine derhâl başlatmamız gerek.

1623 NUMARALI DOSYA

GÜNLÜK KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI BİLİM BÖLÜMÜ BAŞKANI DR. ROSE FRANKLIN

Ben önemliyim. “Kullanışlı” olduğumu söyledi. Bu yüzden hayattayım. Bir şeyler yapmam gerekiyor. Ne olduğumu bilmiyorum ama içinde bulunduğumuz duruma bakınca yapılması gereken şeyin dünyayı kurtarmakla ilgili olduğu aşikâr. Bana öyle dendi. Doğru bu. Biri bana bunu söyledi. Ama bunu Kung Pao usulü tavuk yemek için vaktin erken olduğunu söyler gibi kayıtsız bir edayla söyledi. Böyle bir bilgiyi insan nasıl sindirir ki? Bilmem gerekli miydi? Bilmeseydim o adımları atmayacak mıydım? Bilseydim kasten o yollardan geçmez miydim acaba?

Özel olduğuma inanmayı seviyorum. Özel olmayı seviyorum. Ama özel değilim. Önemli değilim. Kurtarıcı değilim. Keşke öyle olsaydım. Kendi canıma kastetmekten beni alıkoyan tek şey milyonlarca insanın ölüvermesi. Bunu önlemek için bir şeyler yapabileceğimi sandım. Yardım edebileceğimi sandım. Kendi başıma başarabileceğimi düşünmemiştim hiç ama en azından bu yüzden hayatta kalmayı sürdürdüm. Aslına bakılırsa... yapacağım şeyin önemli olduğunu hissettiğim için.

Herkesi kurtarmak istiyorum. Bunu öyle çok istiyorum ki... Belki de bunu istememin nedeni, kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım insanların benim yüzümden öldükleri düşüncesini

zihnimden atamamamdır. Çocukken bir elin üzerine düştüm ve benim yüzümden dünya bir savaşın eşiğine geldi. Beni hayata geri döndürdüler ve sonra yüz milyon insan hayatını kaybetti. Kıyamet ve ölüm alametiyim ben.

Şu an bilgisayarımın ekranına bakıyorum. Uzaylı robotlar hakkında edindiğimiz tüm verilere bakıyorum ama nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Burada olmamın bir sebebi varsa bu sebebin iyi olduğum konuyla alakalı olması olası. Böylelikle ekrandan bir çözümün fırlamasını bekleyerek metale, kompozisyona odaklanıyorum. Başarmam gereken şeyin fizikle zerre alakası bile olmayabilir. Elimizdeki kısacık zamanı ne kadar iyi bir bilim insanı olduğuma kendime inandırmaya çalışarak tüketiyor olabilirim. Şimdi de her şeyi aşırı analize tabi tutuyor, zaman harcadığımı düşünerek zaman harcıyorum.

Peki ya haklılarsa? Bizi tarih sahnesinden silmek yapılması gereken doğru şeyse? Bu hususta nesnel düşündüğümü söyleyemem. Sevdiğim herkes bu süreçte ölecek, hayal edebileceğim en korkunç hayatı yaşamak zorunda kalacağım, bu yüzden bu hususta eğilimim var. Ancak bu uzaylıların benden daha evrimleşmiş oldukları şüphesiz. Teknolojileri inanılmaz derecede daha ileri seviyelerde. Şeyler hakkındaki kavrayışlarının da bizimkinden derin ve ileri olması en azından muhtemel. Belki de en iyisini onlar biliyorlardır.

Kendimi çok yalnız hissediyorum. Kendi başımayken başarılı olamıyorum ben. İnsanların beni yönlendirmelerine ihtiyacım var. Kara'ya ihtiyacım var. Bu konu hariç, başka şeyler hakkında her şeyi konuşabileceğim birine ihtiyacım var. Dünyayı kurtarıp kurtaramayacağım üzerine beni yargılamayacak birine ihtiyacım var. Gerçi kimse artık bana başka bir gözle bakıp beni başka şartlar altında yargılayamaz ama Kara en azından kendimi... kendim gibi hissetmemi sağlayabiliyordu.

Sana ihtiyacım var adsız dostum. Sana dostum dememden rahatsız olur muydun acaba? Kollarını bana dolamışken verdin son nefesini, bu bir dostluk jestiydi sanki. Yine de bu dostluk fikri seni huzursuz ederdi. Seninle konuşunca sana öfkeli olduğumu fark ettim. Kara'yı affedebilirim ama seni... Ölüp gitmeye hakkın yoktu. Beni ardında bırakmaya hakkın yoktu. Şimdi burada olsaydın ne söylerdin? Şöyle onur kırıcı bir şey mi mesela: **Kendi kendinize mi konuşuyorsunuz Dr. Franklin?**

Evet, kendi kendime konuşuyorum. Çünkü konuşacak başka kimse yok. Herkes öldü. Yerimde olsaydınız siz ne yapardınız? Bir şeyler görebilmem için bana ne söylerdiniz? Siz bilim insanı değildiniz ama sizden iyi bir bilim insanı olurdu. Tarafsız ve metodik bir insandınız. Problemleri oldukları hâllerleriyle görebilirdiniz. Ben ise yalnızca... saçmalık görüyorum. Son üç bin yıldır icat edilen hiçbir şeyi kullanmaksızın, nükleer patlamaya bile dayanabilen robotları ben bir başıma nasıl yenebilirim ki? Herhangi türden bir teknoloji olmadan elimden ne gelir? Yanlarına bile yanaşamam. Buna ne derdiniz mesela? Muhtemelen şöyle sorardınız: **Ölülerle sohbet ederek onları yenebileceğinize gerçekten inanıyor musunuz?**

İnanmıyorum elbette. Ama hayalî bir dostla sohbet etmeye iznim var. Kurallara dâhil. Üç bin yıl önce deliler de varmış. Gerçi başka hiçbir şey yokmuş. Kayalar, toprak, böcekler, o kadar. Gerçi şu an imkân olsaydı da benimle konuşabilseydiniz söyleyeceklerinizden hoşlanacağımdan emin değilim. Az ve öz, birazcık hakaretamiz, kendinize has üslubunuzla birazcık da destekleyici bir şeyler olurdu.

Buldum: **Dr. Franklin, bu söyledikleriniz doğruysa size ölülerle konuşmayı bırakıp bu robotları kayalar, toprak ve böceklerle yenebilecek bir yol bulmanızı salık veririm.**

Aklımı kaybediyorum – Nakletmeye çalıştığım fikir sanırım genel olarak buydu.

Bu cümle neden bana bir şeyler çağrıştırıyor ki şimdi? Kayalar, toprak, böcekler. Bunlarla ne yapabilirim? Kayalar... Toprak... Böcekler... Onları kaya parçalarıyla taşıyabilirim... Belki de sandıkları kadar bile evrimleşmemiş bir tür olduğumu düşünüp bana acırlar. Düşün Rose. Düşün...

Kayalar...

Toprak...

Böcekler...

Sanırım... Buldum sanırım.

Teşekkürler. Dünyadan sonra bir hayat olduğuna inanmıyorum ama her neredeyse teşekkür ederim.

1626 NUMARALI DOSYA
DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI TUĞGENERALİ
EUGENE GOVENDER İLE GÖRÜŞME

Yer: Derin Devlet Sığınağı, Lenexa, Kansas

- Oturabilirsiniz Dr. Franklin. Beni strese sokuyorsunuz.
- Teşekkürler General.
- Quebec’li, bir planınız olduğunu söyledi.
- Evet, var. Yarım bir plan gerçi.
- Yine de bir saat önce elimizde olandan yarım fazladır.
- Umarım öyledir.
- Ee? Ne bekliyorsunuz? Bütün gün burada duramayız!
- Evet, efendim. Bu robotların imal edildiği metal hakkında bildiğimiz her şeyin üzerinden geçtiğimi biliyorsunuz. Küçük farklılıklar olsa da özünde Themis’in yapıldığı metalden yapılmışlar. Çoğunluğu iridyumdan oluşan bir alaşım, ondan açıklayamadığımız ama anlamaya başladığımız başka bir sürü değer de var. Örneğin enerji depolayabildiğini biliyoruz. Bunu nasıl yaptığını bilmiyoruz ama aynı değerlerde şeyler üretebiliriz. Güneş enerjisi depolayıp istediğimizde salınımını yapacak metal üretebiliriz. Rutenyumu fulvalen dirutenyuma dönüştürüyoruz.

Katalist kullanarak salınımı yapılabilcek büyük miktarlarda güneş enerjisini depolayacak.

- Rutenyum... Themis'i oluşturan metalde bundan da yok muydu?

- Var ama eser miktarda. Metalin yapabildiği şeyi açıklayacak kadar değil. Themis'in metali aslında nükleer enerjiyi tercih ediyor. İnanılmaz miktarlarda güç depolayabiliyor. Elimizde olan ona en yakın şey uranyum. Themis'te bulunan metalin yaptığını uranyuma yaptıramayız ama uranyum da enerji depolayıp zamana yayarak bu enerjiyi salabilir. Hiçbir şey yapmazsanız süreç ağır işler ama yine de yeryüzünü pişirmeye yeter. Geze-
genin içindeki ısının yaklaşık yarısı radyoaktif bozunumdan kaynaklanır. Uranyum salınımının enerji miktarı üzerinde ve salınımın hızı hususunda çok az kontrolümüz var ama me-
sela bir nükleer reaktördeki gibi bir füzyon zincir tepkimesi yaratırsak çok daha fazla enerjiyi çok daha hızlı salabiliriz.

Her neyse, aklıma uranyum gelmişti ilk başta, bakalım bizi nereye götürecek göreceğiz diyordum.

- Sonra?

- Sonra aklıma başka bir fikir geldi. Geobacter adında özel bir bakteri türü var. Bakterinin üzerinde pili denilen minik kablolar var, bu kablolar onları yaşadıkları toksik çevreden izole ediyor, ayrıca elektronları radyoaktif metallere dönüştürerek özelliklerini değiştiriyorlar. Kısacası radyoaktif atıkları temizleyebiliyor, radyoaktif metalin moleküler yapısını değiştirerek onu minerale çeviriyorlar. Yavaş bir süreç bu ama çok yavaş. Bu şeylerin minicik bir miktar radyoaktif atık yiyebilmeleri yıllar alıyor.

Michigan eyaletinde bir laboratuvar var. Dr. Lina Texera tarafından yönetiliyor. Bahsettiğim bakterilerin özel bir türü olan Geobacter sulfurreducens ile deneyler yapıyorlar. Pililerin gü-

cünü arttırıp onları daha etkin yapmanın yolunu bulmuşlardı. Yani bakterilere zırh ekleyerek onları daha dirençli kıldılar ki uranyumu daha hızlı maddeleştirebilsinler.

Umut vadeditici geldi bana bu. Bir süper zırhla bile bakterilerin o uzaylı robotlar gibi devasa şeyleri kolonize edebilmeleri için sonsuzluk kadar uzun süre gerekirdi ama yine de denemeye değer diye düşündüm. Neyse, doktorla temasa geçtim. İyi bir kadın. Bana Rose diye hitap etmişti, bir konferansta buluşmuş-tuk. Ben ölmeden önceydi bu. Bana helikopterle bir numune göndermesini sağlamıştım.

İğrenç bir şeydi, yeşildi, yapışkan bir şeydi. Ellerime iki kat eldiven giydim, panellerden kazıdığımız küçük kırıntının üzerine o yapışkan şeyden kulak pamuğuyla sürdüm. Planım kırıntıyı radyasyona maruz bırakıp doygunluğa ulaşmasının ve salınım yapmasının uzatılıp belki daha az enerji açığa çıkarmasının mümkün olup olmadığını görmektir. Bir saat kadar onu bir plütonyum blokunun üzerinde bıraktım, hiçbir şekilde enerji salınımı gözleyemedim. En son denediğimde laboratuvarımın yarısını havaya uçurması için on dakika yetmişti.

Panellerin birinin üzerine birkaç damla damlatmayı denedim. Hiçbir şey olmadı. Bir miktarını mikroskop altına koyup baktığımda bakterilerin öldüğünü gördüm. Sonra tümünü –nere-deyse bir kap dolusu vardı– panelin üzerine boşalttım. Başka, umduğum gibi, hiçbir şey olmadı. Günün ilerleyen saatlerinde gelip yine bakarım dedim. Çıkarken ışıkları söndürdüm, derken sembollerin üzerindeki turkuaz ışıltının dalgalandığını fark ettim. Başta cılızdı bu dalgalanmalar ama sonradan titreşimleri arttı. Beş dakika içinde panel tamamen karanlığa gömüldü. Bu dediğim iki saat önce oldu ve hâlâ karanlık.

Metale o yaptığı şeyi yaptıran her neyse, çok hassas bir dengeye sahip olmalı. Sanırım bakteri metalin işlevini durduracak derecede dengesini sarsıyor.

- Yani planınız bu mu? Robotların üzerine yeşil yapışkan şeyden atmak mı?

- Bir tanesinin üzerinde denemek istiyorum.

- Washington'dan döndüğünüzde bana uzaylıların bizden onlara gen havuzumuzla oynamamış olsalardı bile bu kadar evrileceğimizi göstermemizi beklediklerini söylemişsiniz.

- Evet. Yanılıyor olabilirim elbette.

- Yani ana fikir uzaylılar üç bin yıl önce buraya gelmeden evvel var olmayan hiçbir şeyi kullanmadan onları yenmek.

- Buna uğraşıyorum.

- Ama bakterinin onları metali işlemekte iyileştiren bir tür zırha sahip olduklarını söylediniz. Bu... kandırmaca olmuyor mu? Bu konular hakkında zerre kadar fikrim yok ama bana bu zırh işi son teknolojiymiş gibi geliyor. Modern bilim olmadan bu süper böcekleri yapamazdınız gibime geliyor.

- Evet, modern bilim olmadan bu özel zırhlı bakterileri elde edemezdim. Ama bakterilerin kendileri dünyada milyonlarca yıldır varlar, biz onları yeni keşfettik. Uzaylılar cidden her şeyi sıfırdan yapmamızı bekliyorlarsa zaten yanmışız biz. Çünkü ben de modern bilim hakkında öğrendiğim her şeyi unutamam sonuçta. Umarım bizden yalnızca bir argüman bekliyorlardır. Şey gibi... kavram kanıtlaması gibi.

- Anladım. İşe yarayacağını düşünüyorsanız...

- İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. İşe yararsa da yaptığımız şeyi anlayıp anlamayacaklarından emin olamam.

- Ben de onu diyecektim. Üzerlerine böcek atmak istiyorsunuz. Onları kızdıracağınızdan çekinmiyor musunuz?
- Başka bir şansımız olduğunu sanmıyorum. Bay Burns doğruyu söylediye yarın bu saate kadar dünyada yalnızca üç milyon insan kalabilir. İlk önce Vincent ve Eva ölecekler. Sonra benim boktan DNA'mı paylaşmayan kalan herkes.
- Şanslısınız. Bana neden ihtiyacınız var? Bakteriler hakkında bilgim sıfır.
- Sizden çok daha fazlasını istiyorum. Dr. Texera elindeki tüm numuneleri yollayacak bana ama yine de yeterli değil, ayrıca yeteri kadarını burada yapacak yerimiz yok. Dr. Texera Çin'in Dalian kentinde bir laboratuvar olduğunu söyledi, orada aynı bakteriyle on senedir deneyler yapıyorlarmış, bakterileri atık su arıtma tesislerinde kullanıyorlarmış. Themis'i oraya göndermenizi istiyorum.
- Eva'yla mı?
- Evet. Birkaç saat içinde gidip gelirler. Uçakla numune almaya yarım günü harcamak istemiyorum.
- Vincent'a gitmesini emredebilirim ama lanet olası bir çocuğu rızası dışında gönderemem.
- Siz sadece rica edin. Bence gitmek isteyeceklerdir. Eğer Vincent kızının hazır olmadığını düşünürse bunu size söyler zaten.
- Dünya yirmi dört saat içinde sona erecekse galiba kızı şu hâliyle hazır kabul etmemiz gerekecek. Konuşacağım onunla.
- Teşekkür ederim. Birkaç dakika önce dışarıda oynuyordu.
- Şu yarım planınız hakkında size bir sorum daha olacak.
- Sorun.

- Onlara dokunamıyorken kötü adamların üzerine o yapışkandan koymayı nasıl düşünüyorsunuz? Robotlara temas etmeden görünmez kalkana çarpıp düşen kuşların görüntülerini göstermiştiniz bana. Kara ve Vincent robotun birine yıldırım gibi bir şey savurmuşlardı ama robotu vuramamışlardı. Süper böcekleriniz yüzeye temas edemeden robotların enerji kalkanı tarafından yok edilecek.

- İşte tam burası da planımın diğer yarısını ilgilendiriyor ki o yarısı henüz ortada yok. Enerji alanlarını nasıl açacağım hakkında fikrim yok. Katı nesneleri durdurabilen bir enerji alanının nasıl bir güçle yapıldığını bilmiyorum ama elektromanyetizma gibi bir şeyse, süper iletken bir materyal enerji alanının içine nüfuz edebilir. Bilmiyorum. Her hâlükârda süper iletkenler aşırı soğuk şartlarda muhafaza edilmeli. Bir yerlere getirip götürebileceğim bir soğuk muhafaza sistemim yok. Ol- saydı bile testini yapamazdım. Ayrıca öyle bir vaktimiz de yok. Daha basit bir şeyler düşünmem lazım. Enerji kalkanlarının zemine kadar uzandığını sanmıyorum. Ayaklarının civarı sanırım korumasız hâlde, belki zeminden birkaç santim kadar.

- Aşıl topuğu yani? Bu mu planınız? Bana pek... işe yarar gelmedi.

- Ayaklarının altına nasıl ulaşacağımızı kestirebilirsek öyle bir işe yarar ki... Ayaklarının etrafını saracak birkaç santimlik bakteri kültürünün koskoca robotun gücünü kapatacağını sanmıyorum. Bakterinin yaşaması için daha fazla yüzeye ihtiyacım var. Ayağın komple altı yeterli olabilir ama sırf bunu test edelim diye robotun tek ayak üzerinde kalmayı kabul edeceğini düşünmüyorum.

- Belki devasa bir ödül maması bulursunuz ve size patisini uzatmasını sağlarsınız. Dr. Franklin, yanlış anlamayın ama bu hayatımda duyduğum en ahmakça, en kötü düşünülmüş

plan olmalı! Bakın, ben askerim, kariyerim boyunca ne salakça planlar duymuş adamım.

- Belki onu yürütebilirsek... Haklısınız. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama bugün yapılması lazım, o yüzden Vincent ve Eva bakterilerle dönmeden önce bir şeyler uydurmam gerekiyor. Küreği ben getiririm.

- Yedi milyar insanın hayatı tehlikede ve siz bir şeyler uyduracaksınız da...

- Keşke daha iyi bir planım olsaydı...

- Dr. Franklin.

- Evet?

- Bol şans.

1629 NUMARALI DOSYA
GÖREV KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI
DANIŞMANI VINCENT COUTURE VE
EVA REYES

Yer: Derin Devlet Sığınağı, Lenexa, Kansas

- Ben Vincent Couture. Eva Reyes ile birlikte üsse döndük. Çin'e gidip geldik. Bakterilerin nakliye hazırlanması için birkaç saat vakit istediler bizden. Kapağımızdan sızmayan bir dondurucu konteyner koydular, bu yüzden... Eva'ya ölmeden önce yapmak istediklerinin listesini sordum, piramitleri görmek istediğini söyledi. Piramitleri listeden sildik. Beş dakika kadar oradaydık ama Eva mutlu oldu. Mutluydun Eva! En azından mutlu görünüyordun. Gülümsüyor. Eva âlem bir kız. Robotu hiç düşürmedik ama okyanusun altındayken Eva biraz panikledi. Dalian'a tam zamanında vardık. Kargoyu yüklendik ve üsse döndük. Çin kaçamağının toplam süresi: iki saat kırk yedi dakika.

Dr. Franklin bakteri kültürüyle birlikte bir saat önce New York'a gitti. Umarım o şey bakteri kültürüdür. Bira da olabilir. Dalian Teknoloji Üniversitesi'ndeki dost canlısı insanlar bize üç varil verdiler ondan. Üç varil bira olsaydı kafa yapmaya yeterdi. Eğer Rose o şeyle dünyayı kurtaramayacaksa en azından ayık

kafayla gitmezdik. Sana içiremeyiz Eva ama senin için de ordu mamulü elma suyu falan ayarlardık.

- Hey!

- Tamam, tamam. Bir yudum alırsın. Şimdi biram olsaydı keşke. Dr. Franklin muhtemelen varmıştır oraya. General Govender ile ekibin tamamı komuta odasındalar. Orada bir sürü *drone* var, çok havalı şeyler ama oynanama izin vermiyorlar. Onlar sayesinde etrafı farklı açılardan gözleyebiliyorlar. Futbol maçı izlemeye benziyor. Eva... Bence Eva biraz korkuyor. Eve gitmek istemedi, biz konuşurken sinirleri iyice geriliyor. Sanırım biz...

- İşe yaramayacak.

- Efendim, ne dedin?

- İŞE YARAMAYACAK!

- Neden bahsediyorsun Eva?

- Rose'dan! Planından. İşe yaramayacak!

- Nereden biliyorsun?

- Biliyorum işte.

- Bir şeyler gördün yine, değil mi?

- Evet.

- Ne gördün?

- Üstüne basıyor robot. Eziliyor.

- Neden üstüne bassınlar ki?

- Bilmem! Belki kazara. Belki onu görmek istemiyorlardır! Tek bildiğim öldüğü. Yerde eziliyor. Bedeni...

- Tamam, yeter! Rose senin gördüğün bu şeylerin... olası gelecek senaryoları olduğunu, her gördüğünün illaki gerçekleşmeyeceğini söyledi.
- Ölecek! Kendimi iyi hissettirmeye çalışma. Söylüyorum sana, ölecek.
- ...
- Vincent, lütfen!
- Gidersek biz de ölürüz Eva! Sen de ölürsün!
- Gitmezsek hepimiz öleceğiz. Lütfen inan bana.
- ...
- Bir şey söyle!
- Ayvayı yedik.
- O ne demek?
- Şu demek ki... Ayvayı yedik işte! Hadi gidiyoruz madem! Öylece ölmesine izin veremeyiz, değil mi? Güzel bir hayatım oldu. Sen de piramitleri, Kansas'ı gördün, günde üç öğün asker tayını yedin. Daha ne isteyelim?
- Teşekkürler.
- Ha! İnsan soyunun tarihi boyunca birilerinin yaptığı en büyük hata olabilir bu. Etrafında sorumlu kararlar verecek yetişkinler olmadığı için şanslısın.
- Generale söylesek mi?
- Kapıda yarım düzine muhafızla bu odaya tıklılmak istemiyorsak söylemeyelim.
- Öyle mi yaparlar?

- Sabahtan beri bin türlü manevra planlıyorlar, ülkedeki tüm askerî birlikler harekete geçmiş hâlde emir bekliyor. On yaşındaki bir kız böyle istiyor diye onca hazırlıkları boşa gidecek. Hem de bu kız daha biraz önce *Walking Dead* izliyordu.
- Sormuştum sadece. Dalga geçmene gerek yok.
- Özür dilerim.
- Tamam.
- Böyle bir hayatın olduğu için özür dilerim. Senin şu an bebeklerle falan oynaman gerekirdi.
- Bebeklerden nefret ederim.

1631 NUMARALI DOSYA

GÖREV KAYDI - DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI TUĞGENERALİ EUGENE GOVENDER

Yer: Derin Devlet Sığınağı, Lenexa, Kansas

- Biri eksik. Jamie nerede?

[*Lavaboya gitti, General. Geldi.*]

Aramıza katılmanız ne hoş. Başka bir ihtiyacınız var mıydı, yoksa başlayabilir miyiz?

[*Kusura bakmayın, efendim. Bir daha olmayacak.*]

Hele bir olsun! Pekâlâ çocuklar. İşe koyulalım. Bugün epeyi kalabalığız. Bildiğiniz gibi uydularımız çalışmıyor. Şuradaki beyaz gömlekli arkadaşları FBI'nın insansız hava sistemleri bölümünden kiraladık. Bizim gözlerimiz ve kulaklarımız olacaklar. Beyler, Dünya Savunma Teşkilatı'na hoş geldiniz. Kaç *drone* var elimizde?

[*Dört tane, efendim. Biri aracınızı takip ediyor. Üçü Riverside Parkı'nda bekliyor.*]

Havalandırın onları. *Drone*'ların parkın kuzey köşesine gitmelerini istiyorum, diğeri de 102. Cadde kavşağına gitsin. Dr. Franklin üç kilometreden daha fazla yaklaştığı anda robotu bu odadaki tüm ekranlarda görmek istiyorum. Yer kuvvetleri ne durumda?

[*Özel harekât birimi Bellevue Hastanesi'nde konuşlandı. Hava tahliyesine ihtiyacımız olması durumunda STS ekibi hazır bekliyor.*]

Bu bey Korgeneral Alan. A. Simms, Fort Bragg'den geldi. Çıkartma ekibimize kendisi komuta ediyor. Aramıza katıldığınız için teşekkür ederim.

[*Severek hizmetinizdeyim, General.*]

Özel kuvvetlerde gaz saldırısında hayatta kalacak genetik materyali olan asker bulamadık, o yüzden adamlarımız mesafelerini koruyacaklar. Doğru DNA'ya sahip bir polis memuru bulduk ama. Adını unuttum. Jamie?

[*Adı... bir şeydi.*]

Teşekkürler... Jamie. Çok teşekkürler... adı bir şey olan polis... ayağa kalktı...

[*Langdon!*]

Kahrolsun Jamie! Ayakta duran Langdon... 110. Cadde ile parkın kesiştiği yerde duruyor. Eğer ortalık dumana boğulursa Dr. Franklin'in tahliyesini o sağlayacak.

Dr. Franklin demişken... Kendisi bu sabah Virginia'daki Davison Ordu Hava Üssü'ne uçtu. Üsten bir UH-72 ile ayrılarak New York'a vardı, yirmi dakika önce Bellevue Hastanesi'ne indi. Yolun kalanını tek başına kendisi katedecek arabayla. Plan şu: Robotun ayağına yaklaşacak. *Drone*'ların onu görmesini sağlayın. Robotun erişebildiği noktalarına bakteri spreyleyecek. Eğer planı gerçekleşirse robot birkaç dakika içerisinde etkisiz hâle gelecek. Eğer yanılıyorsa... Umalım haklı çıksın. Dört numaradaki o mu?

[*Evet, efendim.*]

Büyük ekrana alın onu. 96. Cadde'de araçtan inecek... Evet...
 97. Cadde'nin oradan Central Park'a girecek. Sesini açın. Dr. Franklin, duyuyor musunuz?

{Duyuyorum, efendim. Terk edilmiş birkaç arabanın etrafından dolanmam gerekti ama ulaşacağım oraya. İki dakika sürer.}

Güzel. Ekrandan takip ediyoruz sizi. Oraya vardığınızda bizi haberdar edin.

Pekâlâ beyler! Hanımefendiyi duydunuz. İki dakika! Unutmayın, bu onun şovu. Bir şey isterse bana bakmayın, ne diyorsa anında yapın. Bir şey görürseniz ona söyleyin.

{Central Park'a giriyorum, General.}

Anlaşıldı. Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız.

Dinleyin. Odaklanın. Robot ona doğru osursa bile bilmek istiyorum.

{Burada iniyorum araçtan, General.}

Pekâlâ. Kurtarma ekibi yakınınızda. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin.

{Teşekkür ederim. Bana şans dileyin.}

Şans, şanslı olduğuna inananın yanındadır. Gidip haklayın onları.

Konteynerleri arabadan çıkarmakta zorluk yaşıyor. Jamie, o bakteri şeyleri ne kadar ağır?

[80 kilo civarında.]

Teşekkürler... Nereden biliyorsun ki bunu?

[Bira fıçısı o ağırlıkta olur. İkisinin de sıvı olduğunu hesaba katınca...]

İyi ki aramızdasın. Tamam, doktor robota yaklaşıyor. Robotta bir hareketlilik var mı?

[Hayır, efendim. Kızılötesi görüntüde...]

Lanet olsun! Themis'in ne işi var orada? Telsizi ver bana. Couture, sen misin o?

<Evet, efendim. Ben ve Eva.>

Seni lanet olası orospu çocuğu! Doktoru öldürtmeden o koca kışını kaldırıp hemen buraya gel.

<Eva! Kolunu kaldır! Konuşamam efendim. Görüşürüz...>

Sakın yüzüme kapatma evlat! Sakın kapatmaya cüret etme! Jamie, tekrar bağla onu.

[General, uzaylı robot, Themis'e ateş ediyor.]

Evet, görebiliyorum! Hadi Vincent, kalkanı çıkar! Kahretsin, kalkanını çıkar! Ah, evlat! Gebertecekler onları. Dr. Franklin. Oradan hemen kaçmanız lazım!

{Tamam, General! Ben de kaçmaya çalışıyorum!}

Hırpalanıyorlar. O çocuk silahı ateşlemeyi biliyor mu bari?

[Bildiğim kadarıyla bilmiyor efendim. Yalnızca yürüme antrenmanı yaptılar.]

Tanrım, ne kadar aptalca! Dr. Franklin neden hâlâ orada? Hayır! Hayır! Bırak şu lanet fıçıyı!

[Kaçıyor efendim.]

Tam zamanında.

[Themis ayaklandı.]

Ne yapıyorlar yahu?

[Ne yapıyorlar, efendim?]

Yankı mı yapıyor bu oda? Robotu kucaklıyorlar. Kahretsin Couture! On yaşındaki bir çocuk kontroldeyken o robotu öyle tutamazlar ki...

Jamie, Langdon'a söyle, olabildiğince hızlı şekilde arabasını kuzeye sürsün, içimde kötü bir his var.

[*Anlaşıldı efendim. Şimdi hemen...*]

Ne oldu?

[*Görüntü gitti, efendim, iletişim birimiyle hemen...*]

Lanet olsun! Herkes dinlesin! Kör ve sağırız. Bu kabul edilemez. Jamie, Dr. Franklin'i cebinden ara. FBI, daha fazla *drone* kaldırabilir misiniz?

[*On dakika içinde.*]

On dakikamız yok. İki dakikaya kalmaz biter bu iş. Jamie! Aradın mı?

[*Sesli mesaja yönlendiriyor. Parkın yakınlarındaki sinyal istasyonları çökmüş olmalı.*]

Aramaya devam et. General, sizin helikopterde kamera var mı?

[*Birinde STS var ama uydu yayını yapıyor.*]

Havalansın. Adamlarınızdan birinde kameralı telefon vardır. Manhattan'daki tüm istasyonları çökertmiş olamazlar. Jamie, video görüşmesini büyük ekrana alabilir misin?

[*Birkaç dakika içinde alamam. Ama laptopumdan gösterebilirim. Dolabımdaydı.*]

O hâlde hâlâ burada ne duruyorsun?! Beyler. İki dakika içinde kameralı görüntü istiyorum. İki dakika!

Başkanı arayacağım.

1632 NUMARALI DOSYA
GÖREV KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI
DANIŞMANI VINCENT COUTURE VE
EVA REYES

Yer: Missouri'de bir yer

- Vincent! Ne yapıyorsun?
- Ne yapıyor gibi görünüyorum? Bizi New York'a götürüyorum ki... Kim bilir ne yapmaya... Rose'u kurtaralım da...
- Aynı otobana çıkıp duruyoruz.
- Farkındayım... Artık GPS'imiz yok. Bizi uzak bir yere ışınlatabilirim, sonra belki daha da ileriye, kim bilir nereye... Yönleri takip edemiyoruz, biliyorsun. Bu yüzden otobanı takip ediyorum.
- İyi de bu çok uzun sürmez mi?
- Her üç saniyede bir yaklaşık üç kilometre sığıyorum. Yerimizde saymıyoruz yani.
- Yeterince vaktimiz olduğunu sanmıyorum.
- Yeterince yok... Saatte dört bin kilometre. Otuz dakikaya oradayız.
- Daha hızlı gitmemiz lazım.

- Nereden biliyorsun? O gördüğün görüntülerde saat dakika da mı yazıyor?
- Lütfen!
- Daha hızlı mı gitmek istiyorsun? Buna... ne dersin?
- AAAAAHHH! Neredeyiz?
- Şeydeyiz... Atlantik Okyanusu'ndayız. Dört bin kilometre doğuya sıçradım. Eğer yanılmıyorsam kıyıya yakınız, Atlantic City yakınlarında bir yerdeyiz. Eğer yanılıyorsam işler karışır. Ama suya sıçrayacağımızı kestirebildim. Kesinlikle okyanustayız.
- Hiçbir şey göremiyorum ve...
- Biraz korkuyorsun, değil mi?
- Bizi buradan çıkarır mısın?
- Tabii... Çıkarırım tabii.
- Lütfen! Lütfen! Hadi!
- Hey! Daha hızlı gitmek isteyen sendin! Ben otobandan memnundum ama sen ses hızının üç katı hızı... yavaş buldun.
- ÇIKAR BİZİ BURADAN!
- Tamam! Tamam! Döndürüyorum robotu. Oldu! Bak gene hareket ediyoruz!
- Hâlâ suyun altındayız!
- Dur bekle! Oldu bak. Şey, burası Atlantic City değilmiş ama kıyıdaız, gideceğimiz yerin güneyindeyiz. Kıyıyı takip ederek New York'a varacağız. Baksana etrafa. Manzaranın tadını çıkar. Birkaç sıçrayış sonra New York'u göreceksin... Bak! Şurada bak. Manhattan.
- Neredeyiz?

- New Jersey. Dağlık bölgedeyiz. Şuradaki ada Sandy Hook.
- Daha önce geldin mi buraya?
- Hayır ama çocukken seyahat broşürlerinde görmüştüm. Senden belki bir iki yaş küçüktüm. Annem bizi hep bir yerlere götürmek isterdi. Ama hiç gitmedik. Broşürlere bakmayı se-verdim. Bakalım bizi şu körfezin ötesine geçirebilecek miyim?.. Olmadı. Bir daha deneyelim. Central Park'ın kuzeyine varana kadar Hudson Nehri'nde kalacağız.
- Hiçbir şey göremiyoruz!
- Yakında görürüz. Sığ bir su bu. Bak! Kıçımız suyun üstünde. Bundan daha derine batmayız. Geldik sayılır zaten.
- Yolun kalanında konuşabilir miyiz?
- Konuşmamayı tercih ederim. Kim bilir bizi nasıl bir sahne bekliyor. Burasıyla geçeceğimiz yerler arasında Hudson'da iki tünel var. Birisi bu. Ve... kaçırdık sanırım diğerini. Ne düşünüyorsun? Yeterince uzak mıyız?
- Bilmiyorum! Neden normal insanlar gibi karadan yürümüyoruz?
- Normal insanlar yürürken elektrik direklerini devirmezler. Şehirde hiçbir yere sığmayız. Sıkışırız, ortalığı mahvederiz. Doğrudan parka sıçramayı deneyeceğim. Google Haritalar nehirden beş kilometre ileride olduğunu söylüyor. Eğer doğru noktadaysak...
- En başından beri telefonuna mı bakıyordun?
- Harita getirmiş miydin yoksa? Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi yapalım şu işi. Hazır mısın?
- Hazırım! Hadi!
- Ve... geldik. Şey... pek sayılmaz.

- Yine nehirdeyiz.

- Az çok. Sanırım köprüden geri kalan enkazın üzerindeyiz. Harlem'deyiz, fazla gitmiş olmalıyız. Döndüreyim bizi. Bir sıçrayış sonra oradayız ama. Hazır mısınız?

- Şunu sormayı kes. Git işte... Kahretsin! Tam arkasındayız!

- Oha! Ne kadar büyükmüş be o!

- Geri git Vincent! Geri kaç!

- Gidiyorum! Rose! Orada mısınız?! İşe yaramayacak! Dönmen lazım!

[*Vincent! Burada ne yapıyorsun?*]

Eva planının işe yaramayacağını gördü! Yolumuzdan çekil!

[*Gidin buradan Vincent! Öldürecek sizi!*]

Önce ben söyledim Rose. Git hadi! Kaç!

- Vincent, arkasını dönüyor robot. Gerile! Geriye git!

{Couture, sen misin o?}

- Evet, efendim. Ben ve Eva.

{*Seni lanet olası orospu çocuğu! Doktoru öldürtmeden o koca kıçını kaldırıp hemen buraya gel.*}

- Vincent! Vuracak bizi. Ne yapayım? Vincent?!

- Eva! Kolunu kaldır! Konuşamam, efendim. Görüşürüz... Sana kalkanı vereceğim. Sol elini kaldır Eva. Şey gibi... Aynen öyle!

- AAAAAAHHHH!

- Şerefsiz yine devirdi bizi. Eva, iyi misin?

- Acıyor! Durdur şunu! Gidelim artık, olmaz mı?

- Kalkan açıkken olmaz. Bakalım ona karşılık verebiliyor muyuz?.. Kolunu kaldır. Ona doğrult... İyisin bu işte! Ateş ediyoruz! Tekrar! Tekrar!

- Hiçbir işe yaramıyor! Vincent!

- Henüz bitirmedik. Rose! Enerji salınımıyla kalkanını devre dışı bırakacağız, Denver'da yaptığımız gibi. Anladın mı?

[*Ne... Daha fazla zamana ihtiyacım var!*]

Zaman yok. Olabildiğince uzaklaş. Eva, kalkanı kaldır! Sana söylediğim zaman sağ kolunla bizi itip doğrult. Ben de ayağa kaldıracığım bizi.

- Ne yapıyoruz?

- Annenle bir defasında yaptığımız şeyi.

- İşe yaramış mıydı?

- Rose'u öldürmüştük. Şimdi! İt! Tamam, kalktık. Ona doğru koşuyorum.

- Çarpacağız ona!

- Aynen. Kollarını etrafına sarıp tut onu.

- Şöyle mi? Korkuyorum Vincent!

- Tutun ona Eva!

- Yapamıyorum!

- Yapmak zorundasın! Birazcık daha dayan!

- YAPAMIYORUM! Çok güçlü! Ne yapıyorsun?!

- Kaskımı çıkarıyorum. Sana yardıma geliyorum. Sakın bırakma!

- Bacakları kim kontrol edecek?!

- Bacakları kullanmamıza gerek yok. Tutunmamız gerek böyle. Themis gerisini halledecek.

- Çabuk! Kollarım...

- Onu salarsan ölürüz Eva. Geldim sayılır. Denizde bir fırtınaya yakalandığını, tutunabildiğin tek şeyin o olduğunu hayal et.

- Yeterince güçlü değilim! Özür dilerim...

- Geldim! Geldim Eva! Kollarımı sana saracağım ve birlikte tutacağız.

- Sen önümdeyken göremiyorum.

- Sorun değil. Görmene gerek yok. Sen bana bak. Bana bak Eva. Hah şöyle. Tarihin en büyük sarılması bu.

- O ses ne?

- Themis'in öfkelenme sesi. Enerji alanından güç topluyor. Yakında fazla güç yüklemesi olacak. Rose! Hazır mısın, değil misin?! Gözlerini kapat Eva. Etraf çok parlak olacak.

- AAAAAAHHH! Bu da neydi?

- Robotun kalkanı devre dışı kaldı. Ben istasyonuma dönerken sen onu tutmaya devam et, sonra icabına bakacağız.

- Hayır! Gitme! Tutamam ben... Ortaya çıktı! Vincent! Gene gördüm onu! O bizi tutuyor şimdi! Bizi yere yıkacak! Durduramıyorum!

- AAAAAAAHHHH!

- Vincent! Vincent iyi misin? Cevap ver!

- İyi... değilim. Yere çarptığımızda duvara savruldu. Omzum... Sanırım kolum kırıldı. Sağ bacağım... terse büküldü. Kıpırdamıyor. Sırtüstü çevir bizi. Hiçbir şey göremiyorum.

- Nasıl yapacağım? Tamam, yaptım.
- Ben konsola gidip kalkanı tekrar devreye sokacağım. Üzerimize geliyor.
- Bizi ayağa kaldırabilir misin?
- Hayır. Kontrollerime giremiyorum. Kaskımı takayım... Suratımıza yumruğu indirecekmiş gibi görünüyor. Off vuruyor... AAAAH! Kahretsin! Sen de ona vurabilir misin?
- ...
- Eva! Korkutucu olduğunu biliyorum ama karşılık vermek lazım. Sen de ona vurabilir misin?
- Sol kolumuz ayağının altında sıkıştı. Sağ kolla vurabilirim.
- Karın boşluğuna vur.
- Oraya ulaşamıyorum.
- Fark etmez, kolunu yaklaştırdığında ateş edeceğiz. Şimdi! N'oldu? Acıdı, değil mi?
- Ateş etmeye devam et Vincent! Tekrar!
- Kızım seni fena pataklıyor! Yanlış kıza çattın!
- Tekrar! Tekrar! Tekrar! ... Tekrar! Vincent, ateşe devam et! Hâlâ ayakta.
- Şey...
- Ne?
- Silah tükendi. Enerji bitti, kalanı da tükettik. Artık ateş edemeyiz.
- Themis artık benimle hareket etmiyor.
- Biliyorum. Hareket edemeyiz. Hiçbir şey yapamayız.

- Ee, ne olacak?
- Sanırım bekleyeceğiz.
- Ne kadar?
- Bilmiyorum. Themis'in enerjisini hiç sonuna kadar tüketmemiştik.
- Geri dönüyor! Geliyor! Vincent elinde... disk şeklinde bir ışık var.
- Sıçtık.
- Ne o?
- Londra'nın yarısını yok eden şey olduğuna eminim.
- Bir şey yap!
- Yapamam!
- Ölecek miyiz?
- Eva, ben...
- Ölmek istemiyorum... Çıkmak istiyorum buradan!
- Eva?
- NASIL ÇIKACAĞIZ?
- EVA!
- ÇIKAR BENİ BU ŞEYDEN!
- EVA, DUR!
- ...
- Sen iyi bir çocuksun Eva. Seni tanıdığıma mutlu oldum.
- Bana tekrar sarılabilir misin?

- Keşke sarılabilseydim. Ne kadar istediğimi hayal edemezsin ama yanına gelemiyorum. Baksana hâlime.
- ...
- Buradayım Eva. Bana bak.
- Baba...
- .... Efendim?
- Özür dilerim.
- Özür dilenecek bir şey...
- BAK! Bize arkasını döndü!
- Göremiyorum. Kaskımı çıkarmıştım.
- Başka yere bakıyor... Kamyonet geliyor bir tane!
- Elinde hâlâ o disk var mı?
- Sanmıyorum. Kamyonetten biri çıkıyor. Sanırım Dr. Franklin.
- YÜRÜ BE ROSE!
- Beyaz bir gaz çıkıyor... her yandan.
- Ne görüyorsun?
- ...
- Eva! Ne görüyorsun?
- Hiçbir şey göremiyorum. Bembeyaz etraf.

1633 NUMARALI DOSYA

GÖREV KAYDI – DÜNYA SAVUNMA TEŞKİLATI BİLİM BÖLÜMÜ BAŞKANI DR. ROSE FRANKLIN

Yer: Central Park, New York

- Central Park'a giriyorum, General.

[Anlaşıldı. Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız.]

Korkunç bir şey bu. Her yerde, çimenlerin üzerinde cesetler var. Herkes kestiriyormuş gibi görünüyor. Yolun kenarında bisikletçiler var. Biri onlarla ilgilenmeli. Burada duracağım. Yeterince yaklaştım sanırım. Robottan... üç yüz metre uzaklıkta olmalıyım.

Burada iniyorum araçtan General.

[Pekâlâ. Kurtarma ekibi yakınınızda. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin.]

Teşekkür ederim. Bana şans dileyin.

[Şans, şanslı olduğuna inananın yanındadır. Gidip haklayın onları.]

İnanıyorum. İnanıyorum. Tamam... Çıktım araçtan. Robot tam önümde dikiliyor. Bana bakıyor ama beni görüp görmediğini bilmiyorum. Pilotların oturduğu yerden karınca gibi görünüyorumdur. Bakterileri araçtan çıkarıyorum. Bir... Konteynerler

cidden ağırmış. Birer birer taşıyacağım onları. İki... Sırt çantamda pompayla hortum var. Ayrıca küçük bir... ordu küreği getirdim. Bu da üç.

Robota doğru ilerliyorum. Birazdan projektörümü açacağım. Nasıl tepki verecekler bilmiyorum ama beni gördüklerinden emin olmam lazım. Eğer becerebilirim başlarına geleni benim yaptığımı bilmelerini istiyorum. Kahretsin. Robotun ayakları yolun üzerinde. Sağ ayağının bir kısmı çimende ama sadece beş altı metresi. Gerisi asfaltta. Kürek işi yattı galiba. Umarım kalkanın alt kısımlarında birazcık...

O ne ya?.. Themis bir anda uzaylı robotun otuz metre ardında beliriverdi.

{Rose! Orada mısın! İşe yaramayacak! Dönmen lazım!}

Vincent! Burada ne yapıyorsun?

{Eva planının işe yaramayacağını gördü! Yolumuzdan çekil!}

Gidin buradan Vincent! Öldürecek sizi!

{Önce ben söyledim Rose. Git hadi! Kaç!}

Robot bana arkasını dönüyor. Ne yapacağım?.. Ateş ediyorlar! Araca dönüyorum.

[Dr. Franklin. Oradan hemen kaçmanız lazım!]

Tamam, General! Ben de kaçmaya çalışıyorum! Ama bu şeyle koşamam ki... Krikoyu tutamam. Kahretsin... Konteyner gitti. Krikodan düştü, yuvarlanıyor... Tuttum... Geri koyuyorum krikoya...

{Rose! Enerji salınımıyla kalkanını devre dışı bırakacağız, Denver'da yaptığımız gibi. Anladın mı?}

Ne... Daha fazla zamana ihtiyacım var!

{Zaman yok. Olabildiğince uzaklaş.}

Kahretsin! Kahretsin! Konteyneri bırakıyorum. Geldim sayılır araca. Tamam, araçtayım. Şey nerede ya?.. İyi, yerindeymiş anah-tar. Dönüyorum... Geldiğim yöne, güneye gidiyorum. Beyzbol sahalarının oradan geçiyorum şimdi. Themis enerji salınımı yapmadan önce bir kilometre falan uzaklaşmam lazım... Aman Tanrım! Biri önümdeki yola ateş etti. Yolun sağlam bir kısmı... kayboldu. Az kalsın çukurun içine sürüyordum. 97. Cadde'nin köşesinden döndüm, hâlâ güneye ilerliyorum.

{Rose! Hazır mısın, değil misin?!}

Hayır! Henüz değil! Aaaahhh!

...

Tanrım, çok acıttı. Her taraf... bembeyaz oldu. Bir... arabaya çarptım. Hava yastığı... sanırım burnumu kırdı. Aracım pert oldu. Çıkmaya çalışıyorum. Şuraya bir uzanabilsem... Evet! Çıktım. Off. Ardımdaki yol... yok olmuş. Atış beni otuz metre kadar ıskaladı. Themis'i göremiyorum. Diğer robot kraterin kenarında duruyor. Onlar olmalı.

General, buraya ışınlanmalarını söyleyin. Onları çıkartmanız lazım! General? General, beni duyabiliyor musunuz? Sesimi duyan var mı? Geri dönmeliyim. Terk edilmiş bir kamyonete çarptım. Bakayım anahtarları üzerinde mi? Evet! Konteynerlerden birini alacağım... Kamyonetin kasasına koyacağım...

Vincent, beni duyabiliyor musun?! Geliyorum!

Dikkatlerini çekmem lazım. Kraterin içine yöneliyorum. Uzun ve kısa farları açıp kapatıyorum. Sis farlarını açıyorum! Evet! Umarım kornayı duyarlar. Robot, Themis'in başında dikiliyor. Themis hareket etmiyor. Uzaylı robotun sol elinde ışık görüyorum. Disk biçiminde. Londra'da yaptığı şeyi yapacak

sanırım. Daha hızlı! Geldim! Buradayım! Hadi! Hadi! Bana bak! Aferin! Tamamdır! Dön buraya!

Bana bakıyor. Kamyonetten çıkıyorum. Yetmiş metre kadar uzaktayım. Kasadan konteyneri alıyorum. Sırt çantamdan hortumu çıkarıyorum... takıyorum. Sanırım böyle takılıyor. Şimdi tek yapmam gereken... bu şeyi toprakta... yetmiş metre... sürüklemek. Robot öylece bakıyor bana. Sanırım... Elindeki ışık keskinleşiyor. Gaz salıyor. Gazın nereden geldiğini göremiyorum. Sanki etrafında oluşuyor gibi. Herhangi bir yerden çıkmıyor gibi. Gaz beş saniye içinde ulaşacak bana. Umarım daha önceki gazla aynıdır. Yakında anlarız... Tamamdır. Tamamen çevril-dim gazla. Göremiyorum. Kendi ayağımı bile göremiyorum.

Bu konteyner çok ağır... Bir dakika durup dinleneceğim... Ağzımda kan tadı alıyorum... Demir tadı... Biz... aynı şeyden yapılmışız.

Gaz dağılıyor. Gökyüzünü tekrar görebiliyorum. Robotun titreşen ışığını görebiliyorum. Ayağımı görebiliyorum. Yakında onlar da beni görür. Ayağa kalkma vakti.

Yolu yarılıdım. Çok... ağır. Acaba ne düşünüyorlar, merak ediyorum. Toprakta bira fıçısı sürükleyen bu deli kadın da kim diye düşünüyorlardır. En azından benim... onlar gibi olmadığımı biliyorlardır. Zeminde çok az gaz kaldı, rock konserleri sahnelerindeki kuru buz gibi. Bacaklarım sisi dağıtarak ilerliyor. Çok hoş görünüyor aslında... Fıçı artık ağır gelmiyor. Adrenalinden olmalı. Yakınına geldiğinizde robotların ayakları kocaman görünüyor. Geldim nihayet. Dokunabilirim. Kalkanı gitmiş. Serin burası. Işığın olduğu kısım bile soğuk.

Hazırım. Hortumu tutuyorum. Pompalıyorum... Çalışıyor pompa. Belki beş metre kadar yukarıya uzanıyordumdur. Tüm ayağı ve bileği spreyliyorum. Sokak lambası direğine işeyen bir

köpek gibi hissediyorum. Bir tekme savurup işimi bitireceklerinden korkuyorum. Bu ayağı hallettim. Konteyneri öbür ayağa çekiyorum. Robotun ayakları şansıma birbirlerine yakınmış. Burada durursam muhtemelen... Kötü fikir. Daha yaklaşmam lazım. Solüsyonum bitiyor şimdiden. Tamam. Bitti hepsi. Bir iki dakika bekleyeyim bakalım.

Yavaşça uzaklaşıyorum. Beni görebilsinler diye geri geri uzaklaşıyorum. Şimdiye kadar bir şey olmadı. Yeterli gelmemiş olabilir. Oysaki Robotun ayaklarının dibine gelene kadar konteyner büyük görünüyordu. Bina boyamaya benziyor. Diğer konteyneri de getirmeliydim. Bu işe yaramazsa gidip öbürünü de alabilirim.

Tüm bu plandan kuşkulanmaya başladım. Bizden bir hareket bekliyorlarsa gerçekten, benim şu yapışkan işi biraz... hafif kaçmış olabilir. Ama ne istediklerini bilmiyorum ki... Bu kal-kıştığım şey tamamen vakit kaybı olabilir... Bir dakika... Bir şeyler oluyor gibi...

Gün ışığında seçmek zor ama sanki sağ ayak titreşmeye başlıyor. Belki de hayal ediyordumdur. Hayır... Işık yarım saniye falan gitti. Tekrar... Gene oldu... Tüm ayağın ışıkları kesildi. Acaba tüm gövdenin ışıkları için yeterli olacak mı?.. Sol ayak da karardı. Oysa o ayağa pek bir şey püskürtememiştim. Sanırım sağ bacaklarının gücü komple gitti...

Son anda kaçabildim. Alt bacağı yere kapaklandı. Robot tek bacak üstünde duruyor, o da gücünü yitiriyor. Sanırım tam olarak şeyin –adını bilmiyorum– üst dizinin üstüne düşecek. Dümdüz kaçmak dışında başka şansım yok. Her taraf ağaç dolu. Olabildiğince hızlı koşuyorum ama yirmi katlı bina yüksekliğindeki robottan kurtulabilecek miyim bilmiyorum. Ardımdan gürültüyle yıkıldığını duyuyorum.

Bakteriler robotun tüm moleküler yapısını bozmuş olmalı! Düşüyor! Gölgesinin önümde uzandığını görüyorum. Bence kurtulamayacağım ama... AAAAAAAHHHHHH!

Bacağım bir şeye takıldı. Kaya olabilir. Robotun parçası olduğunu sanmıyorum. Başını solumda görüyorum. Sanırım büyük bir kayaydı. Dizim... Bacağım... Kemiğimin çıktığını görebiliyorum. Sanırım bayılacağım. Derin bir nefes al Rose. En kötüsü geride kaldı. Başardım. Bunu mu bekliyorlardı bilmiyorum ama işe yaradı. Robotun işi bitti. Bacağım... Beni duyan var mı? Vincent? Vincent, beni duyabiliyor musun? General? Yardıma ihtiyacım var. Doktora ihtiyacım var. Alo? Sesimi duyan... AMAN TANRIM!

Bir. İki. Üç. Dört. ... Beş. Altı, yedi, sekiz. Sanırım... Sanırım bütün diğer robotlar burada. Uzaylı robotlar... hepsi bir anda beliriverdiler. AAAAHHH! Bir tane daha... Benden belki otuz metre uzaklıkta öylece peyda oluverdi. Hareket edemiyorum... Kaçamıyorum... Biri bana yardım edebilir mi?

Muazzam bir manzaranın karşısındayım... Hepsi bana bakıyor. Şey gibi sanki... Times Meydanı'nı ilk kez görmek gibi. Her biri ayrı renklere bürünmüş bir tanrılar ordusu âdeta. Onlar için bir şey ifade ediyor olmalıyım. Bana en yakın olanın rengi turuncu. Hyperion bu. Ne yapıyor? Çömeliyor. On metre sağımda elini yere koyuyor. Başı... başını bana eğiyor. Tanrım yardım et. Başı... tam tepemde şimdi. Âdeta elimi uzatsam dokunabileceğim...

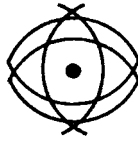
Çok... çok üzgünüm. Lütfen affedin beni...

Nereye gitti? Daha demin bana bakıyordu, ansızın kayboldu. Bir tanesi daha gitti... Hepsi birer birer yok oluyor.

Yalnızım şu an... Bitti nihayet.

KAPANIŞ

1641 NUMARALI DOSYA

PARTİ KAYDI – EVA REYES

**Yer: Themis'in İçi, Dünya Savunma Teşkilatı Merkezi,
New York**

- Ben Eva Reyes. Themis'in güvertesindeyiz, kutlama yapıyoruz. Babam, Dr. Franklin ve General Govender da yanımda. Ne diyeceğimi bilmiyorum! Hey Vincent?

[N'oldu Eva?]

Mikrofonlu kulaklığı neden takmak zorundayım?

[Çünkü bunu kaydediyoruz. Rose her şeyi kaydetmeye bayılır.]

Biliyorum ama neden ben konuşuyorum? Neden siz de takmıyorsunuz bundan?

[Sence neden? Omzumda kırık var, bacağım bükük. Rose'un ise kaval kemiği kırık.]

İyi de kulaklık bu. Başınıza takılıyor.

[Sen bizden daha rahat şekilde hareket edebilirsin. Sızlanmayı bıraksan mı?]

General de takabilirdi.

[General biraz çakırkeyif.]

[Duyabiliyorum seni Couture!]

[Özür dilerim efendim, zilzurna sarhoş olduğunuzu söylemek istemiştim.]

{Lanet olası bir şampanya içtim sadece. Gerçek bir içki yok mu? Burası neden bu kadar karanlık? Kadehimi zor görüyorum!}

Bir de bunu sormak istiyordum. Neden sadece ben meyve suyu içiyorum?

[Kayıt yapabil diye. Ayrıca on yaşındasın.]

Yapma Vincent! Koskoca bir robotu hakladım. Bir kadeh şampanya istiyorum.

[Teknik olarak, robotu haklayan Rose'du.]

<Gel buraya Eva. Sana bir kadeh vereceğim. Ama küçük bir kadeh!>

Teşekkür ederim Dr. Franklin.

<Bana Rose diyebileceğini söylemiştim.>

Diyebileceğimi sanm...

<Vincent diyor ama. Sen demezsen o zaman ben de sana Bayan Reyes derim bundan sonra.>

Peki o zaman, Rose. Nasıl hissettiriyor?

<Şampanya mı? Gayet...>

Hayır, haklı çıktın. Planın işe yaradı.

<Sanırım öyle oldu. General, o suratınız ne öyle?>

{Gösterdik onlara, biz de onlar kadar yamanız, bir fıçı yeşil yapışkan bakteriyle...}

General, ne diyorsunuz?

{Diyorum ki... Ne diyordum sahi?}

<General planımın en ufak şansı olmadığını düşündüğünü söylüyordu.>

Doğru mu General?

{Mümkün değil.}

Ha ha! Ya sen Vincent? Sen işe yarayacağını düşünmüş müydün?

[Ben? Şey ben...]

<Aptalca olduğunu düşünmüştün. Yapma Vincent! Söyleyebilirsin!>

[Hayır, Rose! Planın ardındaki mantığı anlamıştım. Ama bakteri işe yarasa bile uzaylıların doğru mesajı alacağından emin değildim.]

<Aldıklarından emin değiliz ki.>

Buna nasıl söyleyebiliyorsun Dr. Franklin? Gittiler ya işte?

<Dr. Franklin değil, Rose diyecektin. Neden gittiklerini bilmiyoruz. Bizden tam olarak böyle bir şey mi bekliyorlardı bilmiyoruz. Bay Burns öyle demişti sadece. O onları bizden daha iyi tanıyor ama onlarla görüşmedi. O da bizim gibi tahminde bulunuyordu.>

Başka ne sebeple gitmiş olabilirler ki?

{Çünkü Dr. Franklin onları lanet olası bir yapışkanla spreyledi!}

[General belki siz Eva'nın meyve suyuyla devam etseniz daha iyi olur.]

Elma suyu.

{Kes sesini Couture! Bu bir emirdir!}

Cidden Rose.... Başka ne sebeple gitmiş olabilirler?

<Babanın bir tahmini vardır belki, ona sor!>

Vincent?

[Bilmiyorum! Belki de bakteriden ödleri kopmuştur. Belki tüm robotları, uzay gemileri, belki evleri de aynı teknolojiyle yapılmıştır. O bakterinin bir kısmının onların dünyasına gittiğini hayal etsene.]

...

Neydi o?

[Ne dediğimi unuttum. Buranın ışığı mı arttı?]

Olabilir.

[Sanırım Themis'in gücü devreye girdi.]

<Kasklar takılı olmadan mı?>

Bunu yapabilir mi?

{Bilmiyorum! Bu lanet robotunuzun içinde bulunmamıştım daha önce.}

Vincent?

[Konsol aydınlandı. Eva oraya çıkıp kaskını taksana.]

Tamam. Ama garajdayız! Ne görmemi bekliyorsun?

[Bilmiyorum Eva. İçime doğdu öylesine.]

Takıyorum. Ama bir şey göreceğimi sanm...

[Ne oldu Eva?]

<Eva?>

{Lanet olsun çocuk! Ne görüyorsun?}

Arkadaşlar... sanırım şu an Dünya'da değiliz...

TEŞEKKÜR

İlk kitabı yayımlanan bir yazar olarak ilk öğrendiğiniz şey teşekkür kısımlarını bir kitap geriden yazmaktır. Bu kısımları kitabınız yayına çıkmadan en azından bir sene önce kaleme alırsınız (*Uyuyan Devler* için bu süre bir buçuk yıldır) ve kitap raflardaki yerini almadan önce bu satırları yaklaşık otuz bin kişinin okuyacağını farkında olmazsınız.

Dolayısıyla bu teşekkür hem bu kitap hem de serinin son kitabı için yazıldı. Seth, sana teşekkür ederim. Sen bir süper kahramansın. Theo benden senin fotoğraflarını istiyor hep. Kitabımın Themis'in parçalarından daha fazla dile çevrilmesini sağladıkları ve viski koleksiyonumu geliştirmem konusunda beni yüreklendirdikleri için Will Roberts ve Rebecca Gardner'a teşekkür ederim. Ben bu satırları yazarken kitabın on yedi dile çevriliyor. Ne tuhaf şey! Bu kitaba inandığın için sana teşekkür ederim Mark Tavani. Ve muhteşem, uzaylı pataklayan editörüm Mike Braff: Sen en iyisisin. Bu seride seninle çalıştığım için çok memnunum, umarım daha bir sürü devasa robot serüveninde pilotluk ederiz. Del Rey'de teşekkür edeceğim çok insan var: Keith, David, Tricia: Yorulmak bilmezsiniz ve muhteşemsiniz. Emily, Ashley, Erika, Alexandra. Bir yazarın hayal edebileceği en iyi tanıtımı yaptığınız için size şapka çı-

karıyorum. Ah! Erich! Senin yüzünden bir *Star Wars* kanunu yazdım. *Star Wars*! Kanon! Teşekkür ederim! Bu seri üzerinde çalışan milyonlarca insanı da unuttuğumun farkındayım: redaktörler, grafik tasarımcıları vesaire. İsimlerimiz bu sayfada olmasa bile, inanın, size çok müteşekkirim.

Sınırın bizden tarafında yaptığı tüm işler (ve beni uzaya gönderdiği) için Random House Kanada'dan Sheila'ya teşekkür ederim. Emad'a, Huw'a ve İngiltere'deki Michael Joseph'te çalışan herkese muhteşem katkıları için teşekkür ederim. Umarım kitabımda yok ettiğim mahallelerden birinde oturmuyorsunuzdur. Sesli kitabın tüm ses sanatçılarına teşekkürler: Andy Secombe, Charlie Anson, Christopher Ragland, Eric Meyers, Laurel Lefkow, Liza Ross, William Hope, Adna Sablylich, Katharine Mangold. Bravo! Ses kayıt stüdyosunda arka planda çalışan herkesin ismini bilmiyorum ama muhteşem ve özel bir şey yarattınız birlikte.

Tüm eleştirmenlere, gazetecilere ve *Uyuyan Devler*'i vitrine taşıyıp tanınmasına yardımcı olan kitap *blogger*'larına teşekkürler. Kitapçılar! Hepinizi seviyorum! Sıkı bir metafor arıyordum ama gerek yok. Siz kitap satıyorsunuz! Bundan havalı şey mi var? Size minnettarlık ve bira borçluyum.

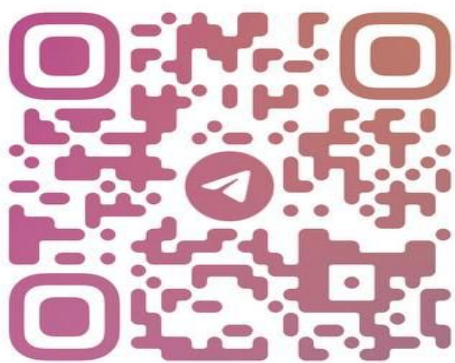
Bana yakın olan insanlara da teşekkürler: arkadaşlarım ve benden sevgilerini, desteklerini esirgemeyen ailem. Kocaman kocaman sarılıyorum topluca.

Ve siz! Evet, siz! En başından beri en harika okurlarla kutsandım. Siz olmasaydınız her şey anlamsız olurdu. Eserimle ilgilendiğiniz, vaktinizi ayırdığınız, e-postalar, *tweet*'ler attığınız, mektuplar gönderdiğiniz için ne kadar müteşekkirim hayal edemezsiniz. Bu süreç benim için çılgınca ve devasa bir yolculuktu ve bu yolu sizinle katettiğim için çok memnunum.

YAZI TİPİ HAKKINDA

Bu kitap ünlü Alman tipograf Jan Tschichold (1902-74) tarafından tasarlanmış bir yazı karakteri olan Sabon kullanılarak basılmıştır. Sabon, on altıncı yüzyıl Fransız yazı tipi tasarımcısı Claude Garamond'un orijinal harf formları temel alınarak tasarlanmıştır ve özellikle üç kaynak için kullanılmak üzere üretilmiştir: elle dizilen matbaa harfleri, Linotype ve Monotype. Tschichold'un yazı karakteri ismini Frankfurt'un ünlü hurufatçısı Jacques Sabon'dan (tahminî 1520-80) almıştır.

@AYISIGIKITAP